

OZYTELMA

Pryzmat

Pismo informacyjne Politechniki Wrocławskiej

Nr 113

grudzień 1998

Wesołych Świąt
Bożego Narodzenia

Śpiewająca wizytówka

Akademicki Chór
Politechniki Wrocławskiej
podczas swojego
tournee po Włoszech,
które odbył we wrześniu.
Ponadto w numerze piszemy
o XXV Festwalu Barbórkowym
Chórów Studenckich, który
odbył się we Wrocławiu
w dniach 3-6 grudnia,
a którego gospodarzami
byli nasi śpiewacy.

Śpiewająca wizytówka

Któregoś dnia po zajęciach spotkałam kolegę, który z przejęciem zawołał na mój widok:

Dlaczego nic nie mówiłaś? Dlaczego się nie chwaliłaś? Przecież znowu byłaś ze swoim chórem za granicą – i to gdzie! we Włoszech! Widziałem w A-1 wasze zdjęcia z Papieżem.

Wielkie podniecenie mojego kolegi początkowo mnie zaskoczyło, bo podróże po świecie nie są już dla chóru nowością. No tak, byliśmy we Włoszech. Jeśli ktoś chce zobaczyć, jak u nas jest fajnie, niech przyjdzie na „przesłuchanie” – może coś z tego wyjdzie.

Po namyśle doszłam jednak do wniosku, że warto jest podzielić się swoimi przeżyciami.

Zacznę więc od początku. Nasz osiemnastodniowy wyjazd do Włoch rozpoczął się dziewiątego września. Pełni entuzjazmu usadowiliśmy się w „starym, poczciwym” (swoją drogą mógłby być nowszy) autobusie Politechniki, i ruszyliśmy w nieznaną. Jednym z ważniejszych punktów naszej podróży, był Międzynarodowy Festiwal „**Il mondo in musica**” organizowany w tym roku po raz pierwszy w Fivizzano. Zanim tam dotarliśmy, zdążyliśmy zwiedzić Wiedeń i nacieszyć się jego nocną atmosferą. Nasz ośmiogodzinny postój postanowiliśmy spędzić jak na „młodych artystów” przystało – przysłuchując się wiedeńczykom muzykującym na ulicach swego miasta. To nadzwyczajne, że po dziesiątej wieczorem miasto tętniło nie tylko życiem, ale i muzyką. My też spróbowaliśmy swoich sił śpiewając w okolicach katedry św. Stefana. Ku naszej radości wybredna wiedeńska publiczność słuchała nas z przyjemnością (tak przynajmniej wyglądały ich twarze i ... nasz pełny kapelusz).

Kiedy dotarliśmy na miejsce festiwalu, poznaliśmy naszych pilotów, którzy dowieźli nas do klasztoru, gdzie mieszkaliśmy przez cztery dni. (Może nie powinnam o tym pisać, ale wspomnę, że równouprawnienie kończy się tuż za austriacką granicą – chłopcy dostali pojedyncze, umeblowane pokoje, a my – dziesięcioosobowe hangary, bez żadnej szafki. Tyle mojej prywatnej krytyki Włoch.)

Na festiwalu występowaliśmy w dwóch kategoriach: jako chór żeński i mieszany. Muszę przyznać, że denerwowaliśmy się śpiewając bez naszych chłopców, ci jednak spisali się na medal – przed koncertem obdarowali nas kwiatkami, a w trakcie podtrzymywali nas na duchu oklaskując najlepiej jak potrafili – żaden z chórow nie miał takiej owacji (duże dzięki i buziaki dla was chłopaki!). Tak jak inne z występujących chórow, zaprezentowałyśmy oprócz włoskiej obowiązkowej pieśni „*La Lena*”, dwa utwory dowolne. Pan Piotr Ferensowicz zdecydował, że najlepsze będą polskie utwory współczesne: „*Ptak*” i „*Wąż*”, być może banalne w treści, za to bardzo efektowne i skomplikowane technicznie. Podobny regulamin obowiązywał podczas konkursu chórow mieszanych – utwór obowiązkowy (tu: liryczna pieśń „*Se tu ma vesi dato*”) i dwa dowolne („*Marsz*” Józefa Świdra i „*Te deum laudamus*” Houstona Brighta.) W obydwu kategoriach dostaliśmy wyróżnienie. Nie ukrywam, że liczyliśmy na coś więcej, konkurencja jednak była ogromna. Szczególnie przypadł nam do gustu zespół pieśni i tańca z Ukrainy, zwłaszcza pewien Kozak (chyba wszystkie dziewczyny mają z nim zdjęcie). Dobrze bawiliśmy się także z żeńskim chórem z Finlandii, natomiast Warszawiacy z Akademii Teologii Katolickiej, śpiewali bardzo dobrze, ale na imprezie nie było z nich żadnego pożytku.

Po festiwalu ruszyliśmy do Rzymu, gdzie czekało nas nie lada przeżycie: audyencja generalna u Papieża. Kiedy szesnastego września z samego rana zajechaliśmy na Plac św. Piotra, nikt z nas nie myślał, że będziemy jedynym chórem śpiewającym na spotkaniu z Ojcem Świętym. Podczas audyencji odczuwaliśmy duże wzruszenie. Nie spodziewaliśmy się, że zostaniemy dopuszczeni do papieskiego tronu. Ale pod koniec jeden z księży zawołał nas, abyśmy zrobili sobie z Papieżem pamiątkowe zdjęcie. Jedna z naszych koleżanek zamieniła z Jego Świątobliwością kilka słów. To było niezapomniane przeżycie.

W Rzymie spędziliśmy w sumie cztery dni, wiemy już gdzie są najładniejsze place, warte obejrzenia zabytki i tanie sklepy. Zdążyliśmy się nawet znużyć tym zatłoczonym miastem i z radością ruszyliśmy do

Dokończenie na stronie 6

Kaganek Oświaty

Szanowni Państwo,

Na naszej okładce widzą Państwo Adriannę Czermińską, studentkę III roku Inżynierii Biomedycznej (WPPT). Zdobyła ona tytuł II wicemiss na ogólnopolskim konkursie piękności studentek. Gratulujemy Jej sukcesu, a kadrze Wydziału zazdrościmy radości związanych z Jej obecnością. Jak zapewnił prodziekan WPPT (nazwisko znane redakcji), Wydział dysponuje jeszcze innymi kandydatkami do takich nagród.

Minął właśnie kolejny 13.XII. i odczyły wspomnienia ze strajku na Politechnice. Nasza Miss była 17 lat temu bardzo, bardzo młoda i zapewne jej jedynym doznaniem był brak programów dla dzieci w telewizji. Natomiast większość obecnych pracowników Politechniki pamięta dobrze te wydarzenia. Może znaleźliby kiedyś chwilę czasu, żeby opowiedzieć o nich studentom i młodszym pracownikom. Może dzięki temu nie zaginie pamięć o inżynierze Tadeuszu Kosteckim, który umarł podczas ataku ZOMO na Politechnikę i o wielu innych, którzy współtworzyli naszą współczesną historię.

Obecny numer „Pryzmatu” przynosi też nieco historii naszej uczelni: przedstawiamy kilka jubileuszy (następne – w kolejnym numerze). Ale też jest wiele spraw bieżących: posiedzenie Rady Głównej, narada w MEN, konferencje rektorów i prorektorów. Są i studenckie rajdy, nagrody i stypendia. Mamy nadzieję, że każdy znajdzie coś dla siebie.

Życzymy wszystkim naszym Czytelnikom jak najlepszych, pogodnych, zdrowych, wesołych Świąt Bożego Narodzenia i szczęśliwego Nowego Roku. Już dziś zamieszczamy ogłoszenie o karnawałowym Balu Mechanika! Będzie wspaniały, o czym zapewniam

Redakcja

Fot. Piotr Krasicki/SPAF

Pryzmat

Pismo Informacyjne
Politechniki Wrocławskiej
Politechnika Wrocławska
Wybrzeże Wyspiańskiego 27
50-370 Wrocław

Redaktor Naczelny: dr inż. Maria Kiszka
Redakcja: bud D-5, pok. 2, 3 i 22a
tel. 320-22-89 (red.nacz.) i 320-21-17
e-mail: pryzmat@ite.ite.pwr.wroc.pl
http://pryzmat.ac.pwr.wroc.pl

Opr. graf., skanowanie, DTP, skład i łamanie, korekta: redakcja
Kolor naświetla: „FUNNA” W-w, ul. Krupnicza 2/4
Druk: Drukarnia Oficyny Wydawniczej PWr Nakł. 1500 egz.

R O Z M A I T O Ś C I

SZPITALOWI NADANO IMIE

Szpital ZOZ dla Szkół Wyższych przy pl. Katedralnym od 12 listopada nosi imię prof. Edwarda Szczeklika, jednego z najwybitniejszych polskich internistów i kardiologów, autora wielu podręczników z zakresu chorób wewnętrznych i enzymologii klinicznej, wychowawcy wielu profesorów medycyny. W uroczystości odsłonięcia i poświęcenia tablicy pamiątkowej udział wzięli: ks. bp. Jan Tyrawa, przewodniczący KBN prof. Andrzej Wiszniewski, minister Ryszard Czarnecki, rektorzy wrocławskich uczelni oraz dwaj synowie prof. Edwarda Szczeklika.

PROGRAM PROMOCJI ZDROWIA

Dyrekcja Zespołu Opieki Zdrowotnej dla Szkół Wyższych we Wrocławiu realizując program promocji zdrowia ukierunkowany na zwalczanie i zapobieganie HIV/AIDS w środowisku akademickim uruchamia w listopadzie i grudniu 1998 r. punkty informacyjno-edukacyjne. Można w nich uzyskać niezbędne informacje dotyczące HIV/AIDS, fachowe odpowiedzi na nurtujące związane z nimi pytania oraz materiały edukacyjne.

Punkty czynne są w:

- Przychodni Rejonowej dla Studentów Uniwersytetu Wrocławskiego, ul. Grunwaldzka 69 (D.S. „Kredka”), we wtorki i środy w godzinach 15⁰⁰ ÷ 17⁰⁰,
 - Przychodni Rejonowej dla Pracowników i Studentów Politechniki Wrocławskiej, ul. Wittiga 8, w czwartki w godz. 15⁰⁰ ÷ 17⁰⁰,
 - Przychodni Rejonowej dla Pracowników i Studentów Akademii Wychowania Fizycznego we Wrocławiu, Al. Paderewskiego 35, w środy (2, 9 i 16.12.1998r.) w godzinach 15⁰⁰ ÷ 16⁰⁰,
 - Przychodni Rejonowej dla Pracowników i Studentów Akademii Ekonomicznej, ul. Kamienna 43/45, we wtorki i czwartki w godzinach 15⁰⁰ ÷ 17⁰⁰.
- Zapraszamy pracowników i studentów. Nie obowiązuje rejestracja i rejonizacja.

PREZENT NOWOROCZNY

Władze Uczelni rozpatrzyły pozytywnie wniosek KZ NSZZ „Solidarność” w sprawie wynagradzania osób niebędących nauczycielami akademickimi w okresie choroby. Związek podejmował starania w tej sprawie od marca 1995 r. Zwracano się do władz Uczelni, a także do MEN za pośrednictwem Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „S”. Przytaczano system stosowany przez kilka uczelni: AGH (100% wynagrodzenia), PRZ (100%), UW (zależnie od okresu choroby):

1-4 dni – 80%, 5-7 dni – 90%, 8-35 dni – 100%). Oszacowano skutki finansowe takiej decyzji.

Pismem z dnia 8 grudnia Prorektor ds. Ogólnych PWR dr L.Jankowski poinformował, że władze PWR postanowiły, by w okresie choroby trwającej dłużej niż 5 dni pracownicy niebędący nauczycielami akademickimi otrzymywały 90% zarobków (dotąd: 80%). Regulacja ta będzie obowiązywała w 1999 roku. Przewiduje się, że skutkiem tej decyzji Uczelnia poniesie koszty, które nie przekroczą 200.000 zł. Władze zapowiadają jednak, że będą pilnie obserwować, czy w wyniku wprowadzonej zmiany nie nastąpi nadmierny wzrost liczby pobieranych zwolnień lekarskich, zwłaszcza długoterminowych.

A więc życzymy Państwu w 1999 roku zdrowia, zdrowia i jeszcze raz zdrowia!

WIADOMOŚCI DOBRE LUB ZŁE, ALE ZAWSZE NIEPRAWDZIWE

Pracownicy i studenci PWR, którzy włączyli 5 listopada br. telewizory (czy to program lokalny, czy ogólnopolski), mieli okazję usłyszeć mrozącą krew w żyłach wiadomość, że 2500 studentów Politechniki Wrocławskiej nie mogło podjąć nauki języka angielskiego. Stwierdzono też, że uczelnie polskie zmniejszają liczbę godzin zajęć z języków obcych. Telewizja pokazała nawet przez mgnienie oka Prorektora ds. Ogólnych PWR dr L.Jankowskiego, który – jak można było przypuszczać – był źródłem zamieszczonych informacji.

Ponieważ w ubiegłym roku Politechnika zwiększyła ilość zajęć z języków obcych z 240 do 300 godzin i oddała do użytku rozbudowane Studium Języków Obcych, słuchacze ze zdziwieniem zapytywali się wzajemnie, czy aby znowu uczelnia nie padła ofiarą radosnej twórczości dziennikarskiej. Oczywiście najbardziej sprawa zdziwiła pracowników Studium Języków Obcych, którzy dowiadywali się o szczegóły rozmowy Prorektora z dziennikarzem TV.

Skutkiem tych wydarzeń było pismo Prorektora L.Jankowskiego do redakcji „Panorama” (II Program TVP), w którym autor zwraca się o sprostowanie nieprawdziwej informacji i wyjaśnienia rzeczywistej sytuacji w tym zakresie.

Reakcją na to był list zastępcy dyrektora ds. programowych Telewizyjnej Agencji Informacyjnej TVP p. Karola Sawickiego z, w którym czytamy, że „relacja została nadana na podstawie informacji nadesłanej przez korespondenta z Wrocławia”, którego „zobowiązaliśmy... do przedstawienia źródeł

informacji (dokumentów), na które powołał się w rozmowie telefonicznej.” Dyr. Sawicki zapowiada, że po uzyskaniu wyjaśnień poinformuje o tym władze PWR.

Nie pisze niestety, czy winnego powiesi na choince.

INFORMACJA DLA CHORUJĄCYCH W WIGILIE

24.12.1998 r. przychodnia przy ul. Wittiga nie będzie czynna. W tym dniu w godz. 8⁰⁰–13⁰⁰ dyżur pełnić będzie przychodnia przy pl. Katedralnym. Chorych przyjmować będą lekarze interniści, specjaliści i stomatolog.

STUDIUM KOMUNIKACJI – VII EDYCJA

Centrum Kształcenia Ustawicznego Politechniki Wrocławskiej już po raz siódmy było miejscem otwarcia zajęć Polsko-Amerykańskiego Studium Komunikacji Społecznej w Organizacji i Zarządzaniu. Studium to cieszy się nieustającym zainteresowaniem kandydatów, tym bardziej, że jego absolwenci – oprócz dyplomu Central Connecticut State University – mają szansę otrzymać świadectwo ukończenia Podyplomowego Studium Wydziału Informatyki i Zarządzania PWR.

Siłą Studium są też ci jego absolwenci, którzy uzyskali po ukończeniu szkolenia atrakcyjne stanowiska. Wielu z nich chętnie oferuje współpracę przy praktycznym szkoleniu następnych pokoleń słuchaczy. Sprawia to, że nauka nie ogranicza się do przekazania wiedzy teoretycznej i pokazuje różnorodność możliwości rozwoju zawodowego.

Budującym przykładem jest pierwszy kierownik Studium, prof. Jan Waszkiewicz., który został marszałkiem samorządowego województwa dolnośląskiego. Obecnie obowiązki kierownika Studium przejął dr Wojciech Małuszyński. Witając nowych słuchaczy przypomniał on historię kontaktów z Polonią Stanu Connecticut i grant U.S. A.I.D.

Na rozpoczęcie zajęć przybyli też prof. Ryszard Gonczarek (reprezentujący Prorektora ds. Nauczania) i dr Zdzisław Szalbierz, prodziekan Wydziału Informatyki i Zarządzania.

ERRATA

Cytując źródłową informację o nadaniu Panu dr hab.inż. arch. Januszowi Rębielakowi Srebrnego Krzyża Zasługi powtórzyliśmy (nr 112 „Pryzmat”) znajdujący się tam błąd dotyczący Jego stopnia naukowego. Przepraszamy Zainteresowanego i naszych Czytelników.

S E N A T

XXVI POSIEDZENIE SENATU (17.11.98)

JM Rektor powitał przybyłego na posiedzenie wybranego na urząd marszałka Sejmiku Dolnośląskiego **dr hab. Jana Waszkiewicza, profesora PWr**. Przypomniawszy też o niedawnym jubileuszu 45-lecia **profesorów Jana Kocha i Henryka Żebrowskiego**.

- Senat uczcił pamięć zmarłego **prof. Ryszarda Żuchowskiego**. Wspomnienie o nim przedstawił dziekan Wydz. Mechanicznego **prof. Jan Koch**.

- **Prof. J. Waszkiewicz** przedstawił zadania, jakie czekają go jako marszałka, wyraził wdzięczność za dotychczasową pomoc Uczelni i nadzieję na dalszą współpracę. Podkreślił, że Dolny Śląsk stoi przed historyczną szansą odtworzenia struktury po okresie fragmentacji. Trzeba stworzyć politykę regionalną. W przyszłości pojawią się zapewne pieniądze na te cele, ale już teraz należy kreować podstawy takiej polityki. Dlatego nowy marszałek liczy na inspirację ze strony uczelni.

- **Prorektor ds. Nauczania prof. Ludwik Jacak** przedstawił propozycję dokumentu określającego zasady rekrutacji na rok akademicki 1999/2000. Wersja ta uwzględnia uwagi zgłoszone przez Komisję ds. Dydaktyki. Poinformował też, że w sprawie uczelni akceptuje wprowadzoną przez MEN zasadę przyjmowania odpisów świadectw maturalnych kandydatów. W przypadku tak dużej uczelni jak PWr nie wpływa to decydująco na liczbę przyjmowanych studentów, choć utrudnia pracę Uczelnianej Komisji Rekrutacyjnej. Jednakże (zgodnie z październikowym stanowiskiem Konferencji Prorektorów w Poznaniu) zwrócono się do ministra o przepis powodujący, że kandydat musi ostatecznie złożyć oryginał świadectwa maturalnego na wybranej uczelni. Dzięki temu nie nastąpi fikcyjny wzrost liczby rekrutowanych studentów, łatwiej też będzie ograniczyć próby wielokrotnego korzystania przez jedną osobę z pomocy socjalnej. Dwa wydziały PWr proponowały, by w związku z możliwością odrębnego zgłaszania się na poszczególne kierunki studenci nie podawali drugiej preferencji wybieranych studiów. Komisja nie poparła tego wniosku, gdyż takie rozwiązanie zmuszałoby kandydatów do wielokrotnego wnoszenia opłat. Proponuje się stosowanie premii 0,5 pkt za zajęcia fakultatywne, o ile kandydat uzyskał ocenę co najmniej dostateczną (w poprzednich latach zgłaszano sam fakt uczestnictwa w zajęciach – bez oceny, co budziło podejrzenia). W kwestii przyjmowania osób z ocenami miernymi proponuje się nadal, by w przypadku takich ocen z matematyki i fizyki student był kierowany na kurs uzupełniający (Wydz. Mechaniczny proponuje, by tacy kandydaci musieli zdawać

egzamin), natomiast, by rezygnować z takiego wymogu w odniesieniu do języka polskiego. Liczba osób kierowanych na kursy uzupełniające to 500 osób, głównie studenci zaoczeni, których uczelnia ma 19%. Specyfiką Wydziału IZ jest duża liczba dobrych kandydatów. Aby dostać się na studia na IZ trzeba mieć 18 punktów, co zamykało szansę wielu dobrym kandydatom spoza Wrocławia (np. nie mogli zwiększyć swojej liczby punktów przez udział w premiowanej „Akcji Talent”). Dlatego Rada Wydziału IZ zaproponowała, by do 30% miejsc przeznaczyć dla kandydatów. Dodatkowym wymogiem jest co najmniej dostateczna ocena z jęz. polskiego, obcego i fizyki. Szersze wprowadzanie egzaminów może odstraszać kandydatów, co mogłoby być kłopotliwe dla mniej popularnych wydziałów. Z drugiej strony można oczekiwać, że MEN będzie wkrótce premiować poprawę jakości kształcenia. Dopóki nie ma ogłoszonych nowego algorytmu podziału środków budżetowych uczelni wstrzymuje się ze zdecydowaną zmianą zasad rekrutacji.

Zmieniono nieco formułę „Akcji Talent”: obecnie jest to roczny kurs z matematyki i fizyki ogólnej zakończony egzaminem. Absolwenci kursu otrzymują 2 punkty na IZ i Elektronice (o ile RW-4 zatwierdzi to); inne wydziały zapewniają im przyjęcie. W tym roku organizowano Akcję w filiach PWr. Zgłosiło się około 1100 - 1200 osób, więc szacuje się, że ukończy kurs ok. 300 osób.

Dr M. Michalewska zauważyła, że szkoły nie są zainteresowane prowadzeniem zajęć fakultatywnych. **Prof. L. Jacak** podkreślił, że właśnie dzięki stanowisku PWr i wynikającej stąd presji rodziców coraz częściej takie zajęcia są jednak organizowane.

Prof. R. Grząślewicz przypomniał, że „Akcja Talent” jest szczególnie cenna wobec faktu różnego poziomu szkół, a zatem i nieporównywalności ocen maturalnych. Tą drogą uzyskano dobrych kandydatów i nawiązano cenne kontakty ze szkołami średnimi. **Dr J. Górniak** przedstawił swoje doświadczenia z zajęć prowadzonych z kandydatami uczestniczącymi w „Akcji Talent”: osoby, które uzyskały ocenę dobrą, z pewnością utrzymają się na studiach.

Senat przyjął zasady rekrutacji z poprawkami (52:0:0).

- Senat ponownie rozpatrywał regulamin powołanego Polsko-Francuskiego Centrum Inżynierii Systemów Przemysłowych, czyli nowego wcielenia Szkoły Francuskiej.

Komisja ds. Statutu i Regulaminów Zaaprobowała ostateczną wersję. **Dr M. Ciurla** z Komisji Ekonomicznej zgłosił uwagi do §3 *Mienie i finanse*: jaki jest bilans otwarcia? Kto pokryje ewentualny bilans ujemny? Na marginesie podkreślił potrzebę jasnego przedstawiania tych spraw w przypadku każdego prze-

noszenia własności i powoływania nowych struktur.

Dr J. Górniak zapytał o stanowisko RW IZ w omawianej sprawie, zwłaszcza o studia podyplomowe, które będzie prowadzić Centrum. **Dziekan J. Świątek** poinformował o aprobacie rady, zwłaszcza że chodzi o kontynuację działalności Szkoły Francuskiej. **JM Rektor** podkreślił, że ciężar finansowania Centrum ponosi strona francuska, zaś dotychczasowa działalność Szkoły nie daje podstaw do niepokoju. Zabezpieczeniem jest też zapis o samofinansowaniu się jednostki. **Prorektor L. Jankowski** przypomniał, że uczelnia ma system sygnalizacji o pojawiających się trudnościach finansowych.

Senat przyjął regulamin Polsko-Francuskiego Centrum Inżynierii Systemów Przemysłowych (48:1:3).

- **Prorektor ds. Ogólnych dr L. Jankowski** przedstawił propozycję zmiany w strukturze organizacyjnej Oficyny Wydawniczej PWr. Proponuje się likwidację stanowiska dyrektora Drukarni i stworzenie w jego miejsce stanowiska zastępcy dyrektora ds. technicznych Oficyny. Takie rozwiązanie ma na celu przyspieszenie restrukturyzacji jednostki i poprawę jej wyników ekonomicznych. Aktualnie przewiduje się redukcję zatrudnienia z 38 do 35 etatów (do końca stycznia '99).

Dr R. Radomski (Komisja ds. Statutu i Regulaminów) nie zgłosił zastrzeżeń wobec pozytywnej opinii Rady Wydawniczej.

Senat wyraził zgodę na zmianę struktury (49:0:1).

- **Prorektor ds. Ogólnych dr L. Jankowski** przedstawił wniosek o zaopiniowanie propozycji przekształcenia podlegającego mu Samodzielnego Stanowiska ds. Przetargów Budowlanych w Biuro Zamówień Publicznych. Ilość zadań związanych z realizacją przetargów rośnie. Zatrudnienie Biura w dniu 1.12.98 wyniesie 4 etaty. W przypadku włączenia w prace przetargowe inżynierów ds. aparatury kadra Biura nie powinna przekroczyć 7-8 osób. Przewiduje się szkolenia dla pracowników mogących się podjąć funkcji przewodniczących Uczelnianych Komisji Przetargowych. Senat pozytywnie zaopiniował proponowaną zmianę (44:2:5)

Na marginesie poruszonego tematu poruszono kilka problemów dotyczących samej formy zakupu w trybie przetargu. **Dr T. Gudra** zapytał o dolną granicę wartości zmuszającej do przeprowadzenia przetargu: dlaczego czasem tryb ten stosuje się i przy drobniejszych zakupach? **Prorektor L. Jankowski** wyjaśnił, że czasem chodzi o uniknięcie zarzutu sztucznego dzielenia zakupów na części.

Dyrektor A. Kaczkowski przypomniał, że ustawa o zamówieniach publicznych jest bar-

S E N A T

Dokończenie ze strony 5

dzo szczegółowa i daje bardzo małe pole manewru. Nie można więc żądać od władz Uczelni upraszczania procedur.

- Ze względu na zbyt małą liczbę obecnych na posiedzeniu studentów nie udało się uzupełnić składu Uczelnianej Komisji Wyborczej o ich przedstawiciela.

- Senat wyraził zgodę na zawarcie umów o współpracy między PWr i Uniwersytetem w Minho w Portugalii (47:0:0) oraz między PWr a Vilnius Gediminas Technical University na Litwie (46:0:0).

- Odpowiadając na interpelację **dr R.Radomskiego** dotyczącą zasadności czyszczenia elewacji budynku A-2 od podwórza (wobec istnienia pilniejszych zadań) **dyr. A.Kaczkowski** powiedział, że wykorzystano w ten sposób sprzęt uzyskany jako dar od T.U. Wiesbaden (w związku z powodzią). Niektóre obiekty PWr są zabytkami pozostającymi pod opieką konserwatora. Uczelnia musi interesować się, jakie prace wynikające z obowiązku konserwacji jest w stanie zrealizować samodzielnie. **Dr R.Radomski** wyraził żal, że wyjaśnienie nie zawierało zapowiedzi remontów wymienionych przez niego obiektów (pion wyciągów, pion sanitarny).

JM Rektor uznał jednak, że oczekiwania dr Radomskiego wykraczają poza temat interpelacji.

- **Prof. J.Więckowska** zapytała o warunki korzystania po nowym roku z akademickich placówek służby zdrowia.

- **Dyrektor A.Kaczkowski** poinformował, że jak co roku planuje się zakup zniżek kole-

jowych dla pracowników. W wyniku porozumienia MEN i związków zawodowych z PKP decyzja na szczeblu zakładu pracy jest podejmowana przez pracodawcę (tj. rektora) w porozumieniu ze związkami zawodowymi. Użytkowano zgodę związków zawodowych na PWr. Cena wykupu ulgi zależy od procentu pracowników korzystających z ulgi. Ponieważ nie wszyscy korzystają z tej możliwości, planuje się zakup zniżek dla 91% osób, co oznacza cenę wykupu 82,5 zł/os. W skali uczelni stanowi to wydatek 350 tys. zł.

Prof. E.Kubica zauważył, że PKP nie uwzględniła w rozliczeniu przysługującego nauczycielom, a załatwionego przez MEN prawa do zniżek na pociągi osobowe. **Dr M.Michalewska** powiedziała, że związki domagają uwzględnienia przez PKP ustawowych zniżek 50%. Ponadto wzrost cen wykupu ulgi 15,5% przekracza wskaźnik inflacji.

- Pewną pociechą dla pracowników może być przyznany przez MEN fundusz przeznaczony m.in. na powiększenie funduszu płac.

Prorektor ds. Nauki prof. J.Zdanowski poinformował, że MEN przekazało ostatnio Uczelni pieniądze na fundusz płac. Ponieważ uzyskano już wcześniej z funduszu powodziowego pieniądze kompensujące wydatki inwestycyjne, postanowiono podnieść płace. Pula 255 tys. zł ma pokryć skutki podwyżek do końca roku kalendarzowego. Otrzymał środki są przeznaczone na wzrost płac w listopadzie i grudniu. Zakładając małą rezerwę władze rektorskie postanowiły, że przyjęta w kalkulacji średnia podwyżka w grupie nauczycieli akademickich wyniesie 30 zł + wysługa lat,

dla administracji 20 zł + wysługa lat + premia, a dla robotników 10 zł + wysługa lat + premia. Oznacza to, że przy rozdziale funduszy jednostki dostaną średnio 36 zł, administracja 28 zł, a robotnicy 14 zł (?).

Przy kwalifikowaniu kandydatów do podwyżek zalecano premiowanie osiągnięć naukowych, zwłaszcza zagranicznych publikacji. Brano też pod uwagę wiek pracowników.

Podwyżki są też okazją do korekty różnicowania płac pomiędzy wydziałami. Tak więc W-1 ma dostać relatywnie mniej, W-2 ma zachować swoją pozycję, W-3 – więcej, W-4 – trochę mniej, W-5 znacznie więcej,

W-6 trochę więcej, W-7 trochę mniej, W-8 trochę więcej, W-9 W-10 zachował swoją pozycję.

Propozycje rektorskie były korygowane przez dziekanów. Stopień zgodności stanowisk rektorskich i dziekańskich był różny: wahał się od 98% (W-5, W-11) do 5-25% (W-3, W-6).

Poszczególne wydziały bardzo różnią się stopniem zbieżności wniosków dziekańskich z przyjętą listą.

Szczególnie została potraktowana grupa pracowników pracująca w Bibliotece i Kwesturze. Tutaj postanowiono podwoić przyjęte stawki (z wyłączeniem około 50 osób z kierownictwa, którym przydzielono środki z rezerwy rektorskiej).

Przewiduje się, że środki finansowe na regulację płac, która powinna nastąpić w styczniu, pojawią się dopiero w kwietniu.

Następne posiedzenie Senatu będzie 17 grudnia o godz. 14.00. (mk)

Śpiewająca wizytówka

Dokończenie ze strony 3

Loiano, gdzie bardzo serdecznie przyjął nas tamtejszy chór – *Coro di Loiano*. Po drodze urządziliśmy sobie parogodzinny odpoczynek w Asyżu, który – mimo zniszczeń – oczarował nas wszystkich. To niegdyś tak radosne i wesołe miasto dziś pełne jest rusztowań. Budynki pospinane są klamrami. To pozostałości po okrutnych trzęsieniach ziemi, które nawiedziły Asyż w zeszłym roku.

W Loiano mieliśmy udany koncert muzyki religijnej, z wieloma bisami. Największe owacje dostaliśmy za wykonanie polskiej pieśni, należącej do stałego repertuaru chóru „*Parce domine*”. Utwór ten, zawsze wykonujemy przy zgaszonym świetle w blasku świec, rozchodząc się dookoła nawy głównej kościoła, tak że głosy do słuchających dochodzą zewsząd. Ten efektowny występ

zawsze bardzo się podoba. Po koncercie czekała nas wspólna zabawa z Włochami, czyli góry spaghetti, wspaniałe wino, muzyka i tańce. Podczas naszego tournée gościł nas jeszcze jeden, męski chór z Carciny koło Brescii – *La Soldanella*. Panowie również przyjęli nas bardzo serdecznie. Byliśmy traktowani jak prawdziwe gwiazdy, już pierwszego dnia zorganizowano huczną uroczystość na naszą cześć (atrakcją przyjęcia były serwowane wśród innych dań bardzo popularne w tamtej okolicy ... pieczone małe ptaszki). Drugiego dnia czekało nas zwiedzanie całej Brescii, muzeum, pyszny obiad w restauracji, oczywiście koncert i impreza. Mogliśmy się przekonać, że Włosi potrafią się bawić.

Poza festiwalem i koncertami spędziliśmy parę dni nad Morzem Śródziemnym w Lido di Scacchi, gdzie odpoczywaliśmy jak prawdziwi urlopowicze. Podczas odpływu wszyscy zawzięcie zbieraliśmy małże na obiadek,

ale ugotować je i zjeść udało się tylko niewielkiej grupce (prawdziwi twardziele). Oprócz wylegiwania się na plaży mieliśmy możliwość wyjazdów do Rawenny, San Marino, Florencji, Bolonii i wreszcie Wenecji. Kto chciał, mógł zostawać nad morzem i pływać całymi dniami, duża większość skorzystała jednak z okazji i wspólnie zwiedziliśmy wiele pięknych miejsc. Chyba najbardziej przypadła nam do gustu Wenecja - jedno z romantyczniejszych miast na świecie.

Teraz, po powrocie, przed nami wiele ciężkiej pracy nad oratorium Bacha. Taka już jest kolej rzeczy.

Korzystając z okazji, że zostałam dopuszczona do głosu, chciałabym w imieniu całego chóru podziękować wszystkim, którzy przyczynili się do naszego wyjazdu. Przede wszystkim panu Piotrowi i całemu zarządowi chóru.

Anna Zarkadas

Narada w MEN

Budżet i algorytm podziału środków finansowych dla uczelni na 1999 rok, prawo o szkołach wyższych w świetle Konstytucji RP, kredyty i pożyczki dla studentów oraz działalność wyższych szkół zawodowych – to tematy poruszane na zorganizowanej 30 listopada naradzie rektorów szkół wyższych w Ministerstwie Edukacji Narodowej. Politechnika Wroclawska była reprezentowana na naradzie przez Prorektora ds. Nauki prof. Jerzego Zdanowskiego.

1. Warunki powstawania budżetu

- W związku ze światowymi problemami ekonomicznymi (zwłaszcza kryzysem rosyjskim) rząd postanowił obniżyć o 1% przewidywany przyrost PKB. Ma on wynieść 5,1%.

- Zmniejszony został też udział budżetu w PKB.
- Rosną zobowiązania budżetu wobec długu zewnętrznego i wewnętrznego.

W konsekwencji budżet szkolnictwa wyższego *nie jest wymarzony, ale – zdaniem ministra M. Handkego – nie wymaga gwałtownych protestów.* Postanowił on zatem zaaprobować projekt budżetu w zakresie dotyczącym jego resortu. Przyjęte wskaźniki oznaczają, że po raz pierwszy po kilku latach spadkowej tendencji nastąpi wzrost procentowego udziału budżetu szkolnictwa wyższego w produkcie krajowym brutto. Niestety, tylko o 0,03% PKB. Należy jednak podkreślić, że szkolnictwo wyższe należy do nielicznych dziedzin, w których ten udział zwiększa się i że następuje wzrost realnych kwot: przyrost dotacji w 1999 roku w stosunku do 1998 roku wynosi 17,8%, gdy wskaźnik inflacji ocenia się na 8,5%.

W sferze płac przewidywany jest w przyszłym roku wzrost o 2% powyżej inflacji, tj. o 10,5%. Regulacja formalnie nastąpi od 1 stycznia tzn. zapewne w styczniu, ale z wyrównaniem dla nauczycieli akad. od 1.I.99). Jest to wskaźnik niższy niż wzrost PKB.

Inwestycje w całym szkolnictwie wyższym mają wzrosnąć o około 100% ponad inflację, przy czym czelnie podlegające MEN dostaną nieco więcej.

Dyrektor **Witold Pakuła** (Dept. Ekonomiki Edukacji MEN) poinformował, że w nadchodzącym roku nie należy spodziewać się istotnych zmian algorytmu podziału środków. Zmienia się zapewne granice procentowego przyrostu dotacji przyznawanej przez MEN (zakres zmian jest obustronnie ograniczony i uwarunkowany m.in. wskaźnikami inflacji).

Rada Główna Szk.W. sugerowała uwzględnienie w algorytmie aspektu jakości kształcenia. Mogłoby to polegać na zastosowaniu wskaźnika wynikającego z proporcji studentów do tzw. "samodzielnych pracowników" (profesorów lub doktorów habilitowanych), przy czym wskaźnik ten zależałby od typu uczelni. Ponieważ jednak wkrótce nastąpią zasadnicze zmiany wynikające z nowego prawa o szkołach wyższych, pozostawiono i tę sprawę do późniejszego uregulowania.

Wicedyrektor **Ryszard Wróblewski** (z tego samego departamentu) omówił sprawy kredytowania inwestycji. MEN widzi możliwość podwojenia w 1999 roku środków budżetowych na ten cel poprzez zaciąganie przez poszczególne uczelnie kredytów w bankach komercyjnych. W sumie osiągnięto by 4-krotny wzrost funduszy inwestycyjnych w stosunku do bieżącego roku. Udział MEN polegałby na poparciu wniosku składanego do banku. Oznaczałoby to pewne zobowiązanie ze strony MEN. Poparcie to można będzie uzyskać w przypadku zaawansowanych inwestycji (powyżej 65%, choć istnieje możliwość negocjacji). Podobno najkorzystniejsze warunki oferuje PKO S.A. (4% kredyt w DM).

W dyskusji rektor Politechniki Gdańskiej prof. **Aleksander Kłodziejczyk** skrytykował budżet (w przeciagu ostatnich lat nastąpił

trzykrotny wzrost liczby studentów, a realne nakłady zmalały dwa razy) i wyraził obawę, że nieproporcjonalnie duża część funduszy zostanie przeznaczona na polsko-niemiecki uniwersytet – Viadrinę.

Zwracano też uwagę, że nadal uczelnie nie otrzymują pełnego finansowania funduszu płac (zaledwie 96,1%). Ministerstwo Finansów tłumaczy to możliwością uzyskiwania przez nie środków z usług dydaktycznych i ze środków na badania statutowe.

2. Prawo o szkolnictwie wyższym

Do 24 grudnia b.r. ma powstać robocza wersja autorskiego projektu nowego prawa. Jego twórcami są profesorowie Wojtyła i Seweryński. Równolegle zespół pod kierownictwem prof. J.Zdrady opracował listę problemów stanowiących założenia do korekty ustawy dopasowującej ją do aktualnej Konstytucji. (Chodzi przede wszystkim o sprecyzowanie zasad odpłatności za nauczanie.)

Do 17 października 1999 r. powinien zostać zakończony proces legislacyjny tworzenia nowej ustawy lub nowelizacji dotychczasowej ustawy.

Min. **Jerzy Zdrada** wyjaśnił, że dotychczasowe prace nad ustawą nie miały charakteru poufnego. Projekt nie był przedstawiany środowisku, gdyż ministerstwo nie było zadowolone z wyników prac.

3. Kredyty dla studentów

Przedstawiciele MEN stwierdzili, że zainteresowanie studentów kredytami przerosło oczekiwania. Liczba złożonych wniosków przekroczyła o ok. 50% planowane 95 tysięcy stypendiów. Pozytywnym zjawiskiem jest obniżenie stopy redyskontowej o 1,5%, dzięki czemu można będzie wygospodarować dalsze 5 tysięcy stypendiów. Do 4 grudnia BGK ustali kryterium dochodowości.

Zarówno przedstawiciele ministerstwa jak rektorzy chwalili się wzajemnie za dobre i szybkie przeprowadzenie całej akcji, którą zrealizowano w ciągu półtora miesiąca.

4. Sprawy wyższych szkół zawodowych

Na spotkaniu obecnych było też 9 rektorów wyższych szkół zawodowych (w.sz.z.) wraz z przewodniczącym Kolegium Rektorów Uczelni Zawodowych (KRUZ) prof. **Balandą**, rektorem szkoły zawodowej w Nowym Sączu i profesorem Uniwersytetu Jagiellońskiego.

Poinformowano, że tegoroczna rekrutacja do w.sz.z. zakończyła się przyjęciem około 3900 studentów, w tym 63% – dziennych i 33% – zaocznych.

Środki zarezerwowane dla w.sz.z. w budżecie państwa stwarzają możliwość powołania w 1999 roku kilku nowych szkół. Lokalizację szkół przewiduje się tam, gdzie możliwa jest merytoryczna współpraca z uczelniami akademickimi i gdzie kandydaci mają utrudniony dostęp do uczelni.

Min. Handke zachęcał rektorów uczelni akademickich, by nie traktowali w.sz.z. jak konkurencji, a jako miejsce pracy dla kadry kształceniowej na uczelniach akademickich oraz jako źródło potencjalnych studentów studiów uzupełniających. □

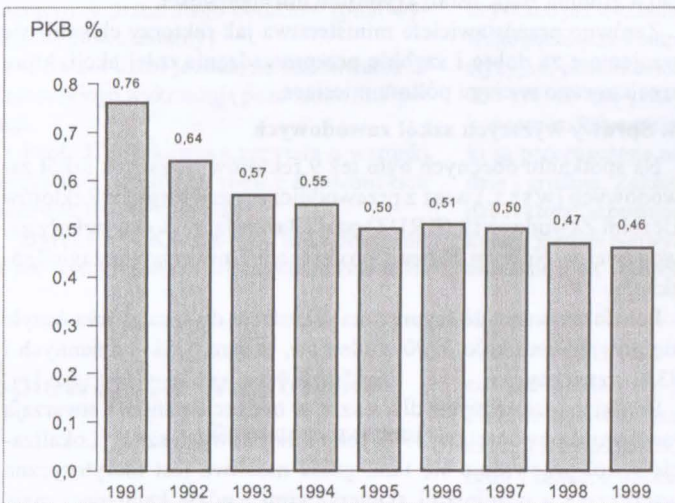
Z PRAC RADY GŁÓWNEJ SZKOLNICTWA WYŻSZEGO

REFLEKSJE Z POSIEDZENIA PLENARNEGO

W DNIU 19 LISTOPADA 1998 r.

MATEMATYKA EKONOMICZNA

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów, pani Halina Wasilewska Trenkner wystosowała do Przewodniczącego Rady Głównej pismo informujące o założeniach projektu ustawy budżetowej odnośnie przewidywanych w r. 1999 nakładów na naukę i szkolnictwo wyższe. W nie pozbawionym uzasadnionej satysfakcji tonie pani Minister stwierdza, że w projekcie tej ustawy „szkolnictwo wyższe i nauka uznane zostały za dziedziny priorytetowe dla umacniania prorozwojowych zdolności gospodarki” i że w związku z tym na następny rok przewidziano wzrost realnych nakładów na szkolnictwo wyższe o 8,6% i na naukę o 5,1%. „Wzrost nakładów na szkolnictwo wyższe, stwierdza jednak pani Minister, jest również następstwem całorocznego finansowania budżetowego nowych zadań, które w bieżącym roku finansowane będą tylko przez część roku. Do zadań tych należy utworzenie w drugiej połowie 1998 r. dziewięciu państwowych wyższych szkół zawodowych oraz uruchomienie od nowego roku akademickiego 1998/1999 pożyczek i kredytów studenckich – nowej formy pomocy materialnej państwa dla studentów”.

Nakłady na naukę mierzone ich udziałem w PKB w latach 1991–1999

„Zakłada się, pisze dalej pani Minister, że wielkość nakładów budżetowych na szkolnictwo wyższe i naukę, mierzona udziałem tych nakładów w PKB ukształtuje się w 1999 r. w wysokości odpowiednio 0,84% i 0,46%. Łącznie zatem udział ten (1,3%) będzie wyższy niż przewiduje się osiągnąć w 1998 r. (1,27%) i zbliżony do uzyskiwanych w latach 1996–97 (1,34%)”. To ostatnie zdanie wywołało szczególne poruszenie wśród obecnych na sali matematyków i konsternację ekonomistów. Teza pani Minister, jakoby 1,3% było bardziej zbliżone do 1,34% niż do 1,27% zyskała bowiem zarówno zwolenników jak i zaciekłych przeciwników. Projekt powołania specjalnej komisji do wszechstronnego rozpatrzenia tej kwestii nie uzyskał jednak wymaganej większości głosów.

DYLEMATY MINISTRA

Minister Edukacji Narodowej – prof. Mirosław Handke, uczestnicząc w posiedzeniu Rady Głównej, przedstawił swój punkt widzenia na niektóre aktualne problemy szkolnictwa wyższego. W kwestii budżetu na r. 1999 wykazał umiarkowany optymizm podkreślając, że

wzrost realnych nakładów na szkolnictwo wyższe wyniesie 8,6%, a w tym wzrost nakładów na inwestycje, głównie budowlane, aż ok. 200%. Nieco gorzej przedstawiać się będzie sytuacja w sferze płac, które wzrosną zaledwie o 2% względem planowanej inflacji. Niepokój Ministra wzbudza tu jednak powszechne wśród nauczycieli akademickich zjawisko wieloletowości, wymagające podjęcia zdecydowanych przeciwdziałań.

Obawy Ministra budzi również nieustająca erupcja niepaństwowych szkół wyższych, nastawionych często na maksymalizację zysku. „Boję się utraty prestiżu wyższego wykształcenia” oznajmił Minister i zapowiedział wzmocnienie kontroli tworzonych szkół. Zaapelował równocześnie do Rady Głównej o większą niż dotychczas wnikliwość przy rozpatrywaniu wniosków składanych przez kolejnych założycieli. Nawiązując do prac nad nową ustawą o szkolnictwie wyższym, Minister wyraził nadzieję, iż być może uda się połączyć dyskusję nad projektem ustawy z kampanią wyborczą, która już niebawem rozpocznie się na uczelniach.

Wystąpienie Ministra wywołało wiele emocji i szereg nietaktownych pytań. Z największym niesmakiem przyjęto wypowiedź jednego z członków Rady, który przypomniał sobie, że Minister obejmując urząd złożył obietnicę rezygnacji w przypadku, gdyby nie udało mu się przy tworzeniu nowego budżetu wywalczyć satysfakcjonujących nakładów na szkolnictwo wyższe. Niespeszony pytaniem Minister wyjaśnił spokojnie, że miał w tej kwestii pewien dylemat, ale po zapoznaniu się szczegółowo ze strukturą budżetu, procedurą jego tworzenia i potrzebami państwa uznać musiał przewidywany wzrost nakładów za wystarczająco satysfakcjonujący w obecnych warunkach.

Wystąpienie Ministra komentowano również szeroko w kulisach. Nawiązując do przewidywanego wzrostu środków na inwestycje budowlane, jeden z profesorów opowiedział, jak to przebywając na rocznym stażu w Izraelu usłyszał pewnego dnia przez radio komunikat Urzędu Statystycznego dotyczący reemigracji ze Stanów Zjednoczonych. „W ubiegłym roku – głosił podobno komunikat – reemigracja Żydów ze Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej wzrosła dwukrotnie. Obaj zamieszkali w Jerozolimie”. Zebrani wokół profesora członkowie Rady Głównej uznali tę anegdotę za wysoce niestosowną.

NEW DEAL

Przewodniczący Komitetu Badań Naukowych – prof. Andrzej Wiszniewski przesłał na ręce Przewodniczącego Rady Głównej dwa dokumenty zawierające odpowiednio: założenia projektu ustawy o zmianie ustawy o utworzeniu KBN oraz założenia projektu ustawowych rozwiązań dotyczących państwowego instytutu badawczego (PIB). Zmiany w zasadach działania KBN prowadzić mają do oddzielenia funkcji stanowiących i wykonawczych tej instytucji co, zdaniem autora, wynika z wymogów Konstytucji oraz odpowiada rozwiązaniom, typowym dla wysoko rozwiniętych, demokratycznych państw. Utworzenie państwowych instytutów badawczych związane byłoby z udzieleniem tym jednostkom gwarancji niezbędnego finansowania przy równoczesnym zapewnieniu silnego wpływu organów administracji rządowej na zarządzanie i programowanie ich działalności. Wprowadzenie tych zmian, stwierdza dalej pan Minister, „ułatwi dalsze, ewolucyjne przekształcanie Komitetu w organ funkcjonujący na zasadach obowiązujących w odniesieniu do ministrów kierujących poszczególnymi działami administracji rządowej”.

Przesłane dokumenty przedstawione zostały na posiedzeniu Prezydium Rady Głównej. Po burzliwej dyskusji Prezydium niemal jednomyślnie uchwaliło swoje stanowisko w przedmiotowej sprawie stwierdzając m.in.:

„W założeniach tych przewiduje się, że dotychczasowe podstawowe kompetencje KBN, w tym uprawnienia do wydawania aktów normatywnych dotyczących zasad i kryteriów przyznawania środków z bu-

Z PRAC RADY GŁÓWNEJ SZKOLNICTWA WYŻSZEGO

dżetu państwa na naukę, formułowania założeń polityki naukowej państwa, ustalanie priorytetowych kierunków badań, podział środków finansowych pomiędzy strumienie finansowania i obszary badań, zostaną przejęte przez przewodniczącego Komitetu Badań Naukowych, a sam komitet zostałby przekształcony w organ opiniujący i doradczy swojego przewodniczącego i to tylko w sprawach, z którymi przewodniczący do niego się zwróci. Komitet zachowałby możliwość decydowania jedynie o wewnętrznym rozdziale środków finansowych. Nawet rozdział środków finansowych pomiędzy zespoły KBN stałby się prerogatywą przewodniczącego. Można to uznać za chęć uporządkowania i ujednoczenia struktury Rządu RP, jednak efektem takich zmian będzie wyraźnie umniejszenie roli reprezentantów świata nauki w kształtowaniu polityki naukowej kraju, uzależniające ją przez to bardziej od czynników politycznych”.

„Gdyby rozwiązania, o których mowa zostały przyjęte, przewodniczący Komitetu Badań Naukowych stałby się *de facto* organem zewnętrznym w stosunku do Komitetu i uzyskałby zakres kompetencji w pełni odpowiadający kompetencjom resortowego ministra. W tej sytuacji – zadaniem Prezydium Rady Głównej – byłoby celowe nazwanie rzeczy po imieniu i utworzenie Ministerstwa Nauki”. Prezydium Rady Głównej wyraziło ponadto pogląd, że „projekt tak dalece zmieniający zasady tworzenia i prowadzenia polityki naukowej w Polsce powinien być poddany – z odpowiednim wyprzedzeniem czasowym – pod szeroką dyskusję w środowiskach naukowych”.

Niektórzy, obdarzeni lepszą pamięcią, uczestnicy posiedzenia przypomnieli sobie z rozrzewaniem, że kiedyś w Warszawie przy ul. Miodowej mieściło się Ministerstwo Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki (w skr. MNSzWiT), które później w ramach kolejnej reformy administracyjnej połączone zostało z Ministerstwem Oświaty. Byli i tacy, co przypisywali ten manewr antynarodowej polityce ówczesnego reżimu i optowali za restytucją zlikwidowanego resortu.

WYSYP

W dniu 19 lutego br. Sejm RP uchwalił ustawę zmieniającą ustawę o szkolnictwie wyższym i dopuścił do tworzenia przez szkoły wyższe jednostek zamiejscowych, a w szczególności filii i wydziałów zamiejscowych. Zgodnie z wcześniejszymi przewidywaniami ustawa ta uruchomiła lawinowy proces tworzenia nowych jednostek edukacyjnych na terenie całego kraju. Rozmiary tego zjawiska nie są jeszcze do końca znane, bowiem uczelnie autonomiczne tworzyć mogą takie jednostki korzystając z posiadanej autonomii. Ministerstwo Edukacji Narodowej kieruje natomiast do Rady Głównej całe stopy wniosków pochodzących od szkół niepaństwowych i mniejszych szkół państwowych, nie objętych klauzulą autonomii. W tej sytuacji Rada Główna zmuszona była podjąć uchwałę, w której określone byłyby jednoznacznie warunki uruchamiania i prowadzenia kierunków studiów w jednostkach zamiejscowych. Rada Główna uznała, że warunki jakim powinna odpowiadać szkoła, aby utworzyć i prowadzić kierunek studiów w takich jednostkach muszą być identyczne jak w przypadku jednostki macierzystej tej szkoły, przy czym musi ona ponadto wykazać, że jest przygotowana do podjęcia tego zadania pod względem dydaktycznym, kadrowym, administracyjnym i materialnym, co oceniać będą każdorazowo powoływani eksperci.

Na marginesie całej sprawy przyznać trzeba, że obawy Ministra odnośnie prestiżu wyższego wykształcenia uzyskanego w przysłowiowej „Psiej Wólce” wydają się być uzasadnione. Szkoda tylko, że Minister obaw tych nie przedstawił na forum Sejmu RP, który nową ustawę uchwalił.

UTRZYMAĆ STANDARDY

W okresie ostatnich kilku lat statystyki odnotowały blisko 3-krotny wzrost liczby studentów i podwyższenie wartości współczynnika skolaryzacji do poziomu zbliżonego do europejskich standardów. Z tych samych statystyk wynika jednak, że w latach tych nie nastąpił ani za-

uważalny wzrost nakładów na szkolnictwo wyższe, ani też odpowiedni wzrost liczby nauczycieli akademickich. Wystąpił natomiast szereg niepokojących zjawisk oddziaływujących niekorzystnie na jakość procesu kształcenia, a w szczególności:

- erupcja małych, słabych kadrowo niepaństwowych szkół wyższych, nastawionych często głównie na maksymalizację zysku,

- gwałtowny wzrost liczby studentów kształconych w systemie odpłatnych studiów zaocznych i to w warunkach urągających często elementarnym zasadom metodyki kształcenia,

- gwałtowny wzrost liczby studentów przypadających na jednego nauczyciela akademickiego przekraczający, w przypadku niektórych kierunków studiów, nie tylko jego możliwości, ale często wręcz granice wyobraźni,

- wieloletowość nauczycieli akademickich prowadząca w wielu przypadkach do wydłużenia przeciętnego dnia pracy ponad 24 godziny,

- dążenie do wzrostu ilościowego kosztem jakości kształcenia, często nawet z naruszeniem obowiązujących norm prawnych, w tym również zasad ustalonych uchwałami Rady Głównej.

Rada Główna Szkolnictwa Wyższego zaniepokojona tymi negatywnymi zjawiskami uchwaliła stanowisko, w którym postuluje, aby jak najszybciej stworzyć odpowiednie bariery ograniczające tendencje do obniżania poziomu kształcenia, a przede wszystkim:

- ograniczyć liczbę studiujących w trybie wieczorowym i zaocznym do nie więcej niż 50% ogółu studiujących na danym kierunku studiów w uczelni,

- wydłużyć czas studiów wieczorowych i zaocznych tak, aby obciążenia dydaktyczne na tych studiach były nie mniejsze niż 80% obciążeń planowanych na studiach dziennych,

- dostosować liczbę przyjmowanych studentów do liczby zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu nauczycieli akademickich tak, aby na jednego profesora lub doktora habilitowanego przypadało nie więcej niż 10 dyplomantów studiów magisterskich, a na jednego nauczyciela akademickiego do stopnia naukowym – nie więcej niż 10 dyplomantów studiów licencjackich,

- uzależnić, w większym niż dotychczas stopniu, wysokość środków finansowych przyznawanych uczelniom na działalność dydaktyczną i badania własne od przyrostu liczby nauczycieli akademickich uzyskujących stopnie i tytuły naukowe, przy równoczesnym zmniejszeniu wpływu liczby kształconych studentów na wysokość tej dotacji,

- uruchamiać kierunki studiów w filiach i wydziałach zamiejscowych jedynie wówczas, gdy każda z tych jednostek spełnia samodzielnie warunki określone w uchwale Rady Głównej z dnia 28 listopada 1991 r.,

- uwzględnić w większym niż dotychczas stopniu osiągnięcia dydaktyczne nauczycieli akademickich w procesie okresowego ich ocenia-

nia. Uchwalając to stanowisko i apelując do Ministra Edukacji Narodowej o wzmocnienie nadzoru nad działalnością szkół wyższych członkowie Rady Głównej byli w pełni świadomi, iż nie przysporzy im to popularności w niektórych środowiskach akademickich

LITEWSKIE SENTYMENTY

Rada Główna rozpatrzyła projekt umowy między Rządem RP a Rządem Republiki Litewskiej o wzajemnym uznawaniu świadectw dojrzałości, tytułów zawodowych i stopni kwalifikacyjnych w szkolnictwie wyższym oraz stopni naukowych.

Z projektu umowy wynika, że: świadectwa dojrzałości i brandos atestatas, tytuły zawodowe: licencjat i bakalauras, inżynier i inżynierius, magister i magistras, lekarz i gydytojas oraz stopnie naukowe: doktor i daktaras, a także doktor habilitowany i habilituotas daktaras będą uznawane zarówno na Litwie jak i w Koronie. Rada Główna pozytywnie zaopiniowała projekt umowy.

Dla „Pryzmatu”
opracował prof. Andrzej Hałas

List do Redakcji

Szanowna Pani,

Po przeczytaniu opracowania p. prof. A. Hałasa „Z prac Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego” zamieszczonego w listopadowym numerze „Pryzmatu”, szczególnie po kilkakrotnym prze studiowaniu rozdziału pt. „I ty będziesz emerytem” nasunęły mi się następujące smutne uwagi.

1. Mimo wielokrotnego czytania tego rozdziału nie potrafię zrozumieć jego treści. Bowiem pierwsza jego część (1. i 2. akapity) „niszczy” emerytów (mało perspektywiczna grupa, obciążająca w coraz większym stopniu społeczeństwo, które w niemałym trudzie wytwarza dochód narodowy, na szczęście ... ograniczono emerytom możliwości uzyskiwania nadmiernych zarobków, przez czyste przeoczenie nie ograniczono prac zleconych i w końcu **sprytni** (podkreślenie moje – Z.L.) emeryci bogacą się wskutek tego że ha!, natomiast przedostatni akapit mówi o proteście RGSZw włączenia prac zleconych do opodatkowania na rzecz FUS.

Jest tu jakaś niespójność, którą można wytłumaczyć tym, że albo autor relacjonuje stanowisko FUS-ZUS, albo jest to jego osobisty pogląd. Za tym drugim wariantem świadczyłby ostatni akapit rozdziału o staruszkach w RG. Oj, panie profesorze Hałas – dedykuję panu tytuł tego rozdziału.

2. Na koniec chciałbym odnieść się do pierwszej części wspomnianego rozdziału. Chodzi mi przede wszystkim o sformułowania zawierające wręcz obraźliwe dla emerytów zwroty, a także o pewne kategoryczne stwierdzenia rodem chyba z minionej epoki.

To pierwsze: „grupa (emerytów i rencistów) obciąża społeczeństwo, które w niemałym trudzie wytwarza dochód narodowy”. Czyż ta grupa w okresie swej aktywności zawodowej nie „wytwarzała w niemałym stopniu dochodu narodowego”? To, że „na szczęście (czyje? Z.L.)” ograniczono wysokość emerytur i rent, jest zwrotem co najmniej smutnym. „Sprytni emeryci” bez skrupułów korzystają z możliwości, jakie wskutek „przeoczenia” daje ustawa w postaci umów-zleceń. Bardzo przepraszam: abstrahując od wręcz haniebnego epitetu, to z możliwości, o której mowa, korzystają na równi także i nie-emeryci! Nie wyobrażam sobie, aby ta część społeczeństwa, która „w niemałym trudzie” itd z wielkim bólem zawierała umowy o dzieło i umowy-zlecenia na książki, artykuły, wykłady itp.

I drugie: cóż to jest ta wspomniana „sprawiedliwość społeczna”, której naruszenie ma być ukrócone nową ustawą emerytalną? Czyżby możliwości pracy na umowach o dzieło były ograniczone do jakiejś grupy społecznej? Jest to – moim zdaniem – „słowo-wytrych” ze zbioru pustosłowa minionego okresu.

I na zakończenie: życząc panu profesorowi Andrzejowi Hałasowi, aby jako emeryt nie musiał dorabiać do skutecznie ograniczonej emerytury.

Prof. Zbigniew Lawrowski

* * *

Szanowna Pani Redaktor !

Profesor Lawrowski posiada niezwykle poczucie humoru i stąd też list skierowany przez niego do Redakcji nie wymaga komentarza. Czytając ten list doszedłem jednak do wniosku, że wśród czytelników „Pryzmatu” mogły znaleźć się osoby, które odczytały mój tekst zbyt dosłownie. Chciałbym więc wyraźnie stwierdzić, iż nie było moim zamiarem obrażanie kogokolwiek, a w szczególności emerytów, do grona których, już niebawem, będę miał honor się zaliczyć.

Łączę wyrazy szacunku

Andrzej Hałas

Wrocław, 8 grudnia 1998 r.

ZOZ owate szczęście

Pracownicy Politechniki Wrocławskiej, podobnie zresztą jak wszyscy Polacy, są zainteresowani, jak od nowego roku będzie działał zreformowany system opieki zdrowotnej. Wiadomości ukazujące się na ten temat w mediach nie zawierają odpowiedzi na nurtujące pacjentów pytania. Do tego sytuacja pracowników wrocławskich uczelni jest szczególna: mają swój Zespół Opieki Zdrowotnej cieszący się dobrą opinią i dofinansowywany przez poszczególne uczelnie. Środowisko akademickie obawia się więc, czy zmiany nie pogorszą jego sytuacji.

Zwróciliśmy się o wyjaśnienia do dyrektora Zespołu Opieki Zdrowotnej dla Szkół Wyższych lek.med. Andrzeja Gawlika.

Okazuje się, że część decyzji dopiero zapadnie. Po pierwsze, nie ukazały się jeszcze wszystkie przepisy wykonawcze. Szczegółowe rozwiązania ustawowe znajdują się w 30 rozporządzeniach Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej. Ponadto transformacja systemu, z jaką mamy do czynienia nie jest zabiegiem jednorazowym. Choć główne zasady reformy są określone ustawą, pewne sprawy wyjdą dopiero „w praniu”, czy może raczej „w leczeniu”. Należy się więc liczyć z pewnymi nowelizacjami.

1. Skąd pieniądze?

Kasa Chorych w rozmowach placówkami medycznymi reprezentuje interesy osób ubezpieczonych, a więc nasze. W jej (czyli naszym) interesie jest zakontraktowanie jak największej ilości usług po jak najniższej cenie, ale będzie oczywiście ograniczona ilością pieniędzy, którą ubezpieczeni wniosą do kasy.

Dla skuteczności reformy ważny jest aspekt finansowy. Według ustawy zasilanie systemu finansowania Kas Chorych pochodzi z 7,5% składki od dochodów (lekarze sugerowali składkę 11%), ale trudno ocenić skuteczność ściągania tych funduszy. Trudno mieć nadzieję, że będzie ona lepsza niż w wypadku podatków, a tam osiąga się skuteczność około 60%. Rzeczywistość ujawni się dopiero po I kwartale 1999 roku, a może nawet później, gdyż obecny rok jest traktowany przez ustawodawcę jako przejściowy.

Dodatkowe problemy finansowe mogą wynikać z powołania nie szesnastu, jak planowano oraz prowadzono symulacje, ale siedemnastu Kas Chorych. Ta ostatnia to Kasa „Mundurowa” obsługująca wojsko, pracowników PKP i inne służby, których średnie płace, a zatem i wnoszone składki są znacznie wyższe niż cywilnych pracowników sfery budżetowej. Dolny Śląsk to region, który szczególnie odczuje różnicę, gdyż to u nas mieści się Śląski Okręg Wojskowy i DOKP. Nie jest to pocieszające w czasach, gdy w Niemczech na obsługę medyczną obywatela wydaje się nawet 10-krotnie więcej niż u nas. Przy rocznej stawce około \$200 nie możemy osiągnąć standardów porównywalnych ze świadczeniami w Europie Zachodniej lub w USA.

2. „Negocjacje” z Kasą Chorych

Zaczęły się dopiero 7 grudnia i będą trwały do Bożego Narodzenia. Ściśle rzecz ujmując trudno je nazwać negocjacjami, ponieważ Kasa Chorych stawia warunki na 1999 rok w sposób bezdyskusyjny. Pole manewru jest ograniczone. Nie przewiduje się rzeczywistego wzrostu nakładów (kwoty wzrosną tylko o współczynnik inflacji). Wobec braku doświadczeń przewiduje się, że kontrakty będą renegotjowane co kwartał. Jednostki służby zdrowia nie będą miały budżetów, tylko kontraktowany zakres zadań.

Zgodnie z ustawą lecznictwo będzie dzieliło się na otwarte (ambulatoryjne: lekarze specjaliści, rejony ...) i stacjonarne (szpitale). Te dwie kategorie będą miały różny sposób rozliczania kosztów: pierwsza – na głowę podopiecznego na rok, druga – na osobodzień lub na osobę. W lecznictwie stacjonarnym rozróżniana będzie terapia krótko- i długookresowa.

Z funduszy uzyskiwanych za zakontraktowane usługi z Kasy Chorych trzeba będzie zapłacić pensje pracowników służby zdrowia,

ich ubezpieczenia, zlecane badania i konsultacje.

W sumie należy się spodziewać, że dotychczasowy ZOZ dla Szkół Wyższych przekształcony ostatnio decyzją władz samorządowych w Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej dla Szkół Wyższych (procedura rejestracyjna w toku) zawrze kontrakt z Dolnośląską Kasą Chorych na usługi z zakresu podstawowej opieki zdrowotnej i specjalistycznej obsługi ambulatoryjnej oraz lecznictwo stacjonarne.

3. Bez rejonizacji

Obawy pracowników uczelni, że nie uda im się zarejestrować do SPZOZ przy pl. Katedralnym, są bezpodstawne.

Z założeń reformy wynika, że w ciągu pierwszego półrocza będzie obowiązywało domniemanie kontynuacji przynależności do danej placówki medycznej. Formą deklaracji przynależności będzie zgłoszenie się na wizytę do lekarza tu zatrudnionego. Organ założycielski wyraził zgodę na utrzymanie nazwy mówiącej o szkolnictwie wyższym, nie grozi więc utrata dostępu do świadczeń. Nie oznacza to jednak, że do SPZOZ nie będą mogły się zarejestrować się inne osoby, o ile ZOZ będzie dysponował odpowiednimi możliwościami. Organ założycielski deklaruje wolę utrzymania jednolitej formy opieki nad środowiskiem akademickim, zwłaszcza studentami, o ile oczywiście będą chętni do korzystania z tej placówki.

Reforma znosi rejonizację szpitali. Natomiast będą rozróżniane 3 szczeble lecznictwa szpitalnego: powiatowy, wojewódzki i kliniczny. Każda choroba będzie wiązana się z określonym szczeblem (im poważniejsza dolegliwość, tym szczebel wyższy). Pacjent, który będzie chciał znaleźć się w szpitalu o wyższej „kategorii”, będzie dopłacał za ten komfort.

4. Całkiem nowa sytuacja

Nowa sytuacja ustawowa sprawi, że wiele osób może przeżyć na początku roku chwile zaskoczenia. Dyrektor Andrzej Gawlik przypomina, że:

- Ruch w opiece zdrowotnej będzie regulowany przez lekarzy rodzinnych i lekarzy podstawowej opieki zdrowotnej. Oznacza to, że prawo do bezpłatnej wizyty u specjalisty uzyskamy tylko dzięki odpowiedniemu skierowaniu od lekarza ubezpieczenia zdrowotnego uzyskanego w jednostce podstawowej opieki zdrowotnej. Skierowania takie nie będą potrzebne tylko do ginekologa, położnika, stomatologa, dermatologa, wenerologa, onkologa, psychiatry, przy leczeniu odwykowym, dla osób z wirusem HIV i gruźlicą oraz dla kombatantów (w zakresie chorób wojennych i obozowych), a także w stanach bezpośredniego zagrożenia życia lub „zagrożenia porodem”. Zasadniczo skierowania będą jednorazowe, choć nie wyklucza się skierowania wielokrotnego na okres do 3 miesięcy.

Nasz ZOZ w ubiegłym roku udzielił 100 tysięcy porad specjalistycznych, w bieżącym roku – około 120 tysięcy.

Można więc przewidzieć, że nowe przepisy znacznie zwiększą kolejkę po skierowania do specjalistów. A może wcale tak nie będzie? Może pacjenci będą woleli zapłacić za poradę? W końcu czas to pieniądź. Ale to zapewne okaże się, gdy zostanie ustalony koszt takiej usługi. Dyrektor Gawlik zapewnia, że natychmiast po ustaleniu cen usług poda je do wiadomości publicznej. Ceny będą uwarunkowane kosztami własnymi placówki, ale i względami konkurencji na rynku usług medycznych.

- Pacjent niebędący w stanie zagrożenia życia i niemający książeczki świadczącej o jego prawie do korzystania z pomocy finansowanej przez Kasę Chorych będzie musiał płacić za usługę. W pierwszym miesiącu obowiązywania nowego systemu terminy płatności będą zapewne odraczane, ale ZOZ, który nie egzekwowałby swoich należności, szybko by splajtował.

- Usługi stomatologiczne tylko w podstawowym zakresie będą mieściły się w bezpłatnej ofercie Kasy Chorych. Oczywiście ZOZ może oferować usługi ponadstandardowe, ale odpłatnie. Nie będą to kwoty symboliczne.

- Pierwsze dni działania nowej ustawy są w tym roku dniami wolnymi (1. I. to piątek, potem sobota i niedziela). Dyr. Gawlik zapewnia więc, że przez ten czas będą we wszystkich przychodniach akademickich pełnione dyżury lekarskie POZ, które umożliwią pacjentom uzyskanie w razie potrzeby odpowiednich skierowań, np. do szpitala (przypuszczalnie skierowania ze starego roku stracą ważność).

- Codziennie izba przyjęć naszego ZOZu będzie działała od godz. 7.30 do 18.30.

- Ustawa wchodzi w życie sekwencjami. System nie zadziała w całości od 1 stycznia. Np. sieć zabezpieczenia ambulatoryjnego wejdzie w życie w lipcu '99.

5. Co z wyposażeniem?

Nowe przepisy zakładają normę od 2,5 do 3 tysięcy pacjentów na jednego lekarza POZ. Ze wzrostem liczby pacjentów należących do placówki będzie też wzrastała ilość środków finansowych uzyskiwanych przez nią z Kasy Chorych, a to zaowocuje lepszą obsługą pacjentów. W interesie pacjentów jest więc, by należeli do dobrej placówki, gdyż ma ona szansę stać się jeszcze lepsza. Stąd wzięła się inicjatywa kierowniczkii Przychodni dla Pracowników i Studentów PWr przy ul. Wittiga – poparta przez KZ NSZZ „Solidarność” – by przeznaczyć pewną pulę środków z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych na zakupienie dodatkowego wyposażenia przychodni przy ul. Wittiga. Wiadomo, że przychodni tej potrzebny jest rentgenowski aparat stomatologiczny i że kwota 50 tys. zł pozwoliłaby kupić urządzenie i przeprowadzić niezbędną adaptację pomieszczenia. Pojawiły się pytania, czy zakupione urządzenie rzeczywiście będzie służyło pracownikom Politechniki, czy nie rozplynie się gdzieś w bezosobowych strukturach systemu opieki zdrowotnej.

Dyrektor A. Gawlik uspokaja, że jest to absolutnie niemożliwe. W nowym systemie Samodzielny Publiczny ZOZ dla Szkół Wyższych jest odrębnym podmiotem. Zatem i jego mienie jest wydzielone. Sprzęt, który poprzednio znajdował się w ZOZie jako mienie państwowe, został skomunalizowany i przekazany gminie wrocławskiej, która oddała je na własność ZOZowi. Kasa Chorych nie jest właścicielem ani organem założycielskim w stosunku do placówek medycznych, nie może więc spowodować przekazania sprzętu innej placówce.

Decyzja o przekazaniu funduszy na zakup wspomnianego wyposażenia rentgenowskiego jest zależna od zgody wszystkich dysponentów ZFŚS, a więc związków zawodowych i Przedstawicielstwa Pracowniczego PWr¹.

6. Wiele do wyjaśnienia

Jest wiele usług medycznych, które zakłady pracy muszą kontraktować w placówkach służby zdrowia. Np. Kasy Chorych nie finansują badań okresowych pracowników. Tym bardziej wymaga ustalenia, kto zapłaci za obowiązkowe badania kandydatów na studia. Wiadomo, że finansuje je budżet państwa, ale nie określono jeszcze, kto będzie dysponentem tych pieniędzy: MZOiS, MEN, wojewoda czy jeszcze ktoś inny?

7. Finał – raczej optymistyczny

Na szczęście dyrektor Andrzej Gawlik ma świadomość przejściowych trudności, które mogą się pojawić. Jest przygotowany na „czarny scenariusz”: na Nowy Rok nic nie działa, służba zdrowia tkwi jeszcze duchem w starym systemie, a pacjenci myślą, że od północy zaczęła się nowa wspiania rzeczywistość. Następuje bolesne zderzenie... Z tego względu właśnie przewidziany jest specjalny dyżur, który złagodzi nasze problemy.

No i pamiętajmy, że tegoroczne trudności to nic w porównaniu z komplikacjami, jakie nas czekają za rok, kiedy objawi się komputerowy problem „roku 2000”!

(mk)

¹⁾ Z ostatnich doniesień wynika jednak, że pozostali dysponenti Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych (PPWr i pozostałe związki) nie poparli tego kroku

SKOK na Politechnice

Szanowni Państwo,

Pragniemy poinformować, że na terenie Politechniki Wrocławskiej w budynku D-6 w najbliższych dniach rozpocznie działalność punkt kasowy Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej „Dolny Śląsk”. Dotychczas pracownicy Politechniki mogli korzystać z punktu kasowego na pl. Maksy Borna 9. Jego położenie bardzo utrudniało potencjalnym członkom Kasy skorzystania z naszej oferty. Od grudnia ten stan ulega radykalnej zmianie. Spółdzielcza Kasa zbliża się do pracowników Politechniki. Dane tymczasowych członków zostaną automatycznie przeniesione do nowego punktu kasowego w budynku D-6. Będzie on czynny w godz. 8.00–16.00 przez pięć dni w tygodniu.

Z myślą o osobach, które z ruchem Spółdzielczych Kas jeszcze się nie zetknęły, podajemy parę informacji o jej podstawach prawnych, zakresie i celach działania. Wszystkie działające w kraju Spółdzielcze Kasy, a jest ich w chwili obecnej ponad 220, za podstawę swej działalności mają ustawę z dnia 14.12.1995 roku „O Spółdzielczych Kasach Oszczędnościowo - Kredytowych” (Dz.U. nr 1 poz. 2 z 1996 r.). Art. 3.1. tej ustawy jako cel działania Kasy wymienia ...” gromadzenie środków pieniężnych wyłącznie swoich członków, udzielanie im pożyczek i kredytów...”. Punkt 2 tego artykułu stanowi „Kasy prowadzą działalność niezarobkową”.

Zgodnie z ustawą powołano Krajową Spółdzielczą Kasę Oszczędnościowo-Kredytową będącą spółdzielnią osób prawnych. Zrzeszenie w niej jest dla Kas obowiązkowe. Pełni ona wobec podległych Kas rolę związku rewizyjnego, przeprowadza w nich lustrację, dba, by w swych działaniach przestrzegały przepisów Ustawy, ustala standardy w dziedzinie obsługi członków i przestrzega, by zarządy i pracownicy poszczególnych Kas mieli odpowiednio przygotowanie merytoryczne.

Przy Kasie Krajowej powołano Policealną Szkołę Bankową szkolącą personel Kas z całego kraju.

Krajowa Spółdzielcza Kasa tworzy z wpał z Kas członkowskich fundusz stabilizacyjny, który zapewnia płynną działalność Kas.

Dla zapewnienia bezpieczeństwa środków pieniężnych zgromadzonych przez członków ubezpieczamy depozyty członkowskie w Towarzystwie Ubezpieczeń Wzajemnych SKOK. Ubezpieczenie gwarantuje każdemu członkowi 100% wypłatę kwoty depozytu do 5000 eu. Spółdzielcza Kasa ubezpiecza się również od sytuacji losowych (powódź, pożar, itd.), od kradzieży i rabunku, od błędnych decyzji kierownictwa i pracowników.

Ruch Spółdzielczych Kas czerpie z tradycji Kas Oszczędnościowo - Kredytowych zakładanych u schyłku XIX wieku przez księdza Piotra Wawrzyńniaka w Wielkopolsce i doktora Franciszka Stefczyka w Małopolsce.

Źródłem współczesnych doświadczeń jest działalność związków kredytowych w USA (Credit Unions).

Jak zostać członkiem SKOK?

Zgodnie z Ustawą Kasa jest spółdzielnią osób fizycznych połączonych więzią zawodową lub społeczną. Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa „Dolny Śląsk” działa wśród członków Stowarzyszenia Przyjaciół Dolnego Śląska. Członkiem Kasy może zostać osoba, która przystąpi do Stowarzyszenia składając stosowną deklarację i opłacając składkę roczną w wysokości 1 zł. Osoba ta powinna być zatrudniona na stałe (może też być rencistą lub emerytem). Osoba wstępująca do Spółdzielczej Kasy składa pisemną deklarację, wpłaca wpisowe (10 zł), wykupuje jeden udział (20 zł) oraz wnosi wkład członkowski (20 zł) w terminie do 6 miesięcy. Członek SKOK dokonuje comiesięcznych wpał w wysokości co najmniej 30 zł lub 3% wynagrodzenia brutto na obowiązkowy oprocentowany rachunek systematycznego oszczędzania (Indywidualne Konto Składowe - IKS). Wszyscy członkowie SKOK mają równe prawa i obowiązki.

Oferta dla oszczędzających

Osoby pragnące lokować swoje pieniądze na korzystnych warunkach mają do dyspozycji w SKOK różnorodną ofertę. Założenie lokaty lub otwarcie rachunku następuje zawsze przez zawarcie pisemnej umowy członka z Kasą.

Lokata terminowa zwykła jest naszą najpopularniejszą usługą. Za-

wiera się ją na okres od 1 do 18 miesięcy. Obowiązuje zmienna stopa procentowa a kapitalizacja odsetek jest kwartalna. W chwili obecnej roczna lokata jest oprocentowana¹ na 20,3% co daje efektywnie na koniec okresu 21,9%.

Lokata rentierska jest propozycją dla osób pragnących ze swojego kapitału mieć regularny dochód (co miesiąc lub co kwartał). Oprocentowanie rocznej lokaty z wpałką odsetek co kwartał wynosi 17%.

Rachunek oszczędnościowo - rozliczeniowy (ROR) jest wykorzystywany do przelewania otrzymywanych poborów i późniejszego stopniowego wypłacania na potrzeby bieżące. Można otworzyć tylko jeden rachunek, a minimalna wpałka to 100,00 zł. Rachunek jest oprocentowany obecnie na 16% z kwartalną kapitalizacją odsetek.

Indywidualne konto składowe (IKS) służy gromadzeniu obowiązkowych comiesięcznych wkładów członka. Wpłaty te są obecnie oprocentowane w wysokości 12% rocznie z kwartalną kapitalizacją odsetek. Po zakończeniu roku finansowego i zatwierdzeniu sprawozdania finansowego każdy członek Kasy może wypłacić z rachunku IKS swoje wpłaty pozostawiając na nim jedynie 6 ostatnich składek.

Rachunek a'vista jest rachunkiem z wkładami oszczędnościowymi płatnymi na każde żądanie i gromadzi oszczędności członka przez czas nieokreślony.

Oferta dla pożyczkobiorców

SKOK „Dolny Śląsk” udziela pożyczek pod warunkiem posiadania przez członka zdolności spłaty otrzymanej kwoty wraz z odsetkami w terminach ustalonych w umowie. Wpłata pożyczki następuje w terminie do 7 dni roboczych od daty złożenia pełnej wymaganej dokumentacji. Zabezpieczeniem udzielonej pożyczki jest poręczenie osób.

Pożyczka zwykła jest spłacana w comiesięcznych ratach wraz z odsetkami. Maksymalna kwota pożyczki wynosi w chwili obecnej 3000,00 zł. Efektywne roczne oprocentowanie nowej pożyczki wynosi obecnie 14,1%.

Pożyczka dyskontowa polega na spłacie odsetek z góry. Maksymalna kwota pożyczki wynosi w chwili obecnej 5000,00 zł. a oprocentowanie efektywne rocznej pożyczki wynosi obecnie 12,8%.

Chwilówka jest krótkoterminową pożyczką udzieloną na okres 7, 14 lub 31 dni. Po zawarciu rocznej umowy wypłaty w tym czasie następuje „od ręki”. Maksymalna kwota chwilówki wynosi 500,00 zł. Od udzielonej chwilówki pobiera się jedynie opłatę manipulacyjną. □

Podana wartość procentowa aktualna na dzień 10 grudnia 1998 r

Konkurs

W związku z utworzeniem na Politechnice Wrocławskiej Centrum Materiałów Zaawansowanych i Nanotechnologii Rektor podjął decyzję dofinansowania przedsięwzięć badawczych w zakresie tematyki Centrum. Na ten cel przeznaczono z rezerwy na badania własne kwotę 700 tys. zł do wykorzystania w latach 1998/99.

Pierwszy konkurs projektów badawczych przeprowadzony w okresie lipiec-wrzesień br., na który zgłoszono 12 wniosków, zakończył się rozdzieleniem kwoty 300 tys. zł na inwestycje aparaturowe grup badawczych z Instytutów: I-3, I-7, I-25 oraz I-30.

Pozostałe środki zostaną rozdysponowane w ramach II konkursu projektów badawczych.

Zgłaszane przez zainteresowanych wnioski, przewidywane do realizacji w okresie od stycznia do grudnia 1999 r., powinny zawierać:

- zwięzły opis projektu (z podkreśleniem elementów nowości naukowej, technologicznej),
- skład i dorobek grupy badawczej,
- wskazanie aspektów integrujących badania w skali uczelni,
- wysokość oczekiwanego wsparcia finansowego (aparatura, konferencje, inne wydatki).

Wnioski należy składać w Dziale Nauki do dnia 11 stycznia 1999 r.

Przed podjęciem decyzji o finansowaniu rektor zasięgnie opinii profesorów-inicjatorów powstania Centrum.

Prorektor ds. Nauki
Prof. Jerzy Zdanowski

XXX lat Filii w Legnicy

Pod honorowym patronatem wojewody legnickiego – Wiesława Sągana oraz JM Rektora PWr – prof. Andrzeja Mulaka odbyła się 23 października br. uroczystość 30-lecia Filii Politechniki Wrocławskiej w Legnicy oraz inauguracja roku akademickiego 1998/99. Do hali widowiskowo-sportowej przybyli przedstawiciele najwyższych władz miasta, posłowie, delegacje zakładów pracy, przedstawiciele Kościoła, kurator wojewódzki, uczniowie szkół średnich, osoby związane z działalnością filii, studenci i absolwenci oraz inni zaproszeni goście. Za stołem prezydyjnym zasiadli: Prorektor PWr dr Ludomir Jankowski, dyrektor Filii PWr w Legnicy dr Henryk Bartoszewicz, z-ca dyrektora dr Jan Osiniński, kierownik studiów doktoranckich w Legnicy prof. Stefan Chanas, prof. Andrzej Radosz, dziękani i prodziękani sześciu istniejących tam wydziałów.

Po odegraniu hymnu państwowego przez Orkiestrę Zakładu Górniczego Lubin uroczystość otworzył dyrektor filii dr H. Bartoszewicz. Przypomniawszy, że legnicką placówkę powołano 24 października 1968 roku. Było to ważne wydarzenie dla miasta powiatowego. Utworzono oddziały terenowe wydziałów Budownictwa Lądowego i Elektroniki, zarówno na studiach dziennych (66 studentów) jak i wieczorowych (114 studentów). Obecnie filia kształci 740 osób na studiach dziennych (z tego 350 na pierwszym roku) na sześciu wydziałach: Budownictwa Lądowego i Wodnego, Elektrycznym, Mechanicznym, Informatyki i Zarządzania, Górniczym oraz Podstawowych Problemów Techniki. Najliczniejszą grupę stanowią studenci Wydziału Górniczego.

Na początku, w latach sześćdziesiątych, indeks zdobywało się trudniej, ale status studenta nobilitował towarzysko. Dzisiejsza młodzież jest świadoma tego, że zdobyta wiedza będzie im przydatna i że ma ona swoją wymierną cenę zarówno gdy się studiuje, jak też gdy zacznie się z niej korzystać. Dr H. Bartoszewicz wspominał, jak niewiele brakowało, by z braku zainteresowania studiami, wszystkie filie PWr zostały zamknięte. Nasza uczelnia przetrwała te trudne czasy i utrzymała swoje placówki w województwach dolnośląskich. Filie nie tylko się uratowały, ale znacząco i zdecydowanie poszerzyły swoją ofertę edukacyjną. Studenci uczą się w coraz lepszych warunkach. Remontuje się kolejne pomieszczenia dydaktyczne i unowocześnia ich wyposażenie. Dąży się do pełnego udostępnienia usług internetowych w pracowniach komputerowych. Poprawił się standart Domu Studenta.

Według dyrektora największym sukcesem Filii jest to, „**że jest, że się ostała, że w jej murach studiowało około 12 tysięcy studentów, późniejszych absolwentów PWr, chociaż dyplomy w Legnicy otrzymało tylko około tysiąca absolwentów...**” To jest prawdziwy sukces! Sukces nauczycieli akademickich. Sukces studentów i absolwentów. Sukces Filii. Sukces Politechniki Wrocławskiej!” Mówca podkreślił rolę niezastąpionej kadry akademickiej, odpornej na wszelkie przeciwności, która zajęcia prowadzi profesjonalnie i z sercem. Dzięki tym ludziom skromnym i nie oczekującym aplauzu studentci z filii są coraz lepsi. Uczelnia legnicka może też liczyć na życzliwość i pomoc przedstawicieli władz państwowych i samorządowych, współpracę z wieloma instytucjami, zakładami pracy i szkołami.

Dyrektor wodził studentom, aby traktowali studia jak inwestycję w głęboką wiedzę i w wysokie kwalifikacje zawodowe. Tak, aby w XXI wieku stanowili silną konkurencję dla absolwentów nie tylko krajowych uczelni, ale i zagranicznych. Namawiał, aby uczestniczyli w działalności kulturalnej, sportowej, turystycznej, by będąc inżynierami byli również humanistami.

Następnie głos zabrał Prorektor PWr – dr Ludomir Jankowski. Przypomniawszy on, że filia legnicka staje do kolejnego etapu swojej misji – kształcenia kadr inżynierskich – już po raz XXXI! Podkreślił, że **kształcenie na poziomie wyższym to polska racja stanu**. Tezę tą uzasadnił takimi uwarunkowaniami jak:

- niski poziom wykształcenia społeczeństwa w Polsce (7% ludzi z wyższym wykształceniem) w porównaniu z państwami Unii Europejskiej,

- nieuchronne trendy w rozwoju społeczeństw idące w kierunku zapotrzebowania na dobrze wykształcone kadry, przygotowane do stałego odnawiania swojej wiedzy,

- świadomość, że stopień skolaryzacji stanowi w istotny sposób o pozycji w światowym rankingu.

Dlatego też Politechnika Wroclawska, a w tym Filia w Legnicy, podejmuje wysiłek kształcenia coraz większej ilości studentów, mimo trud-

ności finansowych. Kolejny rok budżetowy będzie nadal przebiegał pod znakiem dramatycznych decyzji o rezygnacji z wielu uzasadnionych działań po to, aby utrzymać podstawową misję uczelni – kształcenie.

Zwracając się do studentów Prorektor stwierdził, że podejmując studia na PWr dokonali trafnego wyboru, gdyż uczelnia ta kształci na dobrym, europejskim poziomie. Jednak efektywność zależeć będzie od ich pracy, od tego, czy uczenie się stanie się ich „drugą naturą”, bo „nowoczesny inżynier to taki, który przez całe życie zawodowe będzie musiał się uczyć”. Mówca podkreślił, że „kształcenie w Filii to ciągłe dążenie do wzrostu udziału pracy własnej studenta zorientowanej na rozwiązywanie problemów, a nie na odtwarzanie przekazywanej wiedzy, to unowocześnianie treści nauczania i ich jakości”. Uznał, iż ważnym faktem jest, że legnicka placówka jako pierwsza z filii PWr zorganizowała w tym roku zaoczne czteroletnie studia doktoranckie w zakresie nauk o zarządzaniu. Wyraził też nadzieję, że filia ta nadal będzie mogła liczyć na pomoc lokalnej społeczności, na wsparcie i przychylność władz miasta i województwa, bez których funkcjonowanie tej uczelni byłoby znacznie trudniejsze, a może nawet niemożliwe.

Prorektor dr L. Jankowski odebrał ślubowanie od przedstawicieli nowo przyjętych studentów, a po wręczeniu indeksów przedstawicielom poszczególnych wydziałów ogłosił rok akademicki 1998/99 za otwarty.

Wykład inauguracyjny pt. „Historia Wielkiego Wybuchu” wygłoszony przez dr hab. Andrzeja Radosza, prof. ndzw. przybliżył słuchaczom historię wyobrażeń o Wszechświecie. Wykładowca przypomniał, że do końca XVI wieku obowiązywał geocentryczny obraz świata, podważony dopiero przez Mikołaja Kopernika. Pod koniec XVII wieku Newton postawił tezę, że Wszechświat jest nieskończony, jednorodny i izotropowy, a kilkadziesiąt lat później E. Halley wykazał, że jednak powinien on być skończony. W ten sposób powstał dylemat znany jako „paradoks nocnego nieba” albo „paradoks Olbersa”. Co dzisiaj wiemy o Wszechświecie? Dlaczego uważa się, że powstał on jako wynik Wielkiego Wybuchu? Odpowiedź na te pytania była ilustrowana przeżyciami przedstawiającymi gwiazdozbiory, mgławice, Drogę Mleczną, Wielki Obłok Magellana, galaktyki, kwazary. Obiekty te dają wyobrażenie o rozmiarach Wszechświata. Droga Mleczna ma kształt dysku o średnicy 40 tysięcy lat świetlnych, grubość około 1000 lat świetlnych i zawiera 100 miliardów gwiazd, od najbardziej odległych kwazarów dzieli nas 15 mld lat świetlnych. W latach dwudziestych E. Hubble stwierdził, że galaktyki oddalają się od siebie tym szybciej, im większa dzieli je odległość. Jednorodny i izotropowy Wszechświat interpretowany w ramach ogólnej teorii względności jawi się jako nierozzerwalny związek materii i przestrzeni, które podlegają ekspansji. Czym jest rozszerzanie się Wszechświata? Czy atomy w przyszłości będą coraz większe, a w przeszłości były mniejsze niż dziś? Czy przyjdzie moment, w którym ekspansja zostanie zatrzymana, a Wszechświat zacznie się kurczyć ulegając gigantycznemu kolapsowi? Żyjemy w dobie ekspansji i dziś wydaje się, że Wszechświat będzie się rozszerzał zawsze. W 1948 roku G. Gamow zaproponował model rozszerzającego się Wszechświata powstałego w wyniku Wielkiego Wybuchu, a w 1965 roku zaobserwowano promieniowanie reliktoowe, co stanowiło potwierdzenie hipotezy Gamowa. Piętnaście miliardów lat temu temperatura promieniowania wynosiła 3000° K. Wcześniej była jeszcze wyższa. Materia w tych warunkach ma formę gorącej plazmy. Im wyższa temperatura, tym bogatsza staje się plazma. Protony i neutrony ze wzrostem temperatury zamieniają się w kwarki. Stopniowo pojawia się coraz więcej par kwark-antykwar, aż wreszcie na „mgnienie oka” zapewne zaznacza swoją obecność lepto-kwark. Wczesny świat był niesłychanie gęsty i niesłychanie gorący: gdy liczył sobie 10^{-43} s, temperatura wynosiła 10^{33} K, a gęstość przewyższała wszelkie wyobrażalne wielkości: 10^{96} kg/m³. W tych warunkach dają o sobie znać prawa kwantowe. Wszechświat „niemowlęcy” był Wszechświatem kwantowym. W takim świecie nie sposób mówić o sekwencji zdarzeń, nie istniało kwantowe „wcześniej” ani „później”, nie można mówić o czasie, bo go nie ma.

Kończąc prof. A. Radosz powrócił do pytania: Czy Wszechświat ma swój Początek? Odpowiedź brzmiała: Tak, choć przy zbliżaniu się do tego punktu obraz staje się rozmytą kwantową rzeczywistością.

Po tym interesującym wykładzie uczestnicy uroczystości mogli wysłuchać krótkiego koncertu w wykonaniu Chóru Niższego Seminarium Ojców Franciszkanów i Szkoły Podstawowej Nr 1 w Legnicy, pod dyrekcją pani Marii Sycz, kończącej tym występem swoją działalność dyrygencką.

TRZY RAJDY

VI Jesienny Rajd Elektryka

Karkonosze 9-11 października 1998

Tym razem pogoda nie była łaskawa

Choć jesień trzeba zaliczyć już do przeszłości, chcemy przypomnieć dziś zorganizowany tuż po rozpoczęciu roku akademickiego rajd turystyczny. Chociaż jest to Rajd Elektryka (i znamy nawet tego elektryka, jest to prodziekan Wydziału Elektrycznego dr Zbigniew Kłós), impreza ma zasięg ogólnouczelniany i odbywa się pod wysokim protektoratem JM Rektora PWr. Dzięki temu studenci nie ponoszą kosztów zakwaterowania, a z wnoszonych przez nich opłat można kupić kiełbasę na ogniska (tym razem były aż dwa!).

Tegoroczny jesienny rajd odbywał się w Karkonoszach. Uczestnicy dojeżdżali pociągami do Miłkowa, by następnie dojść do miejsc noclegowych w Sosnowce Górnej (Kazalnica) i Dolnej (pod górą Grodna). Organizatorowi udało się zdobyć tanie i wygodne noclegi (12 zł od osoby, ciepła woda, ogrzewanie). Te dobre warunki okazały się tym cenniejsze, że warunki pogodowe nie rozpieszczały rajdowców. W pierwszym dniu wszystko spowite w nieprzeniknioną mgłę, która nie pozwoliła nawet na rozpalenie ogniska. Wieczorem powiał halny, który oczyścił niebo, więc sobotni ranek był piękny. Widoczność była wspaniała. Zaplanowana trasa była ambitna. Grupa z Sosnowki Dolnej szła do Przesieki, stamtąd niebieskim szlakiem na Przełęcz Karkonoską do Odrodzenia, następnie czerwonym szlakiem do Słoneczników, koło Małego Stawu do Karpacza i wracała do bazy. Druga trasa prowadziła z Sosnowki Górnej przez Borowice, Polanę, Słonecznik, następnie czerwonym szlakiem na Śnieżkę, skąd niebieskim szlakiem w dół do Polany, Górnego Karpacza (dawne Bierutowice) i drogą do Sosnowki Górnej.

Ponieważ około południa znów zaczął siać deszcz studenci zmokli na trasie i z dużą radością powitali czekający na nich grzańce, który przygotowały z dużym talentem i zawodową sprawnością studentki Wydziału Chemii. Ze względu na pogodę zorganizowano spotkanie w świetlicy, gdzie urządzano konkursy, śpiewano, a nawet odbył się występ Wielkiego Baletu II Roku Wydziału Elektrycznego w klasycznym repertuarze (Jezioro Łąbędzie).

W końcowym dniu rajdu uczestnicy pokonali trasę przez Wzgórze Łomnickie do Cieplic, skąd pociągiem wrócili do Wrocławia.

W sumie w rajdzie wzięło udział 230 osób, z których pięćdziesiąt to absolwenci i przedstawiciele innych uczelni, i to nie tylko wrocławskich. Najliczniejsi (16) byli reprezentanci Uniwersytetu Wrocławskiego.

Struktura wydziałowa rajdu: 86 elektryków, 22 chemików, 20 elektroników, po 15 osób z Budownictwa, Inżynierii Środowiska oraz Informatyki i Zarządzania, 6 z Mechaniczno-Energetycznego, po 4 z Architektury, Mechanicznego i WPPT.

Dalsze plany

Już w dniach od 1 do 3 maja 1999 będzie można uczestniczyć w kolejnym rajdzie, tym razem w **Górach Sowich**. W projekcie jest przejście z Głuszycy Górnej do Walimia, gdzie można będzie zwiedzić część sztolni, stamtąd na Wielką Sowę, Przełęcz Sokolą i do Sokolca. Noclegi zarezerwowane są w schronisku Orzeł na Sokolej Przełęczy (dla 100 osób) i w dawnym schronisku PTTK Syrena, które obecnie nazywa się Pensjonat Wisła (dla 200 osób). Oczywiście są to miejsca o standardzie turystycznym.

Następnego dnia turyści przejdą z Sokolca do Zygmuntołki (Przełęcz Jugowska), czerwonym szlakiem do Srebrnej Góry, gdzie zaplanowano nocleg. W programie jest zwiedzanie fortów i ognisko.

W trzecim dniu nastąpi powrót piechotą do Barda i pociągiem do Wrocławia.

Dziekan Z.Kłós myśli już o następnej jesieni. Bierzcie pod uwagę wyprawę w **Góry Kaczawskie** lub **Izerskie**. Rajd zapewne odbędzie się w drugiej połowie października.

Prodziekan niepokoi się trochę, czy zdoła wyszkolić następnych swoich pomocników, bo niektórzy z jego dotychczasowej kadry kończą już studia. Jeśli są osoby, które chciałyby włączyć się w organizowanie rajdów lub mają dobre pomysły na następne trasy, mogą zgłosić się do dziekanatu Wydziału Elektrycznego. Tutaj też można zobaczyć i zamówić zdjęcia z ostatniego rajdu. (mk)

Odrodzenie

Na Andrzejkach zorganizowanych w górach przez Niezależne Zrzeszenie Studentów bawiliśmy się świetnie. Wszystko zaczęło się w sobotę 28 listopada rano i zapowiadało się jak najbardziej po studentku. Na miejscu zbiórki o wyznaczonej godzinie zgromadziło się około 50 osób. W pociągu, okazało się, że nie ma już miejsc leżących, więc musieliśmy zadowolić się siedzącymi. Ten mały dyskomfort wynagrodziło nam miłe towarzystwo. Kiedy okazało się, że mamy do przebycia ok. 6 km pod górę w głębokim śniegu, nowo poznani koledzy zachowali się jak prawdziwi džentelmeni biorąc na swe barki nasz bagaż.

Gdy w końcu dotarliśmy do schroniska „Odrodzenie” i wzięliśmy ciepły prysznic, czualiśmy się rzeczywiście odrodzone. Wybór pokoju o numerze 13 okazał się bardzo trafny. W żadnym innym nie było tak gorąco jak u nas (i nie była to tylko zasługa kaloryfera). Aby nieco ochłodzić atmosferę wybrałyśmy się na spacer. Wtedy to po raz pierwszy, całkowicie nieświadomie przekroczyliśmy nielegalnie granicę czeską. W barze „U Sisaka” skosztowałyśmy smakowitych knedliczków. Zaspokoiwszy, nie na długo zresztą, nasz apetyt wróciłyśmy do schroniska w pełni zaopatrzone na imprezę andrzejkową.

Wieczorem przypomnieliśmy sobie bez troskie czasy dzieciństwa próbując ulepić bałwana. Nasze starania spełzyły na niczym. Winne były nie tylko warunki atmosferyczne, ale przede wszystkim nasze gorące temperamenty. Po drugiej wojnie śniegowej postanowiłyśmy wykorzystać resztki naszej niespożytej energii na szaleństwa taneczne (i nie tylko). Tak zaczęła się zabawa, która trwałaby pewnie do białego rana, gdyby nie właściciel schroniska, który o pierwszej wyłączył muzykę. Szybko rozwiązaliśmy ten problem przyspiewując sobie do tańca. Gdy głosy odmówiły posłuszeństwa, bawiliśmy się przy dźwiękach płynących z telewizora. Przerwy przeznaczone dla spikerów poświęciliśmy na naukę układu tanecznego: „przód, tył, bok, bok, skrzyżować, odstawić, dostawić, odstawić, dostawić.....” (nogę oczywiście).

Warto wspomnieć, że zabawę urozmaicały nam liczne wróżby. Nie mogłyśmy spać spokojnie po tym, jak jednemu z naszych współlokatorów wróżka Ewelina przepowiedziała, że „dzisiejszej nocy odnajdzie szparkę, przez którą ujrzy raj”. Nikogo nie zdziwił więc fakt, że w następnej wróżbie Tomek trafił na „dzwoneczek z miedzi”, z którym miał „iść do spowiedzi...” Po tak bogatej w przeżycia nocy obudziły nas promienie słońca i to wcale nie porannego. Pogodne niebo pozwoliło nam podziwiać góry w pełnej śnieżnej krasie.

W drodze powrotnej żałowałyśmy, że nie wzięłyśmy sanek. Każdy radził sobie jednak jak umiał. Przedłużające się oczekiwanie na umówiony autobus umilaliśmy sobie kolejnymi bitwami śnieżnymi. Okazało się, że kierowca posiadał „doskonałą” znajomość terenu, w wyniku czego czekał na nas dwa kilometry niżej od umówionego miejsca. Ten drobny incydent rozgrzał bardzo nasze młodzieńcze serca i „odrobinę” już zmarznięte ciała. Na szczęście wszyscy zdążyli na pociąg, gdzie pomimo tłoku znalazłyśmy miejsca sie-

dzące obok przemiłego kolegi z gitarą, przy dźwiękach której podróż minęła bardzo sympatycznie i stanowczo za szybko. Nie zauważyłyśmy nawet, że pociąg dotarł do Wrocławia z 20-minutowym opóźnieniem. Tylko nasz szaleńczy bieg sprawił, że zdążyłyśmy na ostatni autobus do domu.

Według nas była to niezwykle udana impreza i mamy nadzieję, że nie ostatni raz bawiliśmy się w tak miłym, dowcipnym i przede wszystkim kulturalnym gronie.

Wspomnienia autorstwa Bronki i Zegarka

Środa Śląska 30.11.98

IV Rajd WPPT

W dniach 24-25 października odbył się kolejny Rajd Wydziału Podstawowych Problemów Techniki.

Tym razem celem było zdobycie Szczelińca oraz Błędnych Skałek w Górach Stołowych. Wyjechaliśmy z Wrocławia w strugach deszczu, ale pełni optymizmu i dobrego humoru. Po przybyciu do schroniska w Karłowiu i zakwaterowaniu się 46-osobowa grupa PPT-owców wyruszyła na podbój Szczelińca.

Wieczorem rozbrzmiały gitary, a my towarzyszyliśmy im swoimi głosami. Zabawa przy piwie i kiełbaskach trwała do godziny trzeciej w nocy. W międzyczasie część uczestników rajdu podziwiała uroki nocnego nieba bądź próbowała sprawdzić swoją orientację w terenie.

Drugi dzień rozpoczął się od zdobycia Błędnych Skałek i kluczania po ich zakamarkach. Następnie część osób pojechała do Kudowy Zdr., a pozostali udali się szlakiem do Czermej, zaliczając po drodze zwiedzanie ruchomej szopki i kaplicy czaszek oraz kibicowanie w meczu piłkarskim między lokalnymi zespołami.

Droga powrotna do Wrocławia nie obfitowała w szczególne wydarzenia z powodu zmęczenia uczestników rajdu po dwudniowych zmaganiach górskich.

Do następnego rajdu WPPT!!!

Robert Drożdżyński

6 – 7 listopada 1998

V Zjazd Absolwentów Wydziału Górniczego

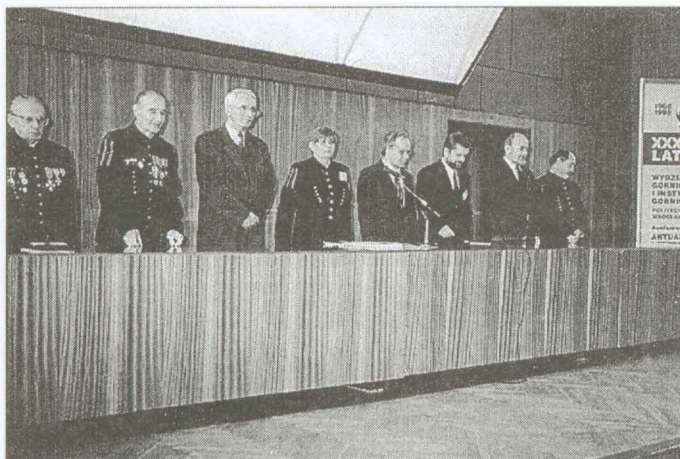
Specyfika studiów i zawodu górniczego sprawia, że przy każdym wydziale górniczym działa organizacja absolwencka. Ruch tych organizacji zapoczątkowany został na austriackiej uczelni górniczej w Leoben. Studiujący tam pod koniec XIX Polacy brali czynny udział w tym ruchu. Im to zawdzięczamy przeniesienie ślubowania i innych ceremonii górniczych do polskiej tradycji akademickiej.

Idea powołania organizacji zrzeszającej wychowanków studiów górniczych na Politechnice Wrocławskiej pojawiła się w latach sześćdziesiątych, kiedy to pierwsze roczniki absolwentów zaczęły opuszczać najpierw Oddział Górnictwa Odkrywkowego działający w ramach Wydziału Budownictwa Lądowego, a następnie Wydział Górniczy.

Podczas pierwszego spotkania absolwentów w dniu 26 listopada 1970 r. powstało Koło Wychowanków Wydziału Górniczego w ramach Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Górniczego. Kolejny zjazd absolwentów i sesję naukowo-techniczną zorganizowano w dniach 19-20 listopada 1977 r. Postanowiono wówczas, że Koło stanie się integralną częścią utworzonego wówczas Stowarzyszenia Absolwentów Politechniki Wrocławskiej.

Kolejnym etapem rozwoju było powołanie w dniu 3 marca 1988 r. Stowarzyszenia Absolwentów Wydziału Górniczego Politechniki Wrocławskiej – samodzielnej organizacji posiadającej osobowość prawną. Jej celem działalności było:

- zachowanie łączności z wydziałem i działanie na rzecz jego promowania w kraju i na świecie; w tym celu powołano m.in. Społeczna Radę Wydziału Górniczego (*Pryzmat 108/109*),
- utrzymywania koleżeńskich więzi, m.in. przez organizację zjazdów absolwentów i edycje okolicznościowych wydawnictw,
- pielęgnowanie tradycji górniczych w środowisku studenckim (*Skok przez Skórę, Tablica Piwna*),
- organizowanie pomocy członkom stowarzyszenia lub ich

rodzinom znajdującym się w trudnej sytuacji materialnej,

- coroczne wyróżnianie najlepszego absolwenta Honorową Szpadą Górniczą (Kordzikiem).

Ponad 400 absolwentów, w tym wielu z zagranicy, wypełniło 6 listopada 1998 r. Aulę w Gmachu Głównym podczas uroczystej akademii otwierającej V Zjazd Absolwentów, zorganizowany w ramach obchodów XXX-lecia Wydziału Górniczego. Obecni byli rektorzy PWr, dziekani wydziałów i dyrektorzy instytutów współpracujących z górnikiem oraz liczne grono wydziałowych przyjaciół. Pani Dziekan prof. Monika Hardygóra przedstawiła dorobek i perspektywy Wydziału. JM Rektor prof. Andrzej Mulak w swym wystąpieniu ciepłych słowach pogratulował Wydziałowi wspaniałych absolwentów, których liczna grupa piastuje eksponowane stanowiska w kopalniach węgla brunatnego, rud miedzi, surowców skalnych oraz innych instytucjach utrzymując jednocześnie ścisłe kontakty z uczelnią, tak potrzebne obu stronom.

Stowarzyszenie wydało po raz trzeci *Księgę pamiątkową*. Gratulacje, życzenia dalszego rozwoju, wspomnienia, wiele serdeczności i kwiatów - tak najprościej opisać można te chwile.

Zjazd połączono z konferencją *Aktualia i perspektywy górnictwa*. Po obradach pierwszego dnia odbywały się spotkania poszczególnych roczników w siedzibie wydziału przy pl. Teatralnym. Na-

stępnego dnia w trakcie walnego zgromadzenia wybrano nowe statutowe władze Stowarzyszenia i prezesa - dra Marka Sikorę. Po trudach konferencji i zjazdu do "szarego" rana trwał dla 320 absolwentów bal XXX-lecia. Tańcom i śpiewom nie było końca. Kolejny zjazd SAWG zaplanowano na Barbórkę w 2003 r. (wkg)

W ramach Koncertu Życzeń dla Górników z okazji Barbórki nadajemy wybraną przez jednego z Nich pieśń:

*Gdy wieczorem siedzę sam, wówczas w wyobraźni
Stają widma dawnych lat, szczęścia i przyjaźni.
Gwar wesółych młodych lic w głowie mej się cieśni,
Zda się słyszeć słowa te ulubionej pieśni.
Gaudeamus igitur...*

*I rozkosznych wspomnień źródł błyszczą ponadę mną,
Jak gwiazdeczek złotych rój w noc ponurą, ciemną.
Zda się widać miasta kształt w mrocznej gdzieś ulicy,
Stoi stary znany gmach, mury mej Wszechnicy.*

*Vivant Academia, viviant Professores ...
Dzielnie kroczy hoża młodź, pełna ognia siły,
iskry sypią się im z ocz, ogniem płoną żyły.
Kiedy tylko zjawią się, budzą wnet zachwyty,
dziewcząt rój za nimi śle tęsknych ocz błękity.
Vivant omnes virgines ...*

FILIA WAŁBRZYSKA

W ramach obchodów 30-lecia Filii Wałbrzych otwarto na jej terenie wystawę wyrobów kompozytowych.

Głównym zamierzeniem organizatorów było rozpropagowanie możliwości produkcji różnych wyrobów i konstrukcji kompozytowych dotychczas wykonywanych z tradycyjnych materiałów – głównie ze stali.

Wystawa służy również celom dydaktycznym i będzie miała charakter stały, gdyż zamierzeniem władz Politechniki Wrocławskiej i regionu wałbrzyskiego jest utworzenie Regionalnego Laboratorium Badań i Atestacji wyrobów i konstrukcji kompozytowych.

Filia ma odpowiednie pomieszczenia umożliwiające przeprowadzenie badań podstawowych i specjalistycznych tzn. prób wysokościennionych rur i zbiorników kompozytowych.

Mamy pełne rozeznanie w tej dziedzinie dzięki kilkuletniej już współpracy z Ecole de Mines de Douai (Francja) posiadającej jedno z najlepiej wyposażonych laboratoriów tego typu w Europie. Region Lille po całkowitym upadku przemysłu węglowego jest dziś przodującym regionem produkcji wyrobów kompozytowych, z których wykonuje się elementy taboru kolejowego (TGV), samochodowego i kosmicznego (np. rakiety Ariane). O osiągnięciach tych mogli się przekonać uczestnicy konferencji naukowej w zamku Książ (15.10.1998 r.) dzięki dwóm bardzo interesującym referatom wygłoszonym przez dr inż. Patrycję Krawczak (Francja) i dr inż. Andrzeja Belzowskiego (I-19 PWr.).

Należy podkreślić, że w tej dziedzinie pracownicy PWr już dawno wyszli ze sfery badań laboratoryjnych i jako pierwsi w Polsce wykonali produkcyjne konstrukcje kompozytowe (wirówki) pracujące w zmiennym polu temperaturowo-naprężeniowym i to bardzo silnie obciążone dynamicznie.

To zespół prof. Jerzego Zawadzkiego: dr inż. Eugeniusz Grozik, dr inż. Andrzej Kania i dr inż. Jan Kałwak już w latach 1974-1977 uzyskał na te konstrukcje patenty.

Dziś zespół ten poszerzony o dr inż. Henryka Dąbrowskiego, dr inż. Andrzeja Belzowskiego i mgr inż. Przemysława Strożyka jest w stanie zaprojektować i wykonać praktycznie niemal każdą inżynierską konstrukcję kompozytową.

Niemal wszystkie wyroby i konstrukcje eksponowane na wystawie są dziełem tego zespołu.

Wystawa poglądowo obrazuje etapy powstawania wyrobów i konstrukcji kompozytowych. Przedstawiono tu:

- komponenty: żywice, utwardzacze, maty i rowingi (szklane, węglowe i aramidowe), tkaniny o różnej gramaturze,
- półprodukty: pręty, rury, pierścienie, płytki, próbki do badań wytrzymałościowych (zwykle i „inteligentne”),
- produkty: sprzęt wędkarski, części samochodowe (osłony, resory piórowe, zbiorniki),
- konstrukcje: wirówki do cukru (bębnowe i stożkowe), wieże i maszty telekomunikacyjne.

Wykonana w tym roku wieża teletransmisyjna o wysokości 18 m. zainstalowana została na terenie Instytutu Łączności (Wrocław-Swojec).

Na wystawie przedstawiono również wyniki obliczeń (MES – metodą elementów skończonych) pokrywy walca papierniczego, dźwigara powierzchniowego, regału kontenerowego i endoprotezy.

Wystawa zaopatrzona jest w liczne prospekty (krajowe i zagraniczne) obrazujące produkty, wyroby i konstrukcje kompozytowe mające zastosowanie niemal w każdej gałęzi gospodarki narodowej.

Zapraszamy do zwiedzania wystawy wszystkich zainteresowanych, szczególnie pracowników i studentów Politechniki Wrocławskiej.

Jan Kałwak

Laudację wygłasza prof.dr hab. Zdzisław Samsonowicz

Jubileusz 35-lecia Instytutu Technologii Maszyn i Automatyzacji i jubileusz 45 lat pracy dydaktycznej, naukowej i organizatorskiej Profesorów Jana Kocha i Henryka Żebrowskiego

JUBILEUSZE I JUBILACI

Przed 35 laty – w roku 1963 – rozpoczęta została na Politechnice Wrocławskiej reorganizacja i modernizacja procesu nauczania. Pilotażowo utworzono wtedy trzy instytuty na Wydziale Mechanicznym i jeden na Wydziale Chemicznym. Jednym z nowych instytutów Wydziału Mechanicznego był Instytut Technologii Budowy Maszyn. Powstał on z Katedry Obróbki Metali, Katedry Odlewnictwa i Katedry Technologii Metali. Organizatorem i pierwszym dyrektorem Instytutu Technologii Budowy Maszyn do przejścia na emeryturę w 1977 r. był doskonały pedagog i inżynier prof.dr inż. dr h.c. Władysław Chowaniec. Dzieło budowy, kształtowania profilu dydaktycznego i naukowego instytutu prowadzili kolejni jego dyrektorzy: prof.dr inż. Hilary Gumienny (1971-1987), prof.zw.dr hab.inż. Jan Koch (1987-1993) i dr hab. Edward Chlebus, prof. PWR (1993-1999). Dzieło to jest również udziałem wszystkich, którzy pracowali i działali w instytucie w latach 1963-1998 i którzy

JM Rektor z Jubilatami

Wystąpienie prof.dr hab. Jana Kaczmarska

mieli swój osobisty wkład w jego rozwój. Ale jest również udziałem tych wszystkich, którzy pracowali w poprzednicze Instytutu, we wspomnianych trzech katedrach Wydziału Mechanicznego. Wyrazem podejmowanych zmian w nauce i dydaktyce była też zmiana w roku 1991 nazwy Instytutu na Instytut Technologii Maszyn i Automatyzacji.

W dniach 16–17 listopada 1998 r. odbyła się konferencja celem pokazania drogi, jaką przebył Instytut w latach 1963–1998 i zaprezentowania dorobku dydaktycznego, naukowego i organizatorskiego dwóch Jubilatów, którzy od zawsze są złączeni z Instytutem: profesorów Jana Kocha i Henryka Żebrowskiego. Honorowy patronat nad konferencją objęli prof.zw.dr hab.inż.dr h.c. Andrzej Wiszniewski, przewodniczący KBN i JM Rektor Politechniki Wrocławskiej prof.zw.dr hab.inż. Andrzej Mulak. Konferencja ta była połączona z posiedzeniem Sekcji Podstaw Technologii Komitetu Budowy Maszyn Polskiej Akademii Nauk, której przewodniczącym jest prof.dr inż. Henryk Żebrowski, a członkiem prof.zw.dr hab.inż. Jan Koch.

Pierwszy dzień obrad konferencji związany był z jubileuszami. Gratulacje i serdeczne słowa zostały przekazane Jubilatowi przez JM Rektora Politechniki Wrocławskiej prof.zw.dr hab.inż. Andrzeja Mulaka, zaproszonych gości oraz przez technologów, reprezentantów wszystkich uczelni technicznych skupionych w Sekcji Podstaw Technologii Komitetu Budowy Maszyn PAN. Gratulacje przekazał również współpracujący z Instytutem i Jubilatami: prof.dr inż. dr h.c. Uwe Heisel z Universität Stuttgart, prof.dr inż. Olaf Wasner z Technische Universität Dresden, prof.dr inż. Jaroslav Talácko z Czeskiego Uniwersytetu Technicznego w Pradze, prof.dr inż. Mikołaj Kuzinowski z Uniwersytetu im. św. Cyryla i Metodego w Skopje. Swym uczestnictwem uroczystość uświetnili prorektorzy Politechniki Wrocławskiej: prof.dr hab.inż. Lucjan Jacak, dr inż. Ludomir Jankowski, prof.zw.dr inż. Jerzy Zdanowski. Byli również obecni dyrektorzy zaprzyjaźnionych instytutów Wydziału Mechanicznego: prof.zw.dr hab.inż. Waclaw Kollek i dr inż. Mieczysław Szata.

Jubilaci wygłosili referaty: Jan Koch, Dziekan Wydziału Mechanicznego o Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej, a właściwie o wyzwaniach, jakim musi sprostać kształcenie inżynierów mechaników; Henryk Żebrowski o kształceniu doktorów nauk technicznych dla instytutu, innych uczelni i przemysłu w latach 1968–1998.

Wieczorem odbyło się w miłej atmosferze spotkanie towarzyskie wszystkich uczestników w Klubie Politechniki Wrocławskiej.

Następnego dnia odbyła się sesja naukowa, na której zreferowane zostały obecnie realizowane tendencje w badaniach w instytucie. Po przerwie odbyło się posiedzenie organizacyjne Sekcji Podstaw Technologii Komitetu Budowy Maszyn PAN.

• **Prof. zw. dr hab. inż. Jan Koch** urodził się w 1931 roku w Kobylnicy w województwie lwowskim. Świadectwo maturalne otrzymał we Wrocławiu w 1950 roku. Studia wyższe odbył na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej w latach 1950-56. Dyplom magistra inżyniera mechanika otrzymał w styczniu 1956 roku. 1 września 1953 roku podjął pracę w katedrze Obróbki Metali, a następnie w Instytucie Technologii Budowy Maszyn PWr jako asystent i starszy asystent, zaś po obronie pracy doktorskiej w 1964 roku – jako adiunkt.

W 1969 roku otrzymał stanowisko docenta, a w 1972 roku – tytuł doktora habilitowanego. W 1976 roku uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego, zaś w 1990 roku profesora zwyczajnego.

Uprawia dyscyplinę naukową *budowa i eksploatacja maszyn*. Jego specjalnością jest konstrukcja i badania obrabiarek skrawających oraz komputerowo wsparte projektowanie oraz automatyzacja produkcji, ze szczególnym uwzględnieniem jej komputerowo zintegrowanej wersji.

W 1965 roku został kierownikiem zorganizowanego przez siebie Zakładu Badań Obrabiarek, który od 1991 r., po połączeniu z Zakładem Automatyzacji Skrawania utworzył Zakład Obrabiarek i Automatyzacji. W 1994 r., dzięki współpracy zagranicznej w ramach programu TEMPUS, doprowadził do uruchomienia Centrum Systemów Produkcyjnych. Korzystają z niego studenci nowego, zorganizowanego przez prof. Kocha, kierunku *Automatyka i Robotyka*. Działania te otworzyły nowy obszar badań naukowych w dziedzinie automatyzacji wytwarzania.

W 1995 roku prof. Koch zorganizował, we współpracy z zagranicznymi ośrodkami, Wrocławskie Centrum Transferu Technologii jako jednostkę uczelnianą, powołaną do wdrażania nowoczesnych technologii do przemysłu. Zainicjował powołanie na Wydziale Mechanicznym kierunków: *Inżynieria Materiałowa* (1997 r.) oraz *Zarządzanie i Inżynieria Produkcji* (1998).

W latach 1971-84 był zastępcą dyrektora Instytutu Technologii Maszyn ds. nauki. W latach 1985-87 pełnił funkcję prorektora Politechniki Wrocławskiej ds. dydaktyki. W latach 1987-93 był dyrektorem ITMiA. Od 1 września 1993 r. jest dziekanem Wydziału Mechanicznego.

Pełnił wiele funkcji, z których najważniejsze to: od 1981 r. – członek Senatu PWr i wielu komisji senackich, koordynator Centralnego Programu Badań Podstawowych CPBP 02.04 (lata 19886-90), od 1990 roku – z wyboru – jest członkiem Komitetu Badań Naukowych. Ponadto pełnił funkcje: kierownika zespołu *Mechanika i Budownictwo* KBN (1990-93) i przewodniczącego Sekcji Technologii KBN (1994-97), członka RGSzW (1989-92). Od 1989 roku pełni nieprzerwanie funkcję eksperta MEN. W 1997 roku został powołany do Rady Fundacji Nauki Polskiej w Warszawie.

Jest członkiem Komitetu Budowy Maszyn PAN. Od 1979 roku

jest członkiem Rady Programowej miesięcznika naukowo-technicznego *Mechanik*. W latach 1987-92 był członkiem Komitetu Redakcyjnego czasopisma PAN *Postępy Technologii Maszyn i Urządzeń*.

Prowadzi ożywioną i rozległą współpracę z zagranicznymi uniwersytetami. Przez 15 lat wykładał gościnnie na Technicznym Uniwersytecie w Dreźnie, a od 15 lat wykłada na Uniwersytecie w Stuttgarcie. Współpracuje z uniwersytetami w Londynie, Aachen, Dortmundzie, Magdeburgu, Chemnitz, Pradze, Pilźnie, Miskolcu i innymi uczestnicząc w realizacji wspólnych projektów naukowych lub dydaktycznych finansowanych przez Unię Europejską. Kierownik programu *Tempus* (JEP-01005 i JEP-70170) oraz projektów badawczych CIPACT 930167, CP 940337, CP 937832, CP 960161.

Prowadzi rozległą współpracę z przemysłem; w latach 1979-97 był konsultantem ds. konstrukcji i technologii w Fabryce Automatów Tokarskich we Wrocławiu, a w latach 1972-92 był członkiem Rady Naukowo-Technicznej w Centrum Badawczo-Konstrukcyjnym Obrabiarek w Pruszkowie.

Opracował 142 pozycje opublikowane w kraju i za granicą, w tym 2 monografie, 1 podręcznik oraz 3 skrypty. Wypromował 16 doktorów, a czterech Jego wychowanków uzyskało stopień doktora habilitowanego. Trzech z nich zajmuje stanowisko profesora nadzwyczajnego Politechniki Wrocławskiej.

• **Prof. dr inż. Henryk Żebrowski** urodził się w 1930 roku w Desznie. Ukończył gimnazjum w Jędrzejowie (1947 r.) i Liceum Mechaniczne w Śląskich Technicznych Zakładach Naukowych w Katowicach (1950). Odbył studia na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej w latach 1950-56. Dyplom magistra inżyniera mechanika otrzymał w marcu 1956 r. Pracę na Politechnice Wrocławskiej podjął 1 września 1953 roku, początkowo na stanowisku zastępcy asystenta w Katedrze Maszynoznawstwa Chemicznego, a następnie w Katedrze Obróbki Metali jako asystent. Stopień doktora nauk technicznych uzyskał w 1965 roku i objął stanowisko adiunkta. W 1969 roku otrzymał stanowisko docenta, w 1986 roku – tytuł profesora nadzwyczajnego. W styczniu 1994 roku otrzymał nominację na stanowisko profesora zwyczajnego PWr.

W latach 1966-86 był kierownikiem Zakładu Obróbki Skrawaniem i Narzędzi, a od roku 1987 kieruje Zakładem Obróbki Wiórowej, Ściernej i Erozyjnej. W latach 1969-81 i 1987-93 był zastępcą dyrektora Instytutu Technologii Maszyn. Od 1973 roku do chwili obecnej pełni funkcję przewodniczącego Komisji ds. Przewodów Doktorskich instytutu. Był przez trzy kadencje członkiem Senatu PWr. Uprawia dyscyplinę naukową *budowa i eksploatacja maszyn*, specjalność: *obróbka wiórowa, ścierna i erozyjna*.

Zainicjował i prowadzi badania z zakresu inżynierii powierzchni w obróbce skrawaniem, zarówno w wytwarzaniu tej powierzchni w różnych warunkach skrawania, metod stereometrycznego opisu nierówności powierzchni, pomiaru struktury geometrycznej WW (3D) po różnych metodach obróbki skrawaniem, w aspekcie własności tribologicznych powierzchni, zwłaszcza kontaktu dwóch powierzchni rzeczywistych, ich zużywania się i trwałości części maszyn oraz poznania mechanizmu kształtowania powierzchni.

Dokończenie na stronie 20

Dokończenie ze strony 19

Uzyskane wyniki podał w 170 publikacjach, z których 88 ukazało się po uzyskaniu tytułu naukowego profesora. Na dorobek składa się 16 publikacji w czasopiśmie zagranicznych, 33 publikacje w czasopiśmie krajowych, głównie w „Postępkach Technologii Maszyn i Urządzeń”, „Archiwum Technologii Maszyn i Automatykacji”, „Mechaniku” i „Przeglądzie Mechanicznym”.

Jest współautorem 17 patentów. Opracował XI rozdział „Szlifowanie i inne obróbki ściernie” (95 stron) w *Poradniku Inżyniera – Obróbka skrawaniem*, WNT, Warszawa 1991 r. Jest autorem dwóch oraz współautorem czterech skryptów. Brał czynny udział (z referatami) w 18 sympozjach i konferencjach zagranicznych oraz 32 krajowych.

Dorobek w zakresie kształcenia kadry naukowej wyraża się liczbą wypromowanych 13 doktorów, z których czterech uzyskało habilitacje i stanowiska profesorów nadzwyczajnych. Opracował 47 recenzji prac doktorskich, 8 habilitacyjnych, 6 opinii do tytułu profesora, a także 10 opinii do stanowiska profesora nadzwyczajnego.

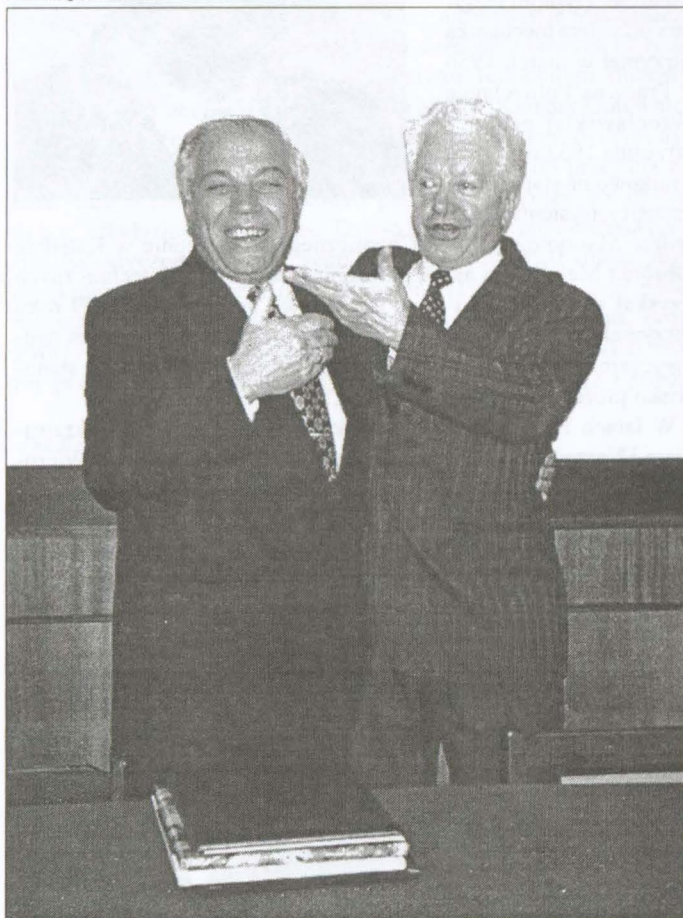
O jego autorytecie i pozycji w środowisku naukowym świadczy pełnienie z wyboru – przez dwie kadencje – funkcji przewodniczącego Sekcji Podstaw technologii oraz członka prezydium Komitetu Budowy Maszyn PAN.

Prof. Żebrowski pełni też funkcję przewodniczącego rad programowych dwóch czasopiśmie PAN: „Postępków Technologii Maszyn i Urządzeń” oraz „Archiwum Technologii Maszyn i Automatykacji”. Jest członkiem zwyczajnym Akademii Inżynierskiej w Polsce.

Był inicjatorem i organizatorem w 1978 roku naukowej Szkoły Obróbki Ściernej, która działa nieprzerwanie od 20 lat pod patronatem Sekcji Podstaw Technologii KBM PAN; jest dyrektorem tej Szkoły. Współpracuje z Uniwersytetem Skopje w Macedonii.

Najważniejsze odznaczenia Jubilata to: Złoty Krzyż Zasługi, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski i Medal Edukacji Narodowej. Otrzymał On też dwie indywidualne Nagrody Ministra, kilkanaście Nagród Rektora oraz Dziekana Wydziału Mechanicznego PWr. (mk)

Nareszcie sami!

Fundacji Rozwoju Politechniki Wrocławskiej

Nowa struktura

Mamy przyjemność poinformować o powołaniu w ramach Fundacji Rozwoju Politechniki Wrocławskiej nowej struktury – Rady ds. Badań i Wykorzystania Odnawialnych Źródeł Energii. Jest to interdyscyplinarna grupa, którą tworzą przedstawiciele 8 Instytutów Politechniki Wrocławskiej oraz osoby zaangażowane w działalność gospodarczą. Celem Rady jest integracja i koordynacja działań badawczych i aplikacyjnych, informacyjnych i edukacyjnych w dziedzinie odnawialnych źródeł energii. Chcemy poinformować o otwartym charakterze Rady ds. Badań i Wykorzystania Odnawialnych Źródeł Energii – wszyscy zainteresowani uczestnictwem proszeni są o zwracanie się o dalsze informacje do członków Prezydium Rady.

W krajach Unii Europejskiej obserwuje się od około 25 lat rozwój technologii wspomagających wykorzystanie energii odnawialnej. Pracom badawczym towarzyszy promocja i inicjatywy polityczne mające stworzyć odnawialnym źródłom energii warunki jednoczesnego wykorzystania ze źródłami konwencjonalnymi, do których zalicza się paliwa kopalne i energię nuklearną.

W 1994 r. w Madrycie podpisano Deklarację Komisji Europejskiej, apelującą, by do 2010 r. ogólne zapotrzebowanie Unii Europejskiej na energię pierwotną było w 15% pokrywane ze źródeł energii odnawialnej.

W 1997 r. Komisja Europejska wydała Białą Księgę „Energia dla przyszłości: odnawialne źródła energii”. Zaproponowano w niej strategię i plan działań mających na celu uzyskanie w 2010 r. minimum 12% udziału energii odnawialnej w całkowitym zużyciu energii w Unii Europejskiej. Obecnie udział ten wynosi 6%. Każdy z krajów członkowskich winien włączyć się do realizacji tego planu, aby wypełnić międzynarodowe zobowiązania Unii w dziedzinie ochrony środowiska, zwłaszcza związane z redukcją emisji dwutlenku węgla.

Wśród korzyści wynikających z wykorzystania energii odnawialnej Biała Księga podkreśla:

- wzrost bezpieczeństwa energetycznego (obecnie 50% całkowitego zapotrzebowania Unii na energię pokrywa import);
- tworzenie miejsc pracy, zwłaszcza w przedsiębiorstwach małych i średnich;
- promocję regionalnego rozwoju gospodarczego;
- modułowy, ułatwiający finansowanie projektów charakter technologii w energetyce odnawialnej;
- własne doświadczenia mogą być wykorzystane na dużym rynku światowym.

Rozwój wykorzystania energii odnawialnej napotyka w pierwszej fazie na przeszkody:

- występują problemy akceptowania przez rynek energetyki odnawialnej;
- liberalizacja sektora energetycznego otwiera nowe możliwości dla energii odnawialnej;
- początkowe koszty inwestycyjne dla wykorzystania źródeł energii odnawialnej są wyższe niż dla źródeł konwencjonalnych, jeśli nie uwzględnić szkód w środowisku;
- niedostateczna znajomość technologii energetyki odnawialnej powoduje, że władze, inwestorzy i użytkownicy nie mają do niej zaufania.

Dlatego specjaliści proponują stosowanie specjalnych instrumentów prawno-ekonomicznych, które pomagają przekroczyć ten etap.

Promocja odnawialnych źródeł energii wymaga podjęcia szerokiej gamy działań w dziedzinie energii, ochrony środowiska, zatrudnienia, podatków, konkurencyjności, badań naukowych, rozwoju technologicznego, projektów demonstracyjnych, rolnictwa, a także polityki regionalnej i zagranicznej.

Biała Księga podkreśla kluczową rolę poszczególnych krajów członkowskich w dążeniach do osiągnięcia 12-procentowego poziomu do 2010 r. Działania prawne na szczeblu Unii Europejskiej będą podejmowane jedynie, gdy skuteczność działań na poziomie państw będzie

niedostateczna, lub gdy pożądana będzie koordynacja działań w ramach Unii Europejskiej.

W przededniu rozpoczęcia procesu integracyjnego z Unią Europejską problematyka wykorzystania energii odnawialnych staje się coraz bardziej aktualna także w naszym kraju. Stan zaawansowania badań zasobów odnawialnych źródeł energii w skali kraju oraz aktywność działań światowych i europejskich ośrodków naukowych i gospodarczych skłania również wrocławskie środowisko naukowe i gospodarcze do podjęcia intensywnego współdziałania na rzecz rozwiązywania najpilniejszych zadań Regionu Dolnośląskiego w dziedzinie racjonalnego rozwoju energetyki, zgodnego z wymogami ekologii i postępu cywilizacji.

Dystans między stanem krajowej energetyki i europejskimi osiągnięciami w tych dziedzinach, a także perspektywa współpracy z coraz bliższą nam UE sprawiają, że dostrzegamy pilną potrzebę powołania placówki, np. jednostki naukowo-gospodarczej, która podejmie się rzetelnej oceny stanu regionu i jego rozwoju pod tym względem.

Położenie geograficzne i polityczne Dolnego Śląska, jego potencjał naukowy i gospodarczy, szczególnie stwarzają dobre perspektywy dla tej dziedziny. Łagodny i urozmaicony klimat regionu sprzyja zarówno badaniom odnawialnych źródeł energii jak i wdrożeniom. Powinny one, zdaniem specjalistów, przynieść szybkie efekty w ekologii i gospodarce.

Potencjał gospodarczy i przemysłowy Regionu Dolnośląskiego sprawia, że można tu realizować wdrożenia i stworzyć wszechstronną, samowystarczającą bazę produkcyjną maszyn i urządzeń do wykorzystywania wszystkich odnawialnych źródeł energii.

Na Politechniki Wrocławskiej istnieją zespoły badawcze, które zajmują się badaniami energii i materiałów odnawialnych. Niektóre z nich pokrótce przedstawiamy.

ENERGIA FOTOWOLTAICZNA – bezpośrednie przekształcanie energii promieniowania słonecznego w energię elektryczną za pomocą systemów fotowoltanicznych.

– Zakład Elektroniki Ciała Stałego I-25

ENERGIA FOTOTERMALNA – Wykorzystywanie energii promieniowania słonecznego za pośrednictwem grawitacyjnych kolektorów konwekcyjnych oraz z przepływem wymuszonym do celów grzewczych i bytowych w gospodarce komunalnej.

– Katedra Klimatyzacji i Ciepłownictwa K07-01

ENERGIA BIOMASY – Energetyka oparta na biomasie wykorzystuje min. paliwa gazowe otrzymywane w biotechnologiach do wytwarzania energii elektrycznej i ciepłej za pomocą ogniw paliwowych lub silników wewnętrznego spalania w agregatach kogeneracyjnych wytwarzających równocześnie energię elektryczną i ciepłą.

– Zakład Spalania I-20

– Zakład Wysokotemperaturowych Procesów Chemicznych I-5

– Zakład Chłodnictwa i Kriogeniki I-20

ENERGIA BIOPALIW – Produkcja i zastosowanie biopaliw szczególnie z rzepaku ma miejsce w wielu krajach, w Polsce natomiast dotychczas brak jest jednoznacznego programu w tej sprawie.

– Zakład Napędów Spalinowych I-16

ENERGIA WODNA – Energetyka wodna przekształca energię potencjalną cieków wodnych w energię elektryczną za pomocą turbin. Aktualnie, szczególnie możliwy jest rozwój tzw. małej energetyki na terenach górskich i podgórskich regionu Dolnośląskiego.

– Zakład Hydraulicznych Maszyn Przepływowych I-16

– Zakład Mechaniki Płynów I-20

ENERGIA WIATROWA – Potencjalne możliwości wykorzystania energii wiatru występują na terenach wiejskich, górskich oraz trudnodostępnych dla dostarczania energii pochodzącej ze źródeł konwencjonalnych.

– Zakład Turbin Ciepłych i Sprężarek I-20

– Zakład Maszyn Elektrycznych I-29

ENERGIA GEOTERMALNA – Polska posiada znaczące zasoby wód geotermalnych o niskim i średnim potencjale termicznym. W Polsce są już w eksploatacji ciepłownie geotermalne np. w Pырzycach i Bańskiej oraz kilka w planach budowy. Region Dolnośląski znajduje się wg dotychczasowych badań w mniej korzystnych warunkach pod względem geologicznym, co wymaga dalszych prac rozpoznawczych.

ENERGIA ODPADOWA – Oszczędna gospodarka energią polega na maksymalnym wykorzystaniu jej nośników do stanów zbliżonych do równowagi z ogólnie pojętym otoczeniem. Potencjał źródeł energii odpa-

dowej w przemyśle jest ogromny i wynikający m.in. z faktu, że urządzenia były projektowane w okresie dostatku energii i obojętności wobec środowiska naturalnego. Wykorzystanie pierwotnych źródeł energii, nawet w nowych technologiach, nie przekracza 40%.

Wartość odpadowych źródeł energii zależy przede wszystkim od ich mocy i temperatury. Energia odpadowa może być przekształcona w energię mechaniczną, elektryczną oraz wykorzystywana do celów grzewczych lub transformowana na wyższy lub niższy poziom temperatury za pomocą sorpcyjnych transformatorów i pomp ciepła dla celów technologicznych a także do napędu przemysłowych absorpcyjnych urządzeń chłodniczych.

– Zakład Chłodnictwa i Kriogeniki I-20

RECYKLING ODPADÓW Z TWORZYW SZTUCZNYCH –

Tworzywa sztuczne produkowane są w większości z ropy naftowej, stąd ich bezpośredni związek ze źródłami energii pierwotnej oraz duża wartość energii opałowej. Recykling materiałowy, chemiczny bądź energetyczny (spalanie z odzyskiem energii) odpadów z tworzyw sztucznych (w skali kraju około 600 tys. ton) prowadzi do zmniejszenia zapotrzebowania na ropę naftową bądź bezpośrednio jest źródłem energii.

– Pracownia Recyklingu Tworzyw Sztucznych I-3

Powyższe zespoły, działające dotychczas w rozproszeniu, stanowią znaczący potencjał badawczy i intelektualny, który wykazał już wielokrotnie profesjonalizm. Połączenie tych możliwości może wielokrotnie zwiększyć skuteczność działań podejmowanych dla wykorzystania energii odnawialnych. Mamy przyjemność poinformować o powołaniu w ramach Fundacji Rozwoju Politechniki Wrocławskiej nowej struktury – **Rady ds. Badań i Wykorzystania Odnawialnych Źródeł Energii**. Jest to interdyscyplinarna grupa, którą tworzą przedstawiciele 8 Instytutów Politechniki Wrocławskiej oraz osoby zaangażowane w działalność gospodarczą. Celem Rady jest integracja i koordynacja działań badawczych i aplikacyjnych, informacyjnych i edukacyjnych w dziedzinie odnawialnych źródeł energii.

Na spotkaniu organizacyjnym w dniu 30 listopada 1998 powołano Prezydium Rady, które stanowią:

– prof. Mieczysław Mieczyski – przewodniczący

– dr Aleksander Hager

– dr Marek Kozłowski

W spotkaniu założycielskim Rady udział wzięli: prof. M. Mieczyski (I-20), dr Aleksander Hager, dr Marek Kozłowski (I-3), w imieniu prof. Benedykta Licznarskiego dr Andrzej Dziedzic (I-25), dr Włodzimierz Szczepaniak (I-5), prof. Włodzimierz Kordylewski (I-20), prof. Jan Plutecki (I-16), dr Krzysztof Jesionek (I-20), dr Jan Danielewicz (K07-01), prof. Kazimierz Wójs (I-20), dr Krzysztof Miksiewicz (I-16) oraz prof. Wojciech Ciężkowski (I-10). Prof. Jerzy Zwoździak (I-15) deklarując udział w Radzie nie uczestniczył w spotkaniu z uwagi na wyjazd służbowy.

Przedstawiając inicjatywę chcemy poinformować o otwartym charakterze Rady ds. Badań i Wykorzystania Odnawialnych Źródeł Energii – wszyscy zainteresowani uczestnictwem proszeni są o zwracanie się o dalsze informacje do członków Prezydium Rady. O dalszych działaniach Rady będziemy informować na naszych łamach.

Nagrody dla studentów

Z okazji Święta Uczelni JM Rektor przyznał 57 studentom nagrody za postawę prospołeczną, aktywność i osiągnięcia w ruchu naukowym, na polu sportu i kultury studenckiej, za pracę w organizacjach, stowarzyszeniach i zrzeszeniach studenckich oraz za zaangażowanie w działalność samorządową na wydziałach i w domach studenckich. W tym roku po raz pierwszy wyróżnione osoby otrzymały nagrody z rąk JM Rektora prof. Andrzeja Mulaka. Uroczystość odbyła się 8 grudnia.

Za działalność samorządową na wydziałach i w domach studenckich wyróżniono 21 osób, za osiągnięcia w dziedzinie sportu akademickiego (działalność w KS AZS PWr) – 12 osób, za osiągnięcia na polu kultury – 10 osób (4 osoby z chóru i 6 ze studenckiej telewizji STYK) oraz 14 osób za wyróżniającą się działalność w kołach naukowych, stowarzyszeniach i organizacjach. □

Dwa posiedzenia Kolegium Prorektorów

Na posiedzeniu Kolegium Prorektorów ds. Dydaktyki 27 października dyskutowano na temat współpracy działających na Dolnym Śląsku państwowych wyższych szkół zawodowych z uczelniami akademickimi. Materiał z dyskusji został przedstawiony na posiedzeniu Kolegium Rektorów Szkół Wyższych Wrocławia i Opolą w dniu 12 listopada.

Wymieniono też informacje na temat tegorocznej nietypowej rekrutacji na studia. Okazało się, że problem "trzech świadectw maturalnych" wystąpił na poszczególnych uczelniach w bardzo zróżnicowanym stopniu.

Przeprowadzono dyskusję na temat zasad, trybu i organizacji wydawania zaświadczeń dla studentów ubiegających się o kredyty i pożyczki bankowe.

Głównym punktem następnego posiedzenia, które odbyło się 17 listopada, było wystąpienie dyrektorki Dolnośląskiej Kasy Chorych. Przedstawiła ona najważniejsze problemy związane z opieką zdrowotną nad studentami po reorganizacji służby zdrowia. Po zapoznaniu się z rozważanymi koncepcjami i dyskusji prorektorzy uzyskali zapewnienie, że najpóźniej do końca listopada br. rektorzy wszystkich uczelni otrzymają szczegółowe informacje dotyczące zatwierdzonych ustaleń i zasad funkcjonowania lecznictwa studentów.

Prof. Lucjan Jacak zaproponował, by przed końcem kadencji wypracować wspólne stanowisko prorektorów dotyczące zmian zasad finansowania i organizacji dydaktyki w warunkach ciągłego zmniejszania nakładów finansowych na szkolnictwo wyższe i wzrostu liczby studentów. Po ożywionej dyskusji postanowiono, że na następne spotkanie pomysłodawca przygotowuje projekt uchwały w tej sprawie.

W drugiej części posiedzenia, w której brali udział przedstawiciele samorządów studenckich i fundacji akademickich, postanowiono powołać studencką grupę inicjatywną do opracowania programu działalności środowiskowego klubu studenckiego oraz kosztów i zakresu remontu pomieszczenia przeznaczonych na ten cel.

("Głos Uczelni" 12/98)

Listopadowe posiedzenie KRUWiO

W posiedzeniu Kolegium Rektorów Uczelni Wyższych Wrocławia i Opolą, które odbyło się 12 listopada w Wyższej Szkole Oficerskiej, wzięli udział wojewoda wrocławski Witold Krochmal i marszałek sejmiku samorządowego prof. Jan Waszkiewicz. Nakreślili oni sytuację w regionie dolnośląskim. Wojewoda mówił o możliwościach uzyskania dalszych funduszy na likwidację skutków powodzi. Marszałek przedstawił główne zadania wynikające ze strukturalnych zmian administracji samorządowej. Zapewnił, że dolnośląskie środowisko akademickie odgrywać będzie ważną rolę w zachodzących procesach.

• Profesorowie Roman Duda i Andrzej Mulak zreferowali spotkanie u prezydenta A. Kwaśniewskiego, jakie miało miejsce 3 listopada. Uczestniczyło w nim około 100 rektorów polskich uczelni. Jego tematem były perspektywy nauki i edukacji w ciągu najbliższych 10 lat. Łatwym do przewidzenia powodem do minorowych wypowiedzi mógł być fakt, że w nadchodzącym roku na naukę ma być przeznaczonych 0,46% PKB, a na szkolnictwo wyższe 0,80% PKB.

Dyskusję otworzył prof. Leszek Kuźnicki, prezes PAN, który zaatakował aktualną koncepcję finansowania przez KBN poszczególnych typów placówek naukowych, tzn. ograniczenie wydatków na PAN i JBR-y w stosunku do funduszy przeznaczonych dla uczelni.

Minister Mirosław Handke przedstawił dążenia do poprawy sytuacji w szkolnictwie i wyraził nadzieję, że mimo trudności przeważają pozytywy.

Wiceminister w KBN dr J.K. Frąckowiak omówił realia KBN.

W dyskusji rektorzy wypowiedzieli się na temat bolączek gnębią-

cych ich środowisko.

Prezydent w podsumowaniu dyskusji stwierdził, że polityka ma obiektywne trudności z dostrzeżeniem potrzeb nauki, bo: (1) źródłem rozwoju jest "renta zapóźnieniowa", czyli sytuacja zachęcająca zachodnich inwestorów do lokowania tu swoich inwestycji oraz (2) poważne reformy realizowane przez państwo. Zapewnił jednak, że w niedalekiej przyszłości nauka i szkolnictwo wyższe zostaną dostrzeżone i uznane za główne źródła rozwoju kraju. W tej dziedzinie przykładem mogą być dla nas Finlandia i Tajwan.

• Kolegium Rektorów ustaliło porządek uroczystości Święta Nauki. Mówiono też o potrzebie remontu Pomnika Martyrologii Profesorów Lwowskich.

• Zanalizowano sytuację szkolnictwa wyższego na Dolnym Śląsku. W miastach, które utracą od nowego roku status wojewódzkich (jednocześnie są siedzibami filii PWr) działa wiele, czasem nawet po 10 placówek szkolnictwa wyższego: punkty konsultacyjne, zamiejscowe wydziały i inne. Istnieją tam też 2 szkoły zawodowe. Niezbędne jest opracowanie koncepcji docelowej. Marszałek J. Waszkiewicz jest zwolennikiem powołania w byłych stolicach województw prawdziwych uczelni o charakterze uniwersyteckim.

• Rektorzy poruszyli temat przyszłorocznego Festiwalu Nauki.

• Przedyskutowano sposób finansowania elektronicznych baz danych.

Następne posiedzenie KRUWiO odbędzie się 17 grudnia w murach Papieskiego Fakultetu Teologicznego i będzie jednocześnie spotkaniem oplatkowym.

Fundacja na Rzecz Nauki Polskiej
przyznała doroczne nagrody.

Polski Nobel – nauki ścisłe

Fundacja na Rzecz Nauki Polskiej przyznała po raz siódmy doroczne nagrody. Te prestiżowe wyróżnienia (wynoszące po 40 tys. zł.) są często nazywane polskim Noblem. W dziedzinie nauk humanistycznych i społecznych, przyrodniczych i medycznych oraz technicznych otrzymali je uczeni z Krakowa. Laureatem nagrody w dziedzinie nauk ścisłych został **prof. Lechosław Latos-Grażyński** z Wydziału Chemii Uniwersytetu Wrocławskiego za badania nad porfirynami i metaloporfirynami o szczególnej strukturze molekularnej i elektronowej. Porfiry to związek chemiczny, który w przyrodzie występuje w hemoglobinie i chlorofilu. W hemoglobinie umożliwia ona oddychanie i aktywację tlenu, a także transport elektronów. Obecnie stosuje się porfiry w leczeniu nowotworów, w tzw. terapii fotodynamicznej. Próbuje się też zastosować je jako molekularne elementy elektroniczne.

Prof. L. Latos-Grażyński urodził się w 1951 r. w Szczecinie. Liceum Ogólnokształcące ukończył w Żaganiu. Studia chemiczne odbył na Uniwersytecie Wrocławskim. Doktorat uzyskał w 1978 r. Stopień doktora habilitowanego otrzymał w 1986 r. Po habilitacji przedmiotem zainteresowań naukowych prof. L. Latosa-Grażyńskiego była chemia porfiryn oraz zastosowanie jądrowego rezonansu magnetycznego (NMR) w badaniach molekuł paramagnetycznych. Metoda ta pozwala wnikać w głąb badanych struktur. Do osiągnięć profesora należą prace dotyczące procesów utleniania i aktywacji tlenu molekularnego z udziałem metaloporfiryn, procesy degradacji hemu, chemii koordynacyjnej heteroporfiryn oraz wyjątkowo rzadkich kompleksów niklu (I) i niklu (III). Prace te są wysoko oceniane w literaturze światowej. Prof. L. Latos-Grażyński jest współautorem 110 prac naukowych opublikowanych w renomowanych czasopiśmie. Należy do grona najczęściej cytowanych chemików polskich. Od dwudziestu lat współpracuje z prof. Alanem Balchem prowadzącym grupę badawczą na Uniwersytecie Kalifornijskim w Davis, USA. W dziedzinie badań nad porfirynami za najważniejsze uważa odkrycie odwróconej porfiry. Częsteczką symetrycznej porfiry ma cztery atomy azotu zlokalizowane w centrum. W porfiryne odwróconej jeden atom azotu jest zastąpiony węglem, a azot znajduje się na pierścieniu cząsteczki. Prace nad porfirynami pozwoliły na otrzymanie organometalicznych związków zawierających nikiel.

KONKURS NA NAJLEPSZĄ PRACĘ DYPLOMOWĄ W ROKU AKAD. 1997/98

w zakresie mechaniki i budowy maszyn
im. Prof. Romana Sobolskiego

Organizatorami tego Konkursu są Koło Zakładowe SIMP przy Politechnice Wrocławskiej oraz Wydział Mechaniczny i Wydział Mechaniczno-Energetyczny Politechniki Wrocławskiej. Komisja Konkursowa w składzie: przewodniczący dr inż. Jerzy Bochman, jej członkami byli Dziekan Wydziału Mechaniczno-Energetycznego dr hab. Mieczysław Lech, prof. ndzw. PWr i Przewodniczący Koła SIMP przy PWr inż. Andrzej Bielański, a sekretarzem dr inż. Wacław Pszczołówski. Członkowie Komisji przy ocenie prac, oprócz takich wymagań formalnych jak średnia ocen ze studiów, ocena pracy dyplomowej, ocena z egzaminu dyplomowego i terminowe ukończenie studiów, brali pod uwagę nowatorstwo podjętego tematu, oryginalność i nowoczesność wykonanej pracy oraz stopień jej użyteczności.

Dnia 13.11.1998 r. odbyła się finałowa prezentacja biorących udział w Konkursie prac dyplomowych wykonanych na Wydziale Mechaniczno-Energetycznym. Komisja Konkursowa przyznała:

Nagrodę Zespołową I-stopnia za prace dyplomowe magisterskie:

1. **Krzysztofa Owsikowskiego** – „Kinetyka krystalizacji w krystalizatorze nowego typu z mieszadłem”

2. **Mariusza Calika** – „Projektowanie nowego typu krystalizatora o działaniu ciągłym z mieszadłem” oraz

3. **Piotra Mickiewicza** – „Wpływ parametrów pracy nowego typu krystalizatora na jakość otrzymywanych kryształów” wykonane pod kierunkiem **dra inż. Sławomira Misztala**

Nagrodę ex quo II-stopnia za prace dyplomowe magisterskie:

1. **Krzysztofa Fitańczaka** – „Wyznaczanie charakterystyk bezazbestowych materiałów uszczelniających dla oceny wycieku ze złącza kołnierzego” wykonaną pod kierunkiem **dra inż. Piotra Gawlińskiego** oraz

2. **Doroty Staszak** – „Ekologiczne i ekonomiczne aspekty budowy elektrowni jądrowych” wykonaną pod kierunkiem **dra hab. Mieczysława Lecha**, prof. ndzw. PWr

Wyróżnienie za pracę dyplomową inżynierską:

Janusza Zgodzińskiego – „Projekt instalacji chłodniczej dla komory do przechowywania lodów” wykonaną pod kierunkiem **dra inż. Marka Żaka**

Wyróżnienia za prace dyplomowe magisterskie:

1. **Arkadiusza Wrzyszcza** – „Pomiar składu granulometrycznego zmodyfikowaną pipetą sedymentacyjną” oraz

2. **Rafała Moksza** – „Pomiar składu granulometrycznego znormalizowaną pipetą sedymentacyjną” wykonane pod kierunkiem **dra inż. Hilarego Firewicza**.

Laureaci Konkursu z Wydziału Mechaniczno-Energetycznego przy odbiorze dyplomów ukończenia studiów otrzymali pamiątkowe dyplomy i nagrody ufundowane przez organizatorów.

W dniu 27.11.98 odbyła się natomiast finałowa prezentacja prac dyplomowych wykonanych na Wydziale Mechanicznym. Komisja przyznała:

Nagrodę ex quo I-stopnia za prace dyplomowe magisterskie:

1. **Aleksandry Rohatyńskiej** – „Wyznaczanie tensora naprężeń i odkształceń w strukturach tkankowych” wykonanej pod kierunkiem prof. dra hab. inż. Romualda Będzińskiego oraz

2. **Dariusza Zwolińskiego** – „Integracja robota przemysłowego

RV-M1 „Mitsubishi” z siecią komunikacyjną PROFIBUS elastycznego gniazda wytwórczego” wykonaną pod kierunkiem **dra inż. Zbigniewa Smalca**

Nagrodę II-stopnia za pracę dyplomową magisterską:

Pawła Sobczaka – „Non-Linear Large Deformation FE-Analysis of the Anterior Plating on a C5-C6 Spinal Unit” wykonaną pod kierunkiem prof. dra hab. inż. **Romualda Będzińskiego**

Nagrodę III-stopnia za prace dyplomowe magisterskie:

1. **Mariusza Wajdy** – „Analiza tłumienia drgań skrętnych belek zamocowanych wspornikowo z wykorzystaniem nieliniowych metod identyfikacji” wykonaną pod kierunkiem **dra hab. inż. Macieja Kulisiewicza**, prof. ndzw. PWr oraz

2. **Arkadiusza Kowalskiego** – „Analiza metod i systemów w planowaniu i sterowaniu produkcją” wykonaną pod kierunkiem **dra hab. inż. Edwarda Chlebusa**, prof. ndzw. PWr

Wyróżnienie za prace dyplomowe magisterskie:

1. **Krzysztofa Sobonia** – „Napęd hydrostatyczny z adaptacyjnym sterowaniem wtórnym” wykonaną pod kierunkiem **prof. dra hab. inż. Wacława Kolleka** oraz

2. **Arkadiusza Dybka** – „Badanie ceramicznego filtra spalin z pokryciem katalitycznym” wykonaną pod kierunkiem **dra inż. Wojciecha Walkowiaka**

Nagrodę SIMP za pracę dyplomową inżynierską:

Grzegorza Antoniszyna – „Projekt formy wtryskowej do wytwarzania złączek skrętnych serii 800” wykonaną pod kierunkiem **doc. dra inż. Jana Kośmidra**

Laureaci Konkursu otrzymają pamiątkowe dyplomy i nagrody podczas uroczystego wręczenia dyplomów ukończenia studiów na Wydziale Mechanicznym.

Promotorzy wszystkich nagrodzonych prac otrzymują pamiątkowe dyplomy. □

Stypendia firmy InseRT

Po raz czwarty rozstrzygnięto konkurs na dwa stypendia, które funduje firma InseRT dla wyróżniających się studentów specjalności *systemy informacyjne* na Wydziale Informatyki i Zarządzania. Stypendia te są niezależne od obowiązującego systemu stypendialnego, nie są też uwarunkowane żadnymi zobowiązaniami wobec firmy InseRT. Przyznawane są na okres 12 miesięcy. W roku akademickim 1998/99 laureatami konkursu zostali:

Anna Kuziemska – z III roku,

Damian Dudek – z IV roku.

Stypendia przyznaje powołana przez Dziekana Wydziału Informatyki i Zarządzania komisja konkursowa, w której skład wchodzi: prodziekan prof. Tadeusz Galanc, prezes firmy InseRT mgr Jarosław Szawlis, pracownik firmy mgr Błażej Kotełko i przekazujący te informacje kierownik Zakładu Systemów Informacyjnych.

Co roku o stypendia ubiegają się wyłącznie dobrzy kandydaci, ale w tym roku było ich znacznie więcej niż w ubiegłych latach, bo osiemnastu i byli to bardzo mocni studenci. Wręcz zadziwiająca jest różnorodność zainteresowań i osiągnięcia kandydatów w różnych dziedzinach. Ujawniły się one w ankietach i zostały potwierdzone kopiami dyplomów, zaświadczeniami i referencjami. O wynikach studiów zaś świadczą liczby. Każdy kandydat załączał indeks lub jego kserokopię oraz podawał w ankiecie średnią ze wszystkich ocen i średnią ocen z przedmiotów informatycznych. Oceny te uśrednione dla 18 kandydatów (średnie średnich) są odpowiednio równe: 4.53 i 4.61.

Prezes firmy InseRT mile zaskoczył laureatów informując o podniesieniu wysokości stypendiów z 200 do 300 złotych miesięcznie.

Czesław Daniłowicz

Przewodniczący Komisji Konkursowej

Dane Zakładu Usług Socjalnych**Podsumowanie wakacji****1. Wypoczynek pracowników**

Zakład Usług Socjalnych Politechniki Wrocławskiej w sezonie letnim 1998 roku oferował pracownikom Uczelni oraz ich rodzinie wczasy stacjonarne w ośrodkach wczasowych, wczasy turystyczne oraz pełnopłatne wczasy zagraniczne.

Wczasy stacjonarne zorganizowane zostały w ośrodkach Politechniki w Karpaczu, Szklarskiej Porębie, Chmielnie i w Uście, gdzie do dyspozycji są domki i pokoje w pawilonie oraz w nienależących do PWr ośrodkach Bachotku i Mrzeżynie.

• **Z wczasów stacjonarnych** skorzystała łącznie 1224 osoby: 424 pracowników i 800 członków rodzin.

Koszt zakupu miejsc wczasowych	799.898,50 zł,
z czego: wpłaty pracowników	312.898,00 zł,
dofinansowanie z ZFŚS	487.086,50 zł.

• **Wczasy turystyczne** otrzymało 789 pracowników. Kwota dofinansowania wyniosła 490.745,00 zł.

W roku 1998 Zakład Usług Socjalnych zorganizował również wczasy zdrowotne w Uście.

Odbyło się siedem turnusów: cztery wiosną i trzy jesienią.

Skierowania dla pracowników i ich rodzin dofinansowano w 40% z ZFŚS.

• **Z wczasów zdrowotnych** skorzystało 171 osób (130 pracowników i 41 członków rodzin)

Koszt zakupu miejsc wyniósł	82 680,00 zł,
z czego: wpłaty pracowników	49 176,00 zł,
dofinansowanie z ZFŚS	33 504,00 zł.

2. Wypoczynek emerytów i rencistów

• **Z wczasów stacjonarnych** skorzystało łącznie 216 osób.

Koszt zakupu miejsc wczasowych	125.618,00 zł,
z czego: wpłaty emerytów i rencistów	39.919,00 zł,
dofinansowanie z ZFŚS	85.698,80 zł.

• **Wczasy turystyczne** otrzymało 735 osób, dla których kwota dofinansowania wyniosła 155.360,00 zł.

• Z wczasów zdrowotnych skorzystały 54 osoby.	
Koszt zakupu miejsc	26.040,00 zł,
z czego: wpłaty rencistów i emerytów	6.574,00 zł,
dofinansowanie z ZFŚS	19.466,00 zł.

3. Wypoczynek dzieci i młodzieży

Z kolonii i obozów młodzieżowych skorzystało 737 dzieci.

Koszt zakupu miejsc	844.999,31 zł.
z czego: wpłaty rodziców	518.153,00 zł,
dofinansowanie z ZFŚS	326.846,31 zł,
dofinansowanie do kolonii obcych	35.952,79 zł dla 75

dzieci.

Dane z dnia 27.10.1998r.

Spotkania z fizyką

Instytut Fizyki Politechniki Wrocławskiej zaprasza uczniów i nauczycieli szkół Wrocławia i Dolnego Śląska na cykl wykładów popularizujących fizykę połączonych z demonstracjami.

Wykłady będą się odbywały w środy w sali 322 gmach A-1 PWr., Wybrzeże Wyspiańskiego 27, początek godz. 17¹⁵.

Terminy i tematy wykładów:

2.12.1998 r. • prof. dr hab. Jacek Własak – Instytut Fizyki PWr. – *Od strzały goniącej żółwia do kwarka*

16.12.1998 r. • dr Paweł Scharoch – Instytut Fizyki PWr., Krzysztof Tatarczyk – student WPPT – *Eksperyment wirtualny, czyli co to jest fizyka komputerowa*

13.01.1999 r. • dr inż. Włodzimierz Salejda – Instytut Fizyki PWr. – *Łagodne wprowadzenie do dynamiki nieliniowej*

27.01.1999 r. • dr Antoni C. Mituś – Instytut Fizyki PWr. – *Kryształ czy ciecz – czyli o ryzyku podejmowania decyzji*

24.02.1999 r. • dr hab. Waław Urbańczyk – Instytut Fizyki PWr. – *Światłowodowy w nauce i technice*

10.03.1999 r. • prof. Andrzej Radosz – Instytut Fizyki PWr. – *Co to znaczy „mechanika kwantowa”*

24.03.1999 r. • dr inż. Elżbieta Jankowska-Kuchta – Instytut Fizyki PWr. – *Krajobraz i kolor (niebo, tęcza, halo)*

7.04.1999 r. • dr inż. Włodzimierz Salejda – Instytut Fizyki PWr. – *Fale są prawie wszędzie*

14.04.1999 r. • dr inż. Jan Szatkowski – Instytut Fizyki PWr. – *Kłopoty z miniaturyzacją w mikroelektronice*

Organizator:

dr Ludmiła Lewowska, Instytut Fizyki PWr. Informacji udzielamy pod numerem telefonu: (071)320-33-06.

Działalność Zespołuds. Etyki Badań Naukowych**Skargi i postulaty**

25 listopada odbyło się kolejne posiedzenie opiniodawczo-radcze Zespołu ds. Etyki Badań Naukowych działającego w strukturze Komitetu Badań Naukowych.

Zespół zapoznał się ze wstępną informacją o stanowisku rektorów szkół wyższych w sprawie wprowadzenia do programów studiów doktoranckich przedmiotu nauczania „Etyka badań naukowych”. Rektorzy odnieśli się pozytywnie do tej inicjatywy, ale zwrócili uwagę na potrzebę zróżnicowania wykładanych treści pod kątem specyfiki uczelni.

Zespół rozpatrzył wyjaśnienia rektora Akademii Medycznej im. Piastów Śląskich we Wrocławiu dotyczące zbiorowej skargi zatrudnionych tam 5 adiunktów i 2 lekarzy specjalistów. Jednogłośnie uznano przedstawione informacje za niewystarczające i nie pozwalające na sformułowanie opinii na omawiany temat. Uznano za konieczne zwrócić się do rektora AM o jednoznaczne ustosunkowanie się do stanowiska przedstawionego przez zespół. Przy dal-

szym rozpatrywaniu tej skargi Zespół nawiąże ścisłą współpracę z RGSzW.

Rozpatrzono też skargi dr Bogdana Wiślickiego oraz prof. Krystyny Kukułczanki w sprawach naruszenia własności intelektualnej. W obu przypadkach sekretarz Zespołu został zobowiązany do zwrócenia się do rektorów uczelni z prośbą o uzyskanie wyjaśnień.

Na posiedzeniu przedstawiono relację z międzynarodowej konferencji „Scientific Misconduct: An International Perspective” („Rzetelność badań naukowych w międzynarodowej perspektywie”), która została zorganizowana 23 listopada br. przez Akademię Medyczną w Warszawie, oraz ze spotkania jej uczestników z przewodniczącym KBN.

Na zakończenie omówiono realizację sugestii i dotychczasowych postanowień Zespołu. Uczestnicy posiedzenia otrzymali egzemplarze biuletynu „Sprawy Nauki”, w których po raz pierwszy wydzielono strony tytułowe sygnowane nadtytułem „etyka”.

(tz)

Pracownia Optyki Widzenia

Podczas uroczystości otwarcia: dziekan WPPT prof. R. Grząślewicz, prof. Fratajczyk, dr W. Kowalik, Prorektor ds. Nauczania prof. L. Jacak, przedstawiciel firmy ESSILOR Polonia Sp. z o.o. R. Bohdanowicz, dr M. Zajac, przedstawiciel Krajowej Rzemieślniczej Izby Optycznej M. Kołodziej

Politechnika konsekwentnie rozszerza swoją ofertę kursów i wychodzi poza tradycyjne obszary badawcze. Oprócz studiów magisterskich kształci się tu kadre na poziomie inżynierskim i zawodowym.

Szeroki wachlarz propozycji ma dla studentów Instytut Fizyki, który oferuje zajęcia z inżynierii biomedycznej w specjalnościach: optycznej, biomedycznej, a od 5 lat także inżynierii optycznej. W tym roku rozpoczną się studia podyplomowe z optyki widzenia.

W programie wszystkich tych specjalności jest coraz większy udział problemów optyki okularowej.

29 października nastąpiło uroczyste otwarcie Pracowni Optyki Widzenia Instytutu Fizyki PW. r.

Mieści się ona w Gmachu Głównym. Pomieszczenia wygospodarowano kosztem poświęcenia części warsztatu mechanicznego.

Na powierzchni około 50 metrów znajdują się liczne urządzenia. Częściowo jest to sprzęt wypożyczony przez Akademię Medyczną. Zobaczyć tu można refraktometr Javala służący do określania krzywizny rogówki, lamp szczelinową do oglądania dna oka, polomierz pozwalający na pomiar pola widzenia i adaptometr sprawdzający widzenie w czasie adaptacji oka do ciemności. Dalej znajduje się anomaloskop do kontroli widzenia barwnego (przy pomocy testów Ishihary) i zrobiony w ramach pracy dyplomowej projektor testów.

Darem firmy ESSILOR Polonia Sp. z o.o., dużej firmy francuskiej, która weszła na nasz rynek, jest szlifierka o wartości 28 tys.

dr hab. H. Kasprzak z przedstawicielami KRIO: M. Kołodziejem i A. Waligórskim

zł. Firmę reprezentował pan Rafał Bohdanowicz, dyrektor ds. Marketingu i Sprzedaży.

Kształcenie z inżynierii optycznej znajduje poparcie Krajowej Rzemieślniczej Izby Optycznej, która oferuje pomoc i współpracę w zakresie praktyk zawodowych. Na spotkaniu byli obecni przedstawiciele KRIO: panowie Marek Kołodziej i Antoni Waligórski.

Choć podstawowy zakres wiedzy zdobywanej tu przez studentów to nauki ścisłe, nie do pominięcia jest aspekt

medyczny. W kształceniu niezbędny jest udział okulistów. Instytut Fizyki korzysta ze współpracy z panią prof. Niżankowską z Kliniki Okulistycznej Akademii Medycznej. Obecnie uzyskano deklarację współpracy ze strony dr med. Grażyny Popickiej i lek. med. Marka Ćwirki, którzy będą prowadzili zajęcia ze studentami.

Jak podkreślił kierujący nowym laboratorium dr Marek Zajac, spotkanie się tych dwóch, pozornie różnych, dziedzin jest zgodne ze sposobem kształcenia w Unii Europejskiej, do której przecież zdążamy szybkimi krokami

(mk)
(zdz.: dr inż. Bogusława Dubik)

dr M. Zajac, dr J. Zarówny i M. Kołodziej

Globalizacja nauczania

W listopadzie 1998 roku Słowacki Uniwersytet Rolniczy w Nitrze gościł uczestników dziewiątej już dorocznej konferencji Alliance of Universities for Democracy. W czasie czterodniowych obrad omawiano problemy związane z globalizacją edukacji. Sesje odbywały się równolegle w trzech głównych blokach tematycznych:

- A. Uniwersytet i społeczeństwo,
- B. Reforma infrastruktury,
- C. Reforma programów nauczania.

Z ciekawszych sesji można wymienić: wartości humanistyczne i motywacje w demokracjach, filozofia i wykształcenie na poziomie wyższym w krajach postkomunistycznych, globalizacja przedmiotów i programów nauczania, nowe metody nauczania, strategie we współpracy międzynarodowej, zastosowanie Internetu w uniwersyteckiej strukturze i administracji, akredytacja wydziałów: programy i instytucje, instytucje pozarządowe: uniwersytet we wspólnocie, partnerstwo w rozwoju systemu informatycznego, dziennikarstwo i nauczanie dziennikarstwa. Okazuje się, że niebawem pojawi się następna generacja Internetu, zwana MirNET. Mówił o nim Joe Gibson z Knoxville w stanie Tennessee.

Osiem referatów zaprezentowali naukowcy z polskich uczelni należących do AUD.

W tym roku do stowarzyszenia przyjęto UAM w Poznaniu, uniwersytet w Tiranie, uniwersytet w Charkowie i uniwersytet w Nitrze.

Dziesiąta konferencja AUD odbędzie się w listopadzie 1999 r. w Budapeszcie.

NA WYDZIAŁACH**CHEMIA**

Na posiedzeniu Rady Wydziału 8 lipca 1998 w jawnym głosowaniu jednomyślnie podjęto uchwałę w sprawie podziału dotacji na działalność dydaktyczną na 1998 rok.

W głosowaniu tajnym poparto wniosek o dopuszczenie dr Mirosława Millera do kolokwium habilitacyjnego oraz wniosek o wszczęcie przewodu habilitacyjnego dr Józefa Myrczka. Poparto wnioski o zatrudnienie:

- dr inż. Andrzeja Jabłońskiego na pełnym etacie od 1.10.1998 do 31.12.1998r. w Instytucie Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich w roku akademickim 1998/99,

- dr Stanisława Węglowskiego na 1/3 etatu na stanowisku st. wykładowcy w Instytucie Chemii i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich w roku akademickim 1998/99,

- mgr Mirosława Giurga oraz mgr Macieja Rymarczuka na 1/4 etatu asystenta naukowo-dydaktycznego w Instytucie Chemii Organicznej, Biochemii i Biotechnologii z jednoczesnym skierowaniem na IV rok studiów doktoranckich,

- mgr Doroty Krzyżanowskiej na stanowisku asystenta naukowo-dydaktycznego w Instytucie Chemii Organicznej, Biochemii i Biotechnologii, bez dalszego przedłużania.

Ogłoszono konkurs na stanowisko adiunkta lub asystenta naukowo-dydaktycznego w Instytucie Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Ciepłych

Na zakończenie obrad dziekan, prodziekan i członkowie RW podali obszernie informacje dotyczące działalności naukowej i dydaktycznej wydziału. W jawnym głosowaniu jednomyślnie poparto wniosek dziekana, aby wystąpić o przyznanie Złotej Odznaki Politechniki Wrocławskiej osobom, które wymieniono poniżej:

- mgr inż. Józef Sebesta – przewodniczący Rady Społecznej Wydziału Chemicznego, prezes Zarządu Zakładów Azotowych „Kędzierzyn” S.A.

- mgr inż. Adam Mazur – sekretarz Rady Społecznej Wydziału Chemicznego, były prezes ZG SITPChem, v-ce prezes Federacji NOT, były wieloletni dyrektor ZCH „Błachownia”

- mgr inż. Edward Płatek – członek Rady Społecznej Wydziału Chemicznego, prezes Zarządu Polifarbu „Cieszyn-Wrocław”, prezes ZOSITPChem.

- mgr inż. Krzysztof Kaczorowski – członek Rady Społecznej Wydziału Chemicznego, prezes Zarządu Zakładów „Anwil - Włocławek”

- dr inż. Jan Przondo – członek Rady Społecznej Wydziału Chemicznego, główny technolog ZCH „Rokita” S.A.

- dr inż. Stan Skora - absolwent naszego Wydziału, stale współpracujący z naszą Uczelnią, współpracujący i inwestują-

Dokończenie na stronie 27

Nominacje

Doktorzy habilitowani

15 listopada, w czasie uroczystości związanych ze Świętem Nauki wręczono dyplomy osobom, które ostatnio uzyskały stopień doktora habilitowanego na Politechnice Wrocławskiej

Wydział Architektury

1. dr hab.inż.arch. Teresa Bardzińska-Bonenberg, Poznań
2. dr hab.inż.arch. Wanda Kononowicz, Wydział Architektury PWr
3. dr hab.inż.arch. Jacek Suchodolski, Wydział Architektury PWr

Wydział Budownictwa Lądowego i Wodnego

1. dr hab.inż. Zbigniew Zembaty, Politechnika Opolska

Wydział Chemiczny

1. dr hab.inż. Janusz Pająk, Zakład Karbochemii PAN Gliwice
2. Dr hab.inż. Janusz Trawczyński, Instytut Chemii i Technologii Nafty i Węgla PWr

Wydział Elektroniki

1. dr hab.inż. Andrzej Kolek, Politechnika Rzeszowska
2. dr hab.inż. Janusz Martan, Instytut Techniki Mikrosystemów PWr
3. dr hab.inż. Danuta Rutkowska, Politechnika Częstochowska
4. dr hab.inż. Roman Szeloch, Instytut Techniki Mikrosystemów PWr

Wydział Inżynierii Środowiska

1. dr hab.inż. Stanisław Hławiczka, Instytut Ekologii i Terenów Uprzemysłowionych Katowice

Wydział Mechaniczno-Energetyczny

1. dr hab.inż. Juliusz Gajewski, Instytut Techniki Ciepłej i Mechaniki Płynów PWr
2. dr hab.inż. Zbigniew Gnutek, Instytut Techniki Ciepłej i Mechaniki Płynów PWr

Wydział Mechaniczny

1. dr hab.inż. Jacek Władysław Kaczmar, Instytut Technologii Maszyn i Automatykacji PWr

Wydział Podstawowych Problemów Techniki

1. Dr hab. Jan Jabczyński, Wojskowa Akademia Techniczna
2. Dr hab.inż. Jolanta Misiewicz, Instytut Matematyki PWr
3. Dr hab.inż. Leszek Szaro, Instytut Fizyki PWr

Doktorzy

W dniach 3 i 11 grudnia uroczystie promowano nowych doktorów. Dyplomy otrzymali:

Wydział Architektury – Dziekan prof. Stanisław Medeksza

1. dr Ludwika Juchniewicz-Lipińska; prom. prof. Zbigniew Bać
2. dr Ewa Cisek; prom. prof. Zbigniew Bać
3. dr Roman Czajka; prom. prof. Zbigniew Bać w/z prof. Stanisław Medeksza
4. dr Aleksandra Lis; prom. prof. Barbara Stępniewska-Janowska
5. dr Małgorzata Olechnowicz; prom. prof. Olgierd Czerner w/z prof. Ernest Niemczyk
6. dr Anna Markowska; prom. prof. Ernest Niemczyk
7. dr Marek Gosztyła; prom. prof. Ernest Niemczyk
8. dr Norbert Karl Verfürth; prom. prof. Tadeusz Zipsler

Wydział Elektryczny – Dziekan prof. Zbigniew Wróblewski

dr Bernard Willner; prom. prof. Józef Kędzia Wyższa Szkoła Inżynierska w Opolu

Wydział Elektroniki – Dziekan prof. Romuald Nowicki

1. dr Henryk Maciejewski; prom. prof. Janusz Biernat
2. dr Tomasz Pelc; prom. prof. Jan Kazimierczak

Wydział Górniczy – Dziekan prof. Monika Hardygóra

1. dr Maciej Madziarz; prom. prof. Monika Hardygóra
2. dr Dariusz Woźniak; prom. prof. Lech Gładysiewicz

Wydział Informatyki i Zarządzania – Dziekan prof. Jerzy Świątek

1. dr Mariusz Mazurkiewicz; prom. prof. Tadeusz Galanc
2. dr Bogumiła Hnatkowska; prom. prof. Zbigniew Huzar
3. dr Roman Ferster; prom. prof. Edward Radosiński
4. dr Krystyna Ambroch; prom. prof. Jan Mikuś, w/z prof. Jerzy Świątek

Wydział Mechaniczny – Dziekan prof. Jan Koch w/z dr inż. Grzegorz Pękalski

dr Jacek Żebracki prof; prom.. Waclaw Kasprzak w/z dr inż. Grzegorz Pękalski

Instytut Budownictwa – Dyrektor prof. Mieczysław Kamiński

1. dr Maria Szyprowska; prom. prof. Mieczysław Kamiński
2. dr Jarosław Michałek; prom. prof. Mieczysław Kamiński

Instytut Inżynierii Lądowej – Dyrektor prof. Paweł Śniady

1. dr Maciej Wdowiak; prom. prof. Zbigniew Mańko
2. dr Grzegorz Waśniewski; prom. prof. Piotr Konderla

Instytut Technologii Ciepłej i Mechaniki Płynów – Dyrektor prof. Eugeniusz Kalinowski

1. dr Arkadiusz Świerczok; prom. prof. Mieczysław Teisseyre
2. dr Janusz Wrzuszczak; prom. prof. Ryszard Rojek Wydział Elektroniki i Automatyki Politechniki Opolska

Instytut Konstrukcji i Eksploatacji Maszyn – Dyrektor prof. Waław Kolek

- dr Grzegorz Drogowski; prom. prof. Dionizy Dudek w/z prof. Waław Kolek

Instytut Technologii Maszyn i Automatykacji – Dyrektor prof. Edward Chlebus

1. dr Krzysztof Żaba; prom. prof. Jan Koch w/z prof. Tomasz Koch
2. dr Roman Dziuba; prom. prof. Tomasz Koch
3. dr Piotr Bernat; prom. prof. Wit Grzesik Wydział Mechaniczny Politechniki Opolska

Instytut Energoelektryki

- dr Mirosław Łukowicz; prom. dr hab. Eugeniusz Rosołowski

Instytut Chemii Organicznej, Biochemii i Biotechnologii – Dyrektor prof. Jacek Młochowski w/z prof. Jacek Skarzewski

- dr Jarosław Osiadacz; prom. prof. Wanda Czocho-Peczyńska

Instytut Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich – Dyrektor prof. Walter Wojciechowski

1. dr Janusz Dąbrowski; prom. prof. Walter Wojciechowski
2. dr Danuta Kroczevska; prom. prof. Barbara Kurzak Wyż. Szk. Rolniczo-Pedagogiczna w Siedlcach
3. dr Dorota Wawrzak; prom. prof. Władysława Mulak

Instytut Inżynierii Chemicznej i Urządzeń Ciepłych – Dyrektor prof. Maksymilian Pająk

- dr Dorota Antos; prom. prof. Krzysztof Kaczmarski Politechnika Rzeszowska

Instytut Inżynierii Ochrony Środowiska – Dyrektor dr inż. Tadeusz Marcinkowski, w/z dr inż. Jacek Wiśniewski

1. dr Małgorzata Makowska; prom. prof. Krzysztof Bartoszewski
2. dr Mieczysław Imbierowicz; prom. prof. Roman Zarzycki, Politechnika Łódzka, w/z dr inż. Jacek Wiśniewski
3. dr Dariusz Kwiecień; prom. prof. Gerard Besler, w/z prof. Janusz Jeżowiecki

Instytut Technologii Nieorganicznej i Nawozów Mineralnych – Dyrektor dr hab. Józef Głowiński

- dr Zbigniew Wzorek; prom. prof. Zbigniew Kowalski, Kat. Chemii Analitycznej Pol. Krakowska

Instytut Chemii Fizycznej i Teoretycznej – Dyrektor prof. Ludwik Komorowski

1. dr Marcin Bienkowski; prom. prof. Juliusz Sworakowski
2. dr Wojciech Bartkowiak; prom. prof. Józef Lipiński
3. dr Wojciech Turalski; prom. prof. Andrzej Miniewicz

Instytut Fizyki – Dyrektor prof. Jan Misiewicz

1. dr Piotr Ziemiański; prom. prof. Jan Misiewicz
2. dr Piotr Sitarek; prom. prof. Jan Misiewicz
3. dr Arkadiusz Liber; prom. prof. Ryszard Poprawski
4. dr Dariusz Pruchnik; prom. prof. Jacek Wasak
5. dr Janusz Chrzanowski; prom. prof. Jerzy Czerwonko

Instytut Matematyki – Dyrektor prof. Roman Różański

1. dr Iwona Włoch; prom. dr hab. Maria Kwaśnik, Katedra Matematyki Polit. Rzeszowska
2. dr Małgorzata Kuchta; prom. dr hab. Bolesław Florkiewicz

Instytut Cybernetyki Technicznej – Dyrektor prof. Janusz Biernat

- dr Bogdan Kreczmer; prom. prof. Witold Jacak

Instytut Techniki Mikrosystemów – Dyrektor dr inż. Janusz Markowski

1. dr Janusz Wilk; prom. prof. Zbigniew Kowalski
2. dr Grzegorz Paściak; prom. prof. Leszek Golonka

Instytut Telekomunikacji i Akustyki – Dyrektor prof. Tadeusz Więckowski

1. dr Maurycy Kin; prom. dr hab. Bogdan Dobrucki
2. dr Robert Borowiec; prom. prof. Daniel Bem, w/z prof. Tadeusz Więckowski
3. dr Piotr Słobodzian; prom. prof. Daniel Bem, w/z prof. Tadeusz Więckowski
4. dr Paweł Bienkowski; prom. prof. Hubert Trzaska

NA WYDZIAŁACH

Dokończenie ze strony 26

cy w polski przemysł chemiczny.

*mgr inż. Marek Pochwalski – wice-przewodniczący Rady Społecznej Wydziału Chemicznego, członek zarządu i dyrektor produkcji ZA „Puławy” S.A.

W wyniku podjętej uchwały już w dniu 1.X.1998 na uroczystej inauguracji roku akademickiego 1998/99 na Wydziale Chemicznym osoby te, nie będące pracownikami Politechniki Wrocławskiej, ale aktywnie współpracujące z naszym Wydziałem, otrzymały Złote Odznaki Politechniki.

Na posiedzeniu w dniu 28 września podjęto uchwały dotyczące spraw osobowych.

Poparto wnioski Komisji o zatrudnienie:

– dr Marcina Kołaczekowskiego na stanowisko adiunkta naukowo-dydaktycznego w Zakładzie Biochemii na okres próbnego zamknięty (dwóch lat),

– mgr Małgorzaty Brzezińskiej na stanowisko asystenta w Zakładzie Biotechnologii,

– mgr Agnieszki Rusak na stanowisko asystenta w Zakładzie Biochemii,

– mgr Leszka Latacza na stanowisko asystenta naukowo-dydaktycznego w Instytucie Chemii Fizycznej i Teoretycznej w Zakładzie Fototechniki.

W dniu 21 października odbyło się otwarte posiedzenie Rady Wydziału Chemicznego, na którym przedstawiono programy studiów, realizowane w krajach Unii Europejskiej. Prezentowali je przedstawiciele uczelni partnerskich UE, biorących udział w realizacji grantu Tempus S-JEP 12303-97, przyznanego dla opracowania programów studiów inżynierskich na naszym wydziale. Referentami byli: dr Richard R. Rathbone (Uniwersytet w Bath, Anglia), dr Michiel Makkee (Politechnika w Delft, Holandia), prof. Dirk Franco (Wyższa Szkoła Techniczna, Limburgia Hasselt, Belgia), prof. Jean-Victor Weber (Uniwersytet w Metz, Francja).

INŻYNIERIA ŚRODOWISKA

Na posiedzeniu Rady Wydziału 24.06.98 r. dziekan poinformował, że dr hab. inż. Krzysztof Bartoszewski został mianowany na stanowisko profesora nadzwyczajnego PWR na czas nieokreślony.

Zatwierdzono tematy prac dyplomowych na studiach dziennych i zaocznych.

W wyniku konkursów zatrudniono mgr inż. Agnieszka Kolanek i dyplomantkę Beata Sosnowską na stanowiskach asystentów naukowo-dydaktycznych w I-15. Otwarto kolejny konkurs na stanowisko asystenta w I-15 i powołano komisję konkursową.

Otwarto przewod habilitacyjny dr inż. Andrzeja Kotowskiego i powołano recenzentów.

Dokończenie na stronie 28

NA WYDZIAŁACH

Dokończenie ze strony 27

Zaakceptowano przedstawiony przez dziekana budżet wydziału.

Na posiedzeniu Rady Wydziału 23.09.98 r. prof. Krzysztof Bartoszewski przedstawił propozycje zmian w planach i programach studiów na wydziale. W głosowaniu tajnym zaakceptowano proponowane zmiany.

W głosowaniu tajnym postanowiono powołać dr hab.inż. Irenę Trzepierczyńską na stanowisko profesora nadzwyczajnego PW.

Wszczęto przewod habilitacyjny dr inż. Marka Zawilskiego i powołano recenzentów.

Ogłoszono konkursy na stanowiska adiunkta i asystenta naukowo-dydaktycznego w I-15.

W wyniku konkursów na stanowiska asystentów postanowiono zatrudnić R.Napiórkowskiego, P.Jadwiszczaka i M.Klimczaka w Katedrze Klimatyzacji i Ciepłownictwa oraz P.Pazdana w I-15. Na stanowiskach adiunktów w I-15 zatrudnione zostały dr B.Mendyka (cały etat) i dr G.Kmieć (1/2 etatu).

Na posiedzeniu 21.10.98 r. Rada Wydziału dopuściła dr inż. Andrzeja Kotowskiego do kolokwium habilitacyjnego.

Powołano komisję ds. nostryfikacji stopnia naukowego doktora mgr inż. Ewy Figiel.

Postanowiono otworzyć konkurs na stanowisko profesora zwyczajnego na Wydziale Inżynierii Środowiska.

Na kolejnym posiedzeniu Rady Wydziału 18.11.98 r. odbyło się kolokwium habilitacyjne i wykład habilitacyjny dr inż. Andrzeja Kotowskiego. Habilitantowi nadano stopień naukowy doktora habilitowanego nauk technicznych.

BUDOWNICTWO LĄDOWE I WODNE

Na posiedzeniu Rady Wydziału w dniu 27.11.1998 r. złożono gratulacje prof. Ottonowi Dąbrowskiemu z okazji nadania mu Medalu Politechniki Wrocławskiej oraz prof. Antoniemu Biegusowi, któremu Prezydent RP nadał tytuł naukowy profesora nauk technicznych.

Dopuszczono dr inż. Wojciecha Glabisa, adiunkta w I-14, do kolokwium habilitacyjnego, które wyznaczono na 11.12.1998 r.

W wyniku konkursu mianowano dr inż. Grzegorza Waśniewskiego na stanowisko adiunkta w Zakładzie Wytrzymałości Materiałów Instytutu Inżynierii Lądowej.

Pozytywnie zaopiniowano zatrudnienie na 1/4 etatu prof. J.Sieczkowskiego (od dnia 1.01.1999 r.).

W głosowaniu jawnym jednomyślnie przyjęto sprawozdanie dziekana z działalności wydziału za rok akademicki 1997/98.

Nowy produkt Instytutu Informacji Naukowej w Filadelfii

Web of Science

Dzięki staraniom Biblioteki Głównej i OINT oraz przychylności Institute for Scientific Information w Filadelfii środowisko naukowe Politechniki Wrocławskiej w październiku 1998 r. miało dwutygodniowy promocyjny dostęp do jednego z najnowszych produktów ISI *Web of Science*. Umożliwia on dostęp do trzech baz danych za lata 1973–1998: Science Citation Index Expanded, Social Science Citation Index, Arts and Humanities Citation Index.

Mimo braku statystyki wykorzystania poszczególnych baz (system nie umożliwił rejestrowania liczby połączeń) można z całą pewnością stwierdzić, że zainteresowanie eksperymentem było ogromne. Dotyczyło to szczególnie bazy Science Citation Index Expanded, z której nawet w sobotę trudno było skorzystać (jednoczesny dostęp do bazy miało tylko kilku użytkowników).

O dużym zainteresowaniu eksperymentem świadczyły również liczne telefony do Oddziału Rozpowszechniania Informacji i Oddziału Informacji Bieżącej. Pracownicy tych dwóch oddziałów wiele czasu poświęcili na szczegółowe zapoznanie zainteresowanych z nowymi możliwościami, jakie daje *Web of Science*.

Wszystkie trzy bazy posiadają takie same możliwości i działają na takich samych zasadach. Obejmują tylko inne dziedziny nauki, tak aby wspólnie pokryć cały jej obszar. Baza SCI Expanded (SCI Ex) jest rozszerzoną wersją prenumerowanej od wielu lat przez naszą Bibliotekę bazy SCI CD-ROM (SCI CD-ROM indeksuje 3500 tytułów czasopism, a SCI Ex 5600 tytułów). Baza została głównie poszerzona o czasopisma z zakresu nauk komputerowych, matematyki, biochemii, biofizyki, biotechnologii, inżynierii materiałowej i neurologii. SSCI i AHCI udostępniane w *Web of Science* pokrywają się z wersjami na CD-ROM.

Oprogramowanie zastosowane w *Web of Science* stwarza nowe możliwości, których nie posiadają bazy na CD-ROM. Są to:

- szeregowanie rezultatów według różnych kryteriów (np. chronologicznie, według tytułów czasopism, liczby cytowań),
- nie ograniczanie liczby rekordów pokrewnych do 20,
- cotygodniowa aktualizacja,
- wzbogacenie opisu bibliograficznego o nową wartość – dotychczasową liczbę cytowań danej pracy (times cited),
- umożliwienie wyszukiwania cytowań nie tylko po pierwszym autorze pracy cytowanej (dotyczy to tylko przypadku, jeżeli praca cytowana jest opublikowana w czasopiśmie, które wchodzi do bazy).

Pomimo tych wszystkich zalet bazy dostępne w *Web of Science* niosą ze sobą pewne niedogodności zauważalne głównie dla bibliotekarzy, dla których są warsztatem codziennej pracy. Są to problemy natury technicznej, jak np. niemożliwość wyselekcjonowania pojedynczych prac cytowanych, a następnie ich zapis. Są to jednak problemy bardzo specyficzne, których nie zauważa przeciętny użytkownik.

Anna Pacholska

Wiadomości z Administracji Centralnej

Dział Zaopatrzenia

Rozstrzygnięto przetarg na sprzedaż i dostawę wyrobów chemii gospodarczej, środków czystości i drobnego sprzętu do utrzymania czystości dla Działu Zaopatrzenia Politechniki Wrocławskiej.

Przetarg wygrał „Swisspol” Ltd. Spółka z o.o. z siedzibą we Wrocławiu przy ul. Robotniczej 10.

Umowa została zawarta na okres dwóch lat, tj. od dnia 15 września 1998 r. do 14 września 2000 r.

Dział Administracyjno-Gospodarczy

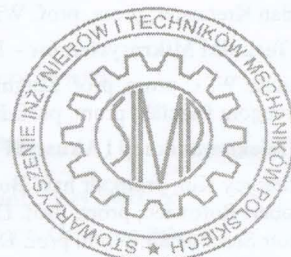
1. Przypominamy o możliwości korzystania z miejsc do parkowania samochodów w okolicach budynków C-9 i H-2 (wjazd od Wybrzeża Wyspiańskiego 23, naprzeciwko budynku H-6).

2. Dział A-G zgłosił Dyrektorowi Technicznemu wykaz niezbędnych prac remontowych administrowanych budynków z prośbą o ujęcie ich w planie remontów na 1999 rok. Wiele z wymienionych potrzeb od kilku lat nie może doczekać się realizacji z uwagi na brak środków.

3. Z inicjatywy Działu A-G rozpowszechniono wśród pracowników informację o możliwości zakupienia po preferencyjnej cenie skrzydeł okiennych zdemontowanych w budynkach C-6 i D-2. Sprzedano w ten sposób 1.114 sztuk okien, a wpływy wyniosły 1.263,31 zł. □

BAL MECHANIKA

Zarząd Koła SIMP przy Politechnice Wrocławskiej organizuje w dniu 16. stycznia 1999 r. „BAL MECHANIKA” w klubie A-1/S w Gmachu Głównym. Zapisy przyjmuje kol. Bogdana Chamaska w bud. B-6 tel. 36-38 do dnia 30.

KUBICZ

WYDAWNICTWA IMPORTOWANE

OD OŚMIU LAT NA RYNKU KSIĘGARSKIM

**podręczniki akademickie • monografie naukowe
wydawnictwa specjalistyczne**

matematyka • fizyka • chemia • informatyka • elektronika
ekonomia • finanse • marketing • zarządzanie
historia • filozofia • socjologia • psychologia • nauki polityczne
sztuka • architektura

KSIAŻKI ANGIELSKO- I NIEMIECKOJĘZYCZNE
duży wybór nowości * import na zamówienie

Za książki niżej wymienionych wydawców klienci płacą **tylko cenę katalogową** (europejska cena wydawcy), przeliczoną na złote po kursie obowiązującym w dniu wystawienia rachunku.

Koszty: • przesyłki krajowej i zagranicznej • odprawy celnej • płatności za granicę • telekomunikacyjnych kontaktów z wydawcami • informacji bibliograficznej – **ponosi KUBICZ.**

CENA KATALOGOWA GWARANTOWANA

Academic Press • A. A. Balkema • Cambridge University Press • Chapman Hall
Chicago University Press • Columbia University Press • CRC Press • Churchill Livingstone
E & FN Spon • Harvard Business School Press • Harvard University Press • IRWIN
Kluwer Academic Publishers • MIT Press • Marcel Dekker • McGraw-Hill • Mosby
O'Reilly & Associates • Oxford University Press • Prentice Hall • Princeton University Press
Routledge • Royal Society of Chemistry • Springer-Verlag • University of California Press
W. B. Saunders • Wiley-VCH • John Wiley & Sons • World Scientific • Yale University Press

W księgarni KUBICZ znajdują się katalogi wydawców i baza danych o książkach. Można tu zasięgnąć porady w wyborze tytułu i uzupełnić informacje bibliograficzne.

KUBICZ Wydawnictwa Importowane – jedyna księgarnia we Wrocławiu i jedna z nielicznych w Polsce, gdzie można się zaopatrzyć w importowane książki dla profesjonalistów.

50-382 Wrocław • ul. Szczytnicka 32/34 • od poniedziałku do piątku • godz. 9-17.

Zamówienia można składać: • pisemnie – na powyższy adres • faksem – (0-71) 322-14-77 • pocztą elektroniczną – orders@kubicz.com.pl • przez Internet – <http://www.kubicz.com.pl>

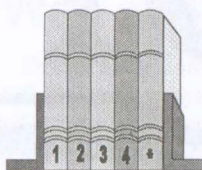
KSIĄŻKI, które polecamy...

Rod Underwood, Michele Chiuiini

Structural Design

A Practical Guide for Architects

John Wiley & Sons, 1998

Książka *Structural Design* przedstawia wprzystępny i dogłębny sposób teoretyczne i praktyczne podstawy projektowania i technologii stawiania budynków. Dostarcza zasadnicze wiadomości na temat relacji między formą architektoniczną i strukturalną a organizacją przestrzeni. Pomaga zrozumieć znaczenie kluczowych aspektów projektowania architektonicznego.

Podstawowe reguły, jak również strukturalne rozwiązania są ilustrowane setkami architektonicznych rysunków, zdjęć i wykresów, co sprawia, że książka jest naprawdę przyjazna dla architektów.

Poradnik *Structural Design* jako znakomite źródło wiadomości zarówno dla profesjonalnego architekta, jak i dla studenta architektury, powinien znaleźć się i na półce w pracowni projektowej, i w studenckiej bibliotece.

Książka w osobnych rozdziałach traktuje o takich podstawowych materiałach budowlanych jak stal, drewno, uzbrojony beton czy materiały murarskie, zawiera ponad tysiąc ilustracji i zdjęć, przytacza przykłady „z życia wzięte”, przedstawia przykładowe problemy i odsyła do bogatej bibliografii.

Rod Underwood i Michele Chiuiini są profesorami architektury w Ball State University (stan Indiana), gdzie uczą projektowania architektonicznego i strukturalnego.

Książkę można kupić w księgarni KUBICZ Wydawnictwa Importowane, ul. Szczytnicka 32/34, Wrocław.

Obradowała Konferencja

Dyrektorów Bibliotek Szkół Wyższych

Połączone siły bibliotekarzy

W dniu 16 listopada 1998 obradowała w Krakowie Konferencja Dyrektorów Bibliotek Szkół Wyższych, której członkiem jest dyrektor Biblioteki Politechniki Wrocławskiej dr Henryk Szarski. Rada Wykonawcza tej Konferencji zdała sprawę z działalności w ostatnim roku. Polegała ona głównie na prezentacji nowo powstałego ciała w kilku różnych ministerstwach oraz gremiach, np. w Radzie Głównej Szkolnictwa Wyższego czy w KRASPie. Opiniowano również szereg dokumentów dotyczących bibliotek naukowych, a przygotowanych w poszczególnych ministerstwach.

Uczestniczący w obradach Konferencji rektor Uniwersytetu Jagiellońskiego prof. Aleksander Koj w swoim wystąpieniu podkreślił, że zapewnienie bibliotekom odpowiednich warunków działania ma szczególne znaczenie, gdyż w istotny sposób wpłynie na ocenę poszczególnych uczelni w klasyfikacjach krajowych (system akredytacji) i międzynarodowych (zwłaszcza z Unią Europejską).

W trakcie ciekawej i żywej dyskusji dyrektorzy bibliotek uczelnianych mówili o wielu problemach, z których najważniejsze to:

- uruchomienie inwestycji bibliotecznych (kilkanaście bibliotek w kraju znajduje się w trakcie budowy lub znacznej rozbudowy, w innych trwają bardzo intensywne prace przygotowawcze), szczególnie w związku z szybko rosnącą liczbą studentów,

- zwiększenie finansowania zakupów zbiorów bibliotecznych (książki, czasopisma, bazy danych),

- urzeczywistnienie poprzez odpowiednie dotacje szybkiej i powszechnej komputeryzacji bibliotek,

- rozwiązanie problemu udostępniania zbiorów studentom coraz większej liczby szkół niepublicznych. □

XXX lat Filii w Legnicy

Dokończenie ze strony 13

Inaugurację zakończyło wręczenie przez prof. S.Chanasa indeksów osobom zakwalifikowanym na studia doktoranckie (podkreślano dużą ilość kandydatów i wysoki poziom ich wiedzy), a absolwentom Wydziału Mechanicznego – dyplomów inżynierskich.

W części jubileuszowej padło wiele słów uznania dla Politechniki Wrocławskiej. Wojewoda legnicki Wiesław Sagan stwierdził, że ma ona swoją renomę, że jest to szkoła talentów, w której preferuje się nieskrępowane myślenie, naucza poszukiwania prawdy. Jako absolwent naszej uczelni wyraził dumę z posiadania nobilitującego dyplomu. Zwracając się do najmłodszych życzył im, aby student był wzorcem do naśladowania, a społeczność akademicka tworzyła klimat współpracy, działań kulturalnych, by zaznaczała swoją obecność w mieście. Natomiast prezydent Legnicy Ryszard Kurek wyraził nadzieję, że Legnica, która przestanie wkrótce być miastem wojewódzkim, stanie się miastem akademickim.

Wręczono też odznaczenia i medale. Na wniosek Wojewody Legnickiego, postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polski odznaczono: Złotym Krzyżem Zasługi – Wiesławę Kurowiak-Głęboką, Srebrnym Krzyżem Zasługi – Bożenę Herod, mgr Janusza Matuszewskiego i dr Jana Osińskiego, a Brązowym Krzyżem Zasługi – Krystynę Żydek, Weronikę Pietrzak i Krystynę Wilkowską.

Wojewoda W.Sagan przyznał jedenastu osobom medale „Zasłużony dla Województwa Legnickiego”, które wręczył osobiście. Dyrektor Henryk Bartoszewicz odebrał z rąk Przewodniczącej Sejmiku Samorządowego – pani Stanisławy Repy – Medal Sejmiku Samorządowego Województwa Legnickiego nadany Filii PWr w Legnicy.

JM Rektor postanowił wyróżnić przedstawicieli legnickich władz centralnych i lokalnych „Złotą Odznaką PWr”. Otrzymali je: wojewoda Wiesław Sagan, przewodnicząca Sejmiku Samorządowego Stanisława Repa, przewodniczący Rady Miejskiej – Witold Lech Idczak, prezydent Ryszard Kurek, prezes Zarządu Zakładu Energetycznego S.A. (były prezydent Legnicy) – Edward Jaroszewicz.

Dr H.Bartoszewicz uhonorowany został przez Zarząd KGHM „Polska Miedź” S.A. odznaką „Zasłużony dla KGHM Polska Miedź”. Było jeszcze wiele gratulacji, podziękowań i bukietów od zakładów pracy i szkół, a przewodniczący Komitetu Organizacyjnego Obchodów XXX-lecia Filii w Legnicy – mgr inż. Franciszek Grzywacz (absolwent Filii i Polsko-Amerykańskiej Szkoły Biznesu) wyraził nadzieję, że obecni studenci będą głównymi inicjatorami zorganizowania 40-lecia Filii.

Uroczystość zakończył występ Orkiestry ZG-Lubin pod dyrekcją kapelmistrza Zygryda Bagińskiego.

Następnego dnia odbył się zjazd absolwentów i osób, które rozpoczęły studia w Legnicy. Przybyło nań ponad 200 uczestników. Spokali się oni także ze swoimi dawnymi wykładowcami. W rozegranym tego dnia meczu piłki siatkowej I miejsce zajęła drużyna absolwentów, II – drużyna Wyższego Seminarium Duchownego w Legnicy, a III – studenci Filii. Prawie 300 osób bawiło się w Akademii Rycerskiej na Bału Absolwenta.

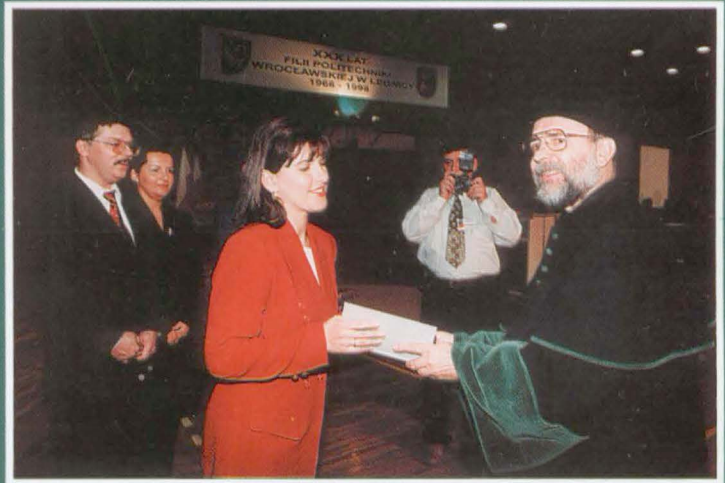
Redakcja „Pryzmatu” dolacza swój głos do chóru gratulacji, życząc dyrekcji powodzenia w realizacji ambitnych planów, a osobom zainteresowanym historią i działalnością dydaktyczną tej uczelni polecamy okolicznościowy albumik „Politechnika Wroclawska – Filia w Legnicy 1968–1998”.

Hanna Wałkowska

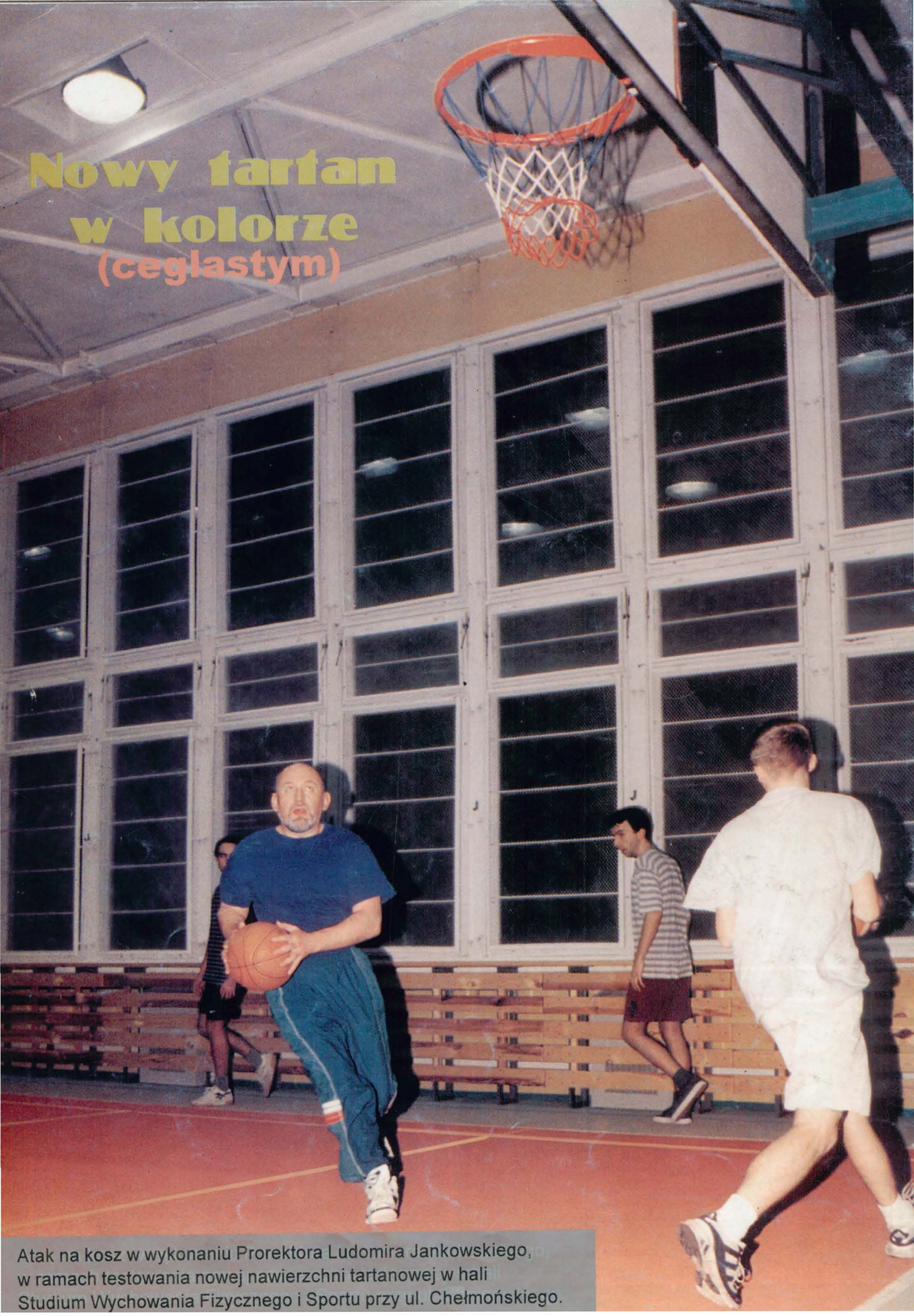
Na zdjęciach:

1. Prezydent Legnicy wręcza list gratulacyjny
2. Dyrygent Maria Sycz i połączony Chór Niższego Seminarium O.O. Franciszkanów i Szkoły Podstawowej nr 1 w Legnicy
3. Wojewoda legnicki W.Sagan odznacza zastępcę dyrektora Filii ds. dydaktyki dr Jana Osińskiego (Srebrny Krzyż Zasługi), Wiesławę Kurowiak-Głęboką (Złoty Krzyż Zasługi) i Bożenę Herod (Srebrny Krzyż Zasługi)
4. Prof. S.Chanas wręcza indeksy doktorantom zaocznych studiów doktoranckich w Legnicy
5. Wręczenie Złotych Odznak PWr W.Saganowi – wojewodzie legnickiemu, Stanisławie Repie – przewodniczącej Sejmiku Samorządowego woj. legnickiego i Ryszardowi Kurkowi – prezydentowi Legnicy

XXX lat Filii w Legnicy

Nowy tartan w kolorze (ceglastym)

Atak na kosz w wykonaniu Prorektora Ludomira Jankowskiego, o
w ramach testowania nowej nawierzchni tartanowej w hali
Studium Wychowania Fizycznego i Sportu przy ul. Chełmońskiego.